

தமிழ்நாடு சட்டமன்றப் பேரவை

1987, ஏப்ரல் 27, திங்கட்கிழமை

சித்திரை 14, பிரபவ, திருவள்ளூர் ஆண்டு—2018.

சென்னை செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டையிலுள்ள சட்டமன்றப் பேரவை மண்டபத்தில் காலை 10.00 மணியளவில் மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் திரு. பி. எச். பாண்டியன் அவர்கள் தலைமையில் பேரவை கூடியது.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் :

“நல்லாறு எனப்படுவது யாதெனின் யாதொன்றும் கொல்லாமை சூழும் நெறி”.

நல்ல வழி என்று அற நூல்களால் சொல்லப்படுவது எது என்றால் எந்த உயிரையும் கொல்லாத அறத்தைப் போற்றும் நெறியாகும்.

[குறிப்பு: ஓர் உரையின் தொடக்கத்தில் (*) உடுக்குறி இடப் பெற்றிருந்தால் அவ்வுரை உறுப்பினரால் சரிபார்க்கப்பெற்றது என்பதைக் குறிக்கும்.]

1. இலங்கையில் தமிழர்கள் படுகொலை செய்யப்படுதல்
—பொது விவாதம்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: கடந்த சில நாட்களாக இலங்கையில் தமிழர்கள் பயங்கரமான முறையில் படுகொலை செய்யப்படுவது பற்றிய பொது விவாதம்.

*திரு. வை. பாலச்சந்திரன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இலங்கையில் வாழ்கின்ற தமிழர்கள் தொடர்ந்து படுகொலைக்கு ஆளாக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று செய்தியும் அவர்கள் வேரோடும் வேரடி மண்ணோடும் அழிக்கப் பட வேண்டுமென்ற முயற்சியில் அங்கே இருக்கிற அரசும், அங்கே யிருக்கிற இராணுவமும் ஈடுபட்டிருக்கிற செய்தியும் நெஞ்சில் ஈட்டிகளாகப் பாய்கின்றன. அத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் அங்கே நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன.

நம்முடைய இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அங்கே சீரழிக்கப் படுகின்றபொழுது அதைப் பார்த்து கண்ணீர் விடுவதோடு, இங்கே நாம் கைகளைப் பிசைந்து கொண்டிருக்கிறோம். அங்கே

[திரு. வை. பாலச்சந்திரன்] [1987 ஏப்ரல் 27]

பள்ளி மாணவர்களும் பெண்களும் வயது வந்தோர்களும் எந்த வேறுபாடும் கருதாமல் கொண்டு சூவிக்கப்படுவது 20 ஆம் நூற்றாண்டின் கடைந்தெடுத்த காட்டுமிராண்டித்தனமாகும்.

ஒரு நாட்டி மக்களை அந்த நாட்டை ஆள்கின்ற அரசே அழித்து விட வேண்டுமென்ற முயற்சியில் ஈடுபடுவது உலக நாகரீகத்திற்கு இழைக்கப்படுகின்ற ஒரு களங்கமாகும். அரசியல் தீர்வு காண வேண்டிய பிரச்சினைக்கு இராணுவத் தீர்வைக் காண முயல்வது இலங்கை அரசின் ரத்த வேட்கையைத் தான் படம் பிடித்துக் காட்டுவதாக அமைந்து இருக்கிறது.

இது ஒரு நாட்டினுடைய உள்நாட்டுப் பிரச்சினை என்று மட்டும் இனிமேலும் தம்முடைய இந்தியப் பேரரசு பார்த்துக் கொண்டிருக்குமேயானால் இலங்கையில் வாழ்கிற தமிழ் இனம் அடியோடு அழிக்கப்பட்டுவிடும் என்பதை இன்றைக்குச் செய்தி கள் நமக்குச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆகவே, இது அந்த நாட்டினுடைய உள்நாட்டுப் பிரச்சினை மட்டும் அல்ல, இது உலக மக்களுடைய பிரச்சினை என்று கருதி, அங்கே நடக்கின்ற படுகொலையைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கான முயற்சியில் நமது மத்திய மாநில அரசுகள் ஈடுபட வேண்டும். இராணுவத் தீர்வு தான் அங்கே எடுக்கப்பட வேண்டுமென்ற முடிவுக்கு இலங்கை அரசு வருமேயானால், அந்த இராணுவத் தீர்வால்தான் பிரச்சினையை முடிக்க முடியும் என்று இலங்கை அரசு கருதுமேயானால் ஆயுதத்தைக் கையிலே எடுத்துகிற அரசின் வன்முறை அராஜகத்தோடு நாளும் ஆயுதத்தால் பரிகாரம் காண்பதற்கும் மூன்வர வேண்டுமென்ற வேண்டுகோளை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

உலகத்தின் எந்தப் பகுதியில் உயிரினம் அழிக்கப்பட்டாலும் அதற்காகக் கலங்க வேண்டிய மனித இனம், இலங்கையில் உயிர்கள் அழிக்கப் படுவதை மட்டும் பார்த்துக் கொண்டு இனிமேலும் கைபிசைந்து கொண்டிருந்தால் இலங்கை இரத்தத்தில் அமிழ்ந்து விடும் என்ற நிலைமை உருவாகியிருக்கிறது.

1987 ஏப்ரல் 27] [திரு. வை. பாலச்சந்திரன்]

இதுவரை இலங்கைப் பிரச்சினையில் நம்முடைய புரட்சித் தலைவருடைய அரசு மிகப் பொறுப்புணர்வுடன் நடந்து முடிவுகளை மேற்கொண்டு, பேச்சு வார்த்தைகளின் மூலமாக பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதற்கு முயன்று வந்தது. இனிமேல் அந்தப் போக்கில், அந்தக் கொள்கையில், சற்று மாறுபாடு அல்லது வேறுபாடு கொண்டு, அந்தப் பிரச்சினைக்கு உடனடியாக முடிவு காண்பதற்கு எல்லா நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

ஆயுதத்தை ஏந்துவதற்கு இலங்கை அரசு முன் வந்தால் அந்த ஆயுதத்தை ஏந்துகிற இலங்கை அரசுக்கு நாமும் ஆயுதத்தால் பதில் சொல்ல வேண்டும். இன்னமும் சொல்லப் போனால் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்த காவல் துறையினரே இதற்குப் பரிகாரம் காண முடியும். அதையும் இந்த அரசு பரிசீலிக்க வேண்டுமென்று எனது இந்து தேச இயக்கத்தின் சார்பாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. கு. தமிழரசன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இலங்கைத் தமிழர்கள் மீதான கொடுமைகளைக் கண்டிக்கும் வகையில் நடைபெறும் பொது விவாதத்தில் பங்கு கொண்டு இந்தியக் குடியரசுக் கட்சியின் சார்பில் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல வாய்ப்பு அளித்தமைக்கு முதலில் என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இலங்கைத் தமிழர்கள் நித்தம்நித்தம் படுகொலைகளுக்கும் கற்பழிப்புகளுக்கும் சூறையாடல்களுக்கும் ஆளாகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இது தினம் தினம் தொடர்கதையைப் போல பத்திரிகைகளில் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஒரு வார காலமாக இந்த நிகழ்ச்சிகளின் இறுதிக் கட்டமாக அமைவதைப் போல தமிழர்கள் வாழ்கின்ற பகுதிகளில் எல்லாம் இலங்கை ஏகாதிபத்திய அரசாங்கம், ஏகாதிபத்திய அரசுக்குக் கூலியாக இருந்து கொண்டிருக்கிற இராணுவம் குண்டு நளைககூட வீசத் தொடங்கியிருக்கிறது.

இது என்கோ நடந்து கொண்டிருக்கிற நிகழ்ச்சி அல்ல; இத்தமிழகத்தின் எல்லை ஓரத்திலே 25 கிலோ மீட்டரிலே நடந்து கொண்டிருக்கிற நிகழ்ச்சி. அங்கே நமது சொந்தச் சகோதரர்கள், மொழியாலும் உணர்வாலும் நம்முடைய உடன்

[திரு. கு. தமிழரசன்]

[1987 ஏப்ரல் 27]

பிறப்புக்களாக இருந்து கொண்டிருக்கிற சகோதரர்கள், எத்தனையோ கொடுமைகளுக்கு ஆளாகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதைத் தமிழர்களாகிய நாம் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியாது.

ஒரு சின்ன நாடு, ஒரு குட்டி அரசு, இவ்வளவு பெரிய கொடுமைகளைத் துணிச்சலாகச் செய்து கொண்டிருப்பதற்குக் காரணம், நிச்சயமாக அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியப் பின்னணிதான் என்று சொன்னால் அது பொய்யாக இருக்காது. உலகம் முழுவதும் இருக்கிற நாடுகள் எல்லாம் கூட இதை நிதானமாக பொறுமையோடு பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன. இலங்கையிலே மனித உரிமைகள் பறிபோகும்போது ஐ.நா. மன்றம்கூட அமெரிக்கப் பின்னணியிலே இருப்பதனால் அமைதியாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது.

மாநில அரசைப் பொறுத்தவரை இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு என்ன, என்ன உதவிகளைச் செய்ய வேண்டுமோ அந்த உதவிகளை எல்லாம் ஒரு சகோதர மாநில அரசாக இருந்து, செய்து, பொறுப்போடு செயல்பட்டு வருகிறது என்பதை நாம் நிச்சயம் சொல்லியாக வேண்டும். புரட்சித் தலைவர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் கடந்த பல ஆண்டுகளாக, பலமுறை சர்வகட்சித் தலைவர்கள் கூட்டத்தைக் கூட்டி, ஆலோசனைகளைப் பெற்று, காரியங்களை ஆற்றி வருகிறார்கள். பிரதமராக திருமதி இந்திரகாந்தி அவர்கள் இருந்தபொழுது, சர்வகட்சி மூலமாக ஒரு தூதுக் குழுவை அமைத்து, பிரதமர் இந்திரா அவர்களைச் சந்தித்து, இலங்கைத் தமிழர்களுடைய பிரச்சினைகளை எடுத்துச் சொன்னார்கள். கடந்த ஓராண்டுக்கு முன்புகூட நம்முடைய தமிழக முதல்வர் அவர்கள் இலங்கைத் தமிழ் மக்களுக்கு விடிவு காலம் வந்தாக வேண்டும், இலங்கைத் தமிழர்களுடைய பிரச்சினைகளுக்கு ஒரு நிரந்தரத் தீர்வு கண்டாக வேண்டும் என்று பிரதமர் ராஜீவ் அவர்களைச் சந்தித்து எடுத்துச் சொன்னார்கள். இரண்டு முறை இந்த மாநில அரசு அனைத்து மக்களுடைய ஒத்துழைப்போடு பொது வேலை நிறுத்தத்தைச் செய்து காட்டியது. ஒருமுறை அனைத்துக் கட்சித் தலைவர்களையும் வைத்து ஒரு உண்ணாவிரதத்தையும் நடத்திக் காட்டியது.

1987 ஏப்ரல் 27] [திரு. கு. தமிழரசன்]

இங்கேயிருந்து, நம்முடைய பிரச்சினைகளுக்கு உலக மக்களுடைய கவனத்தை ஈர்ப்பதற்காக ஐ.நா மன்றத்திற்கு நம்முடைய உணவுத் துறை அமைச்சர் பன்ருட்டியார் அவர்களை அனுப்பி இந்தப் பிரச்சினையை உலக மக்களின் முன்னால் வைத்து, உலக மக்களுடைய கவனத்தை ஈர்க்கின்ற வகையிலே எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறோம்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு நிதி உதவி தந்தாகவேண்டுமென்று ஒரு நிவாரண நிதி ஏற்படுத்தி, அனைத்துக் கட்சி ஆதரவோடும் ரூ. 1½ கோடி வசூலித்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். நம்முடைய சகோதர மக்கள் கொடுமைப்படுத்தப்படுகிறார்கள். அந்தக் கொடுமைகளிலிருந்து அவர்களை மீட்பதற்கு நம்முடைய மாநில அரசு தனக்குள்ள அதிகாரத்தைக் கொண்டு, என்னென்ன காரியங்களை ஆற்ற வேண்டுமோ அவற்றையெல்லாம் கட்சி மாறுபாடு இல்லாமல், கட்சி அரசியல் இல்லாமல், சுய விளம்பரங்களை எதிர் நோக்காமல் செய்திருக்கிறது. மத்திய அரசுதான் இதற்கு ஒரு தீர்வு கண்டாக வேண்டும். இதற்குத் தீர்வு காண வேண்டிய சகல அதிகாரங்களும் மத்திய அரசிடம் இருக்கிறது. மத்திய அரசு இதிலே தமிழர்கள் பிரச்சினை என்பதனால் மெத்தனமாக இருக்கிறது என்றே நான் வேதனையோடு குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

பஞ்சாபைச் சேர்ந்த சீக்கியர்கள், லண்டனிலே வாழ்கின்ற சீக்கியர்கள், அங்கே ஒரு இனக் கலவரத்தின்பொழுது, 50 பேர்கள் மாண்டார்கள். அன்றைக்குப் பிடிதமராக இருந்த இந்திரா அவர்கள் உடனடியாக அதற்குத் தீர்வு காணவேண்டுமென்பதற்காக, ஒரு மத்திய அமைச்சரை இலண்டனுக்கு அனுப்பி, அங்கேயே 2 மாத காலம் தங்க வைத்து அந்தப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு கண்ட பின்னால்தான் இந்தியாவுக்கு அந்த அமைச்சர் வந்தார். ஆனால், தமிழர்கள் பிரச்சினை, 7, 8 ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து இருந்து கொண்டிருக்கின்றது. தினம்தினம் அங்கே தமிழர்கள் கொளுத்தப்படுகிறார்கள், கொடுமைப்படுத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மத்திய அரசு ஏனோ மெத்தனமாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை நான் வேதனையோடு சொல்லவேண்டும்.

[திரு. கு. தமிழரசன்] [1987 ஏப்ரல் 27]

இதற்கு இராணுவத் தீர்வு ஒரு வழியாக இருக்கும் என்று இந்திய தேசியக் குடியரசுக் கட்சி கருதவில்லை. அரசியல் தீர்வுதான் ஒரு சரியான தீர்வாகும், அரசியல் பேச்சு வார்த்தைகளின் மூலம்தான் அது தீர்க்கப்பட வேண்டுமென்பதிலே ஒரு தேசிய கட்சி என்ற வகையிலே இந்தியக் குடியரசுக் கட்சிக்கு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை உண்டு.

தன்னுடைய தாயாரைக் கொன்ற சிக்கியர்களிடம்கூட பேச்சு வார்த்தையின் மூலம் ஒரு உடன்பாடு கண்ட பிரதமர் அவர்கள், பேச்சுவார்த்தை மூலம் விரைவாக இதற்கு முடிவு காண வேண்டும். அங்கேயிருக்கிற இலங்கை ஜனாதிபதியோடு தொடர்ந்து பேச்சுவார்த்தை மூலம் இதற்கு முடிவு காணப்பட வேண்டுமென்பதுதான் எங்களுடைய கருத்து. இலங்கை துண்டாடப்பட வேண்டுமென்பதிலே ஒரு கட்சி என்பதாலே எங்களுக்கு உடன்பாடு கிடையாது. அங்கே தமிழர்கள் அனைத்து உரிமைகளையும் பெற்ற சுயாட்சி நிரம்பிய மாநிலம் பெற வேண்டும். அதற்கு மத்திய அரசு தன்னுடைய முழுச் செல்வாக்கையும் பயன்படுத்தி, பேச்சு வார்த்தைகளின் மூலம், அவர்களைப் பணிய வைக்க வேண்டுமென்பதுதான் எங்களுடைய கருத்து.

இலங்கைத் தமிழர்களுக்காகப் போராடிக் கொண்டிருக்கிற போராளிகளுக்கிடையே உள்ள வேறுபாடுகளையும் அவர்களுக்கு இடையிலே இருக்கிற சில பிரிவுகளையும் தனக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி, ஜெயவர்த்தனே தொடர்ந்து நாட்களைக் கழித்துக் கொண்டிருப்பதும் அந்த இடைவெளியிலே இலங்கைத் தமிழர்களைக் கூண்டோடு அழித்து விட வேண்டுமென்று திட்டமிட்டு காரியங்களை நடத்தி வருவதையும் நாம் பார்த்து வருகிறோம்.

(முற்பகல் 10-10)

எனவே, இந்தப் போராளிகளுக்கு இடையே இருக்கின்ற வேறுபாடுகளை, மாறுபாடுகளை தவிர்ப்பதற்கு நம்முடைய புரட்சிக் தலைவர் அவர்கள் நம்முடைய முழு செல்வாக்கையும் பயன்படுத்தி இவர்களை ஒருங்கிணைத்து மத்திய அரசு ஒரு அரசியல் தீர்வு காண்பதற்கு உரிய நடவடிக்கையை மேற்கொள்

1987 ஏப்ரல் 27] [திரு. கு. தமிழரசன்]

வதற்கு நம்முடைய மாநில அரசு வற்புறுத்த வேண்டுமென்று எங்களுடைய இயக்கத்தின் சார்பாக வலியுறுத்தி விடை பெறுகிறேன்.

திரு. கே. முத்துவேல்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கடந்த சில நாட்களாக இலங்கையில் தமிழர்கள் பயங்கரமான முறையில் படுகொலை செய்யப்படுவதைப் பற்றி விவாதிப்பதற்கு இந்த அவையிலே நேரம் ஒதுக்கியதற்கு நான் சார்ந்திருக்கிற அகில இந்திய பார்வோட் பிளாக் கட்சி சார்பில் நன்றியைத் தெரிவித்து ஒரு சில கருத்துக்களை முன் வைக்க விழைகின்றேன். இலங்கையில் சில ஆண்டுகளாக தொடர்ந்து தமிழர்கள் அழிக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். இதற்கெல்லாம் காரணம் இலங்கை அரசுதான், அதை ஆண்டுக் கொண்டிருக்கின்ற ஜெயவர்த்தனா அரசுதான். உலகத்திலேயே எந்த நாட்டிலும் இல்லாத அளவிற்கு அங்கே வாழ்கின்ற குடிமக்களை, அங்கே வாழ்கின்ற தமிழர்களை இந்த அரசு அழித்துக்கொண்டு வருகின்றது. அவர்களுடைய உடைமைகளும், சொத்துக்களும் சூறையாடப்படுகின்றன என்பதை நாம் பத்திரிகையின் வாயிலாக கேள்விப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம், பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம். அங்கேயிருக்கின்ற தமிழர்கள் உடமைக்கும், உயிருக்கும் பயந்து, அங்கிருந்து தமிழகத்திற்கு வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அங்கேயிருந்து வருகின்ற தமிழர்களை நம்முடைய மத்திய அரசும், மாநில அரசும் நல்ல முறையிலே அவர்களைப் பாதுகாத்து வருவதற்கு நான் முதலிலே நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அங்கிருக்கின்ற தமிழர்களுக்கு மட்டும்தான் அந்த நிலையா என்றால் இல்லை. நம்முடைய தமிழகத்தில் இருக்கின்ற என்னுடைய மாவட்டத்திலுள்ள இராமேஸ்வரத்தில் வாழ்கின்ற மீனவர்களும் பல இன்னல்களுக்கு ஆளாக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். நீண்ட நெடுந்தூரம் சென்று, கடலிலே சென்று மீன் பிடிக்க அஞ்சுகின்ற சூழ்நிலை உருவாகிக்கொண்டிருக்கிறது. இதற்கெல்லாம் காரணம் இராமேஸ்வரத்தின் பக்கத்தில் உள்ள கச்சத் தீவை இலங்கை அரசுக்கு மத்திய அரசு கொடுத்ததுதான். அப்படி மத்திய அரசு இலங்கை அரசுக்குக் கொடுக்கும்போது எங்களுடைய அகில இந்திய பார்வோட் பிளாக் கட்சித் தலைவர், நாடாளுமன்ற உறுப்பினராகயிருந்த எங்களுடைய தேவர் தந்த தேவர்

[திரு. கே. முத்துவேல்] [1987 ஏப்ரல் 27]

திரு. முக்கையா தேவர் அப்போதே எதிர்த்து வெளிநடப்பு செய்தார்கள். பாராளுமன்றத்தில், இதுபோன்ற சிரமமும், சிக்கலும் வரும் என்ற காரணத்தினால்தான் அவர் அப்போதே அதை எடுத்துக் கூறினார். அதை மத்திய அரசு கேட்காமல் அவர்களுக்குக் கொடுத்ததன் காரணமாக அங்கே படை தளத்தை அமைத்து நம்முடைய தமிழ் மீனவர்கள் இராமேஸ்வரம், மண்டபம், பாம்பன் போன்ற பகுதிகளில் வாழுகின்ற மீனவர்கள் கடலுக்குள் மீன் பிடிக்கச் செல்லுகின்றபோது அவர்களைச் சுட்டுத் தள்ளுகிறார்கள். அந்த நிலையைப் போக்கு வதற்குக் கருணை உள்ளம் கொண்ட முதல்வர் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் மத்திய அரசோடு பேச்சுவார்த்தை நடத்தி மீண்டும் கச்சத் தீவை நம்முடைய இந்தியாவின் ஒரு பகுதியாக ஆக்கித் தரவேண்டும் என்று மெத்தப் பணிவன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதோடு மட்டுமல்லாமல், இப்போது கடந்த 5, 6 நாட்களாக இலங்கையிலே மிகவும் கடுமையான முறையில் தமிழர்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டு வருகிறார்கள். போராளிகளைத் தாக்குகின்றோம் என்று சொல்லிக்கொண்டும், இலங்கை அரசு, ஜெயவர்தனா அரசு கோரத் தாண்டவம் ஆடுகின்றது. பெண்கள் சுற்பழிக்கப்படுகிறார்கள். இலங்கையிலே தமிழினம் அழிக்கப் பட்டுவிடும் என்ற நிலை உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது. இன்னும் நாம் அமைதியாக இருப்பது, பேச்சுவார்த்தை மூலமாக இந்தப் பிரச்சினைக்கு தீர்வு காண முடியும் என்று நினைப்பது நன்மை நாடே ஏமாற்றிக்கொள்கின்ற ஒன்றே தவிர வேறு அல்ல.

தமிழர்களை அழிப்பதற்கு இலங்கை அரசு பக்கத்து நாடுகளாகிய பாகிஸ்தான், இஸ்ரேல் போன்ற நாடுகளுடைய உதவியையும் நாடி, நம்முடைய தமிழர்களை அங்கே அழித்துக் கொண்டிருக்கிறது. தென் ஆப்பிரிக்கா, நபீபியா போன்ற நாடுகளில் எல்லாம் இனப் படுகொலைகள் என்றால், மனித இனம் தாக்கப்படுகின்றது என்றால் ரூரல் கொடுக்கின்ற மத்திய அரசு, மனித உரிமைக்காகப் போராடுகின்ற மத்திய அரசு, நம்முடைய இனம், நம்முடைய மக்கள் இலங்கையிலே படுகொலை

1987 ஏப்ரல் 27] [கே. முத்துவேல்]

செய்யப்படுவதை கண்டும், பெண்கள் கற்பழிக்கப்படுவதைக் கண்டும், இலங்கைத் தமிழர்கள் உடமைகளை பறிகொடுப்பதைக் கண்டும் மெத்தனப்போக்கோடு இருப்பது சரியல்ல. நேரடியாகத் தலையிட்டு இலங்கையில் வாழ்கின்ற தமிழர்களை காப்பாற்ற மத்திய அரசும், மாநில அரசும் எடுக்கின்ற நடவடிக்கைக்கு நான் சார்ந்திருக்கின்ற அகில இந்திய பார்வோட் பிளாக் கட்சி எப்போதும் உறுதுணையாக இருக்கும் என்று கூறி வாய்ப்பிற்கு நன்றி கூறி விடைபெறுகிறேன்.

திரு. ஆ.கா.அ. அப்துல் சமத்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மிகத் தேவைப்பட்ட ஒரு நேரத்தில் இந்த விவாதத்தை தமிழக சட்டமன்றத்திலே கொண்டு வந்ததற்காக உங்களை நான் பாராட்டுகிறேன். ஆனால் இதற்கு ஒரு முகவுரையாக அரசுத் தரப்பிலிருந்து இதுவரையிலே நடந்த பேச்சுவார்த்தைகள், மைய அரசு எடுத்துக் கொண்டு இருக்கக்கூடிய நடவடிக்கைகள், எடுத்த நடவடிக்கைகளைப் பற்றி இலங்கைப் போராளிகள் கொண்டு இருக்கக்கூடிய திருப்தி, இன்னும் எப்படிப்பட்ட நடவடிக்கைகளை அவர்கள் மேற்கொள்ள விரும்புகிறார்கள் என்பது பற்றியெல்லாம் ஒரு சின்ன குறிப்பாவது அரசுத் தரப்பிலிருந்து, அதிலும் குறிப்பாக இதிலே அதிக ஈடுபாடு கொண்டிருக்கக்கூடிய மாண்புமிகு அமைச்சர் திரு. இராமச்சந்திரன் அவர்கள் ஐந்து நிமிடமாவது எங்களுக்கு விளக்கவுரை தருவார்களானால், எங்களுடைய கருத்துக்களைச் சொல்வதற்கு மேலும் வெளிச்சம் தந்ததாக ஆகும் என்று நம்புகிறேன். அப்படி அவர் செய்வவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: எல்லோரும் பேசிய பிறகு, இறுதியாக அவர் பேசுவார்.

திரு. ஆ. கா. அ. அப்துல் சமத்: பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, மிக வேதனை தரத்தக்க விளைவுகள், நிகழ்ச்சிகள் நம்முடைய சேய் நாடாகிய இலங்கையிலே நடந்து வருகின்றன. சாதாரண மனித உரிமையை, ஒரு வட்டாரத்திலே வாழக்கூடிய மக்கள், மொழி வழி, கலாச்சார வழி தங்களை மேன்மைப்படுத்த வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்ட ஒரு நாட்டினுடைய குடிமக்கள்

[திரு. ஆ. கா. அ. அப்துல் சமத்] [1987 ஏப்ரல் 27]

அதற்காக சில உரிமைகளைக் கேட்டுப் பேரவேண்டும் என்று நடத்திய ஒரு முயற்சி, இன்னும் எந்த அளவுக்கு ஒரு இனப் படுகொலையாக உலகமெல்லாம் கண்டு கழிவிரக்கம் கொள்ளத் தக்க அளவிற்கு ஒரு நாட்டினுடைய இராணுவம்—அவ்னிய நாட்டுப் படையெடுப்பைத் தடுத்து நிறுததுவதற்காகவும், அந்நிய நாட்டினரைக் கொல்வதற்காகவும் ஆகத் தயாரிக்கப்பட்ட இராணுவம், உள்நாட்டுக் குடிமக்களை அதிலும் அப்பாவிக்குடிமக்களைக் கூடக் கொல்வதற்குண்டான முறையிலே—திருப்பி விடப்பட்டிருப்பது மிகவும் வேதனை தரத்தக்க ஒரு அம்சமாகும்.

அங்கே குறிப்பாக தமிழ்ப் பெருமக்கள் கொல்லப்படுகிறார்கள் என்னும்பொது, இந்தியத் திருநாட்டிலே எத்தப் பகுதியிலேயும் அமுகின்ற இந்தியர்களைவிட நமக்குக் கொஞ்சம் உணர்வு அதிகம் ஏற்படுகிறது. ஒரு முறை பண்டித நேரு அவர்கள் சொன்னது போல “We are not only geographically and culturally linked with the Ceylon Tamils but emotionally also we are linked with them.”

ஆகவே, அங்கே நடக்கக்கூடிய நிகழ்ச்சிகள், ஏதோ நம்முடைய வீட்டிலே, நம்முடைய குடும்பத்திலே நடக்கக்கூடிய நிகழ்ச்சிகளைப் போன்ற ஒரு உணர்வை நமக்கு உண்டாக்கிக் கொண்டே வருகின்றன. ஏதோ ஒரு நேரத்திலே, கோபதாபம் மிஞ்சிய நேரத்தில், ஒரு சமாதானத்திற்கு வழி காணமுடியாத ஒரு நேரத்தில் இரு தரப்பாரும் வரம்பு மீறிய சில நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்ட நேரத்தில் இப்படி நடந்தது என்று சொல்லப்பட்ட காலம் எல்லாம் போய், இது ஒரு தொடர் கதையாக, பல ஆண்டுக் காலம் இதே அவையிலே கூட பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு ரகப் பரிவுணர்ச்சி காட்டி தாம் பலமுறை பேசியும், இதற்கான உறுதியான நடவடிக்கைகளை நடுவன் அரசு மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று வற்புறுத்தியும், அவர்களும், நம்முடைய அண்டை நாட்டான அங்கே நடக்கக்கூடிய நிகழ்ச்சிகளிலே ஒரு சுதந்திர நாட்டில் இன்னொரு சுதந்திர நாடு எந்த அளவுக்குத் தலையிட முடியுமோ அந்த அளவுக்குத் தலையிட முடியும் என்ற வரம்பிற்குட்பட்டவர்களாக எடுத்த எல்லா நடவடிக்கைகளுமே ஒரு முடிவிற்குக் கொண்டு வரமுடியாமல் அந்தப் படுகொலைகள் தொடர்கதையாகவே அங்கு நடப்பது பற்றி இன்னும் கொஞ்சம்

1987 ஏப்ரல் 27] [திரு. ஆ. கா. அ. அப்துல் சமத்]

தீர, தீவிரமாக சர்வதேசச் சட்டங்களை எல்லாம் முன் வைத்து அல்லது இதற்கு முன்னாலே பல்வேறு நாடுகளிலே நடந்த இவைப் படுகொலைகளைத் தடுத்து தீயுத்துவதற்கு இந்திய அரசு எவ்வளவு முன்னப்போடும், தீவிரத்தோடும் செயல்பட்டதோ, அதைப் போல், செயல்பட வேண்டிய ஒரு கால கட்டம் வந்திருக்கிறது என்று நாங்கள் உணருகிறோம்.

இலங்கையிலிருந்து வரக்கூடிய தகவல்களைப் பார்த்தால் மெத்த வேதனை தரத்தக்க சம்பவம், கொழும்பிலே அண்மையிலே நடந்த ஒரு சம்பவம், இலங்கை அரசு, யூனிலேட்டரலாக, தானாவே ஒரு சாமர்தானத்திற்காக போர் நிறுத்தம் என்று சில நாட்களைக் குறிப்பிட்டு அறிவித்திருந்த ஒரு காலகட்டத்தில் பல் நூற்றுக்கணக்கான அப்பாவி மக்கள் கொல்லப்பட்டக்கூடிய ஒரு பயங்கரமான வெடிகுண்டு அந்த நகரத்திலே வைக்கப்பட்ட காரணத்தினாலே மிகப் பரிதாபகரமான விளைவுகள் எல்லாம் ஏற்பட்டன.

(முற்பகல் 10-20)

அதனுடைய தொடர்பாக, அந்த நாட்டினுடைய உள்நாள் அமைச்சர் பேசும்போது, இனி ஒரு அப்பாவித் தமிழன் கூட இலங்கையிலே நிம்மதியாக வாழ முடியாத ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் பட்டவர்த்தனமாக அந்த நாட்டினுடைய நாடாளுமன்றத்திலேயே எடுத்துரைத்து இருக்கிறார். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, அந்த நாட்டினுடைய பிரதமர் பேசியிருக்கக்கூடிய பேச்சுக்கள், ஒரு அண்டை நாட்டைக் கொஞ்சமாவது அனுசரித்துப் போகக்கூடிய முறையிலோ அல்லது ஒரு அண்டை நாடு மற்றும் பெரிய நாடு, அதிலும் கூட்டுச்சேரா நாடுகளுடைய தலைமையைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிற நாடு என்றைக்குமே இலங்கை சுதந்திரமாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் அக்கறை கொண்டுள்ள நாடு, அந்த நாடு எடுத்துக் கொண்டிருக்கிற எல்லாவிதமான சமாதான முயற்சிகளையும் கொச்சைப் படுத்தக்கூடிய முறையில், இனி பேச்சுவார்த்தைக்கே இடமில்லை. ஆயுதம் எந்தியவர்களை ஒழிக்கக்கூடிய வகையில் அறவே பேச்சுக்கு இடமில்லை என்று திட்ட வட்டமாக அந்த நாடாளுமன்றத்திலே அந்த நாட்டு முதல்வரே அறிவிக்கக்கூடிய சூழ்நிலை இருக்கிறது. அடுத்து அந்த நாட்டினுடைய ஜனாதிபதியாக இருக்கக்கூடிய திரு. ஜெயவர்த்தனே அவர்கள்

[திரு. ஆ. கா. அ. அப்துல் சமத்] [1987 ஏப்ரல் 27]

“இன்னும்கூட பேச்சுவார்த்தைக்கும், ஒரு அரசியல் தீர்வுக்கும் நான் தயாராக இருக்கிறேன்” என்று சொல்லியிருப்பதால் இதைப் பார்க்கும் போது இதில் ஜனாதிபதி பேச்சை நம்புவதா அல்லது அந்த நாட்டுப் பிரதமருடைய பேச்சை நம்புவதா அல்லது அந்த நாட்டு உள்துறை அமைச்சரின் அறைகூவலைச் சந்திப்பதா என்பதில் நமக்குப் பெரிய குழப்பம் ஏற்படுகிறது. நம்மைப் பொறுத்த வரையில் எங்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய செய்தி மிகவும் குறைவானவைகளே. அதிலும் பத்திரிக்கைகளில் வரக் கூடிய செய்திகளைத்தான் நாங்கள் தெரிந்து கொள்ள முடியும். ஆனால் அரசுப் பொறுப்பில் இருப்பவர்களுக்கு எங்களைவிட அதிகமாகச் செய்திகள் கிடைக்கும் வாய்ப்பு உள்ளது. அங்கே உள்ள தமிழ் மக்கள் இன்று திரிக்கதியாக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். ஆயுதம் ஏந்திப் போராடுகிறவர்கள் நிலையும் அப்படித்தான் இருக்கிறது. துரதிருஷ்ட வசமாக அங்கே விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிற பல்வேறு குழுகளுக்கிடையே ஏற்பட்டிருக்கிற மனமாற்றங்கள், மன மாச்சரங்கள் காரணமாக அவர்களை தங்களுக்கிடையே ஒருவரை ஒருவர் சுட்டுக் கொள்ளக்கூடிய நிலை ஏற்பட்டது. அதன் காரணமாகச் சில அப்பாவித் தமிழர்கள் ஏன் ஒரு சமயத்தில் பாராளுமன்றத்திற்கு தோந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளே கூட இந்த விடுதலை வீரர்களால் என்ன காரணத்தாலோ கொலை செய்யப்பட்ட கூடிய நிலை கூட ஏற்பட்டது. அங்கேயுள்ள தமிழ் மக்கள் யாருடைய தலைமையை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றே பரியவில்லை. இங்கே உள்ள நம்முடைய அரசுகூட போராடுகிறவர்களில் யாரை அங்கீகரித்து யாரை மூன்றிறுத்தி பேச்சுவார்த்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறது என்பது கூட எங்களுக்குத் தெளிவாகத் தெரியவில்லை.

ஆரம்பத்தில் அந்த நாட்டுப் பாராளுமன்றத்தில் 14 நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருந்த டி.யு.எல்.எப். என்ற அமைப்பின் தலைவரும், அதன் செயலாளரும் இங்கே அங்கீகரிக்கப்பட்டு அவர்களைத் தமிழர்களின் தலைவர்களாக வைத்து நாம் அவர்களை உபசரித்து அவர்களோடு பேச்சுவார்த்தை நடத்தினோம். ஆனால் இவ்வளவு நடந்து கொண்டிருக்கும் இந்த நேரத்திலேகூட, சரீப் காலத்தில் 14 நாடாளு

1987 ஏப்ரல் 27] [திரு. அ. கா. அ. அப்துல் சமத்]

மன்ற உறுப்பினர்களைக் கொண்டு ஒரு குழுவின் தலைவரும் செயலாளரும் இந்த மண்ணிலே நடமாடிக் கொண்டிருக்கும்போது கூட அவர்களுடைய கருத்து என்ன, அவர்களுடைய உணர்வு என்ன என்று நாம் அவர்களிடம் அறிந்திருக்கிறோமா என்பதே எங்களுக்குத் தெளிவாகத் தெரியவில்லை.

எல்லாவற்றையும்கூட மாண்புமிகு தமிழக முதலமைச்சர் அவர்களும், மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்களும் பாரதப் பிரதமர் அவர்களாலே அவசரமாக அழைக்கப்பட்டு, டெல்லி சென்று வந்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பேச்சுவார்த்தையின் முடிவு என்ன? அதன் விளைவு என்ன? அதனாலே இலங்கைத் தமிழர்கள் படுகொலை செய்யப்படுவது தடுத்து நிறுத்தப்படுமா என்றெல்லாம் நாங்கள் அறிய விரும்புகிறோம்.

எப்படியாவது பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதைத் தவிர வேறு எதையும் விரும்பவில்லை. இரானுவத் தீர்வு என்பது என்றைக்குமே ஒரு பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண்பதாக இருக்க முடியாது என்று இந்திய நடுவண் அரசு அடிக்கடி சொல்லிக் காட்டுவதை நாம் ஏற்றுக் கொள்கிறோம். அப்படி இல்லை என்றால் இதற்குத் தீர்வுதான் என்ன? எந்த முறையில் தீர்வு காண முடியும் என்று அவர்கள் யோசிக்கிறார்கள் என்பதைச் சொல்ல வேண்டும். காரணம் பரிதாபத்திற்குரிய அங்கே உள்ள தமிழர்கள் ஒவ்வொரு நாளும்—என் ஒவ்வொரு வினாடியும்—அடுத்த வினாடியில் என்ன நடக்குமோ என்று பயந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி பயந்து கொண்டிருக்கும் அந்த மக்களுக்கு ஒரு நிம்மதியான வாழ்வை, நிலையான வாழ்வைப் பெற்றுத் தருவதற்கு நடுவண் அரசு வெகு விரைவாக உடனடியாக நடவடிக்கை மேற்கொள்ள வேண்டும். அதற்கு நம்முடைய தமிழக அரசும் இந்த அலையரிஸ்டைப் போதுணர்வை உடனடியாக எடுத்துக் கூற வேண்டும் என்று கூறி அமைகிறேன்.

* திரு. கே. சுப்பராயன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவரவர்களே, தமிழ் நாட்டின் அனைத்துத் தரப்பில் இருக்கக்கூடிய பொது மக்களின் கடுமையான ஆத்திரத்திற்கும் எதிர்ப்புக்கும் அளர்க்கப்பட்டிருக்கிற மிகுந்த உணர்ச்சிபூர்வமான இந்த விஷயம் சம்பந்தப்பட்டவரையில் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின்

[திரு. கே. சுப்பராயன்] [1987 ஏப்ரல் 27]

சார்பாக என்னுடைய கருத்துக்கள் சிலவற்றை முன் வைக்க விரும்புகிறேன். மனித குல வரலாற்றில் குறிப்பிடுகிற ஒருசில இனப் படுகொலைகளுள் சமீபத்தில் இலங்கையில் நடந்து வருகிற தமிழ் இனப் படுகொலையும் ஒன்று என்று சொல்கிற அளவுக்கு இரக்கமற்ற கடுமையான தாக்குதல் இலங்கையில் தொடர்ந்து நடைபெறுவது என்பது கடுமையான கண்டனத் திற்கும் வேதனைக்கும் உரியதாகும். இத்தகைய இராணுவ நடவடிக்கைகளுக்கு எதிரான முறையிலும் இத்தகைய நடவடிக்கைகள் நிறுத்தப்பட வேண்டும் என்பதற்கும் பொறுத்த மான—நடவடிக்கைகள் வேண்டுமென்று பொதுவாகவும் சிலபல நேரங்களில் குறிப்பாகவும் கோரிக்கைகள் வைக்கப்படுகின்றன. இன்றைய நிலையில், இந்தப் பிரச்சினையைப் பரிசீலிக்கிற பொது அந்தப் பிரச்சினையை மட்டும் தனித்துப் பார்ப்பது அறிவியல் பூர்வமான பார்வையாகவோ, பிரச்சினைக்குத் தீர்வு கூறும் பார்வையாகவோ இருக்காது என்று சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

இந்தப் பிரச்சினைக்கு பின்னணியாக இருப்பது எது, இந்தப் பிரச்சினையின் தோற்றுவாய் எது, இந்தப் பிரச்சினையை மேலும் மேலும் முறுக்கிவிட்டு, பின்னால் இருந்து ஆட்டுவிக்கக் கூடியவர்கள் யார் என்று தெளிவாக இனம் காட்டக் கூடிய கடமை தமிழ் நாட்டிலும், இந்தியாவிலும் உள்ள அரசாங்கங்களுக்கும், தனிப்பட்ட பிரஜைகளுக்கும் உண்டு என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஒரு சின்னஞ்சிறு நாடு, 1¼ கோடி மக்களைக் கொண்ட என்னத்கிற நாடு அது. இன்னும் ஒரு மூன்று மாத காலத்தில் இலங்கையில் ஒரு பைசாகூட இருக்காது என்ற அளவுக்கு சிவாலாகிப் போன நிதி நிலைமை இருப்பதாக நிதி மந்திரி அங்கே அறிவிக்கிறார். டோட்டல் ரெவின்யூ எவ்வளவோ அந்த அளவுக்குப் பட்ஜெட் பற்றாக்குறையாக இருக்கிறது என்று அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிற ஒரு சிக்கலான பொருளாதார நிலையில், தமிழ் நாட்டிலே இருக்கும் ஊர்க்காவல் படை ஒங்கி ஊனினால் கடலில் மூழ்கிவிடும் சின்னஞ்சிறிய நாடு வரலாற்றுச் சிறப்பமிக்க, சக்தி மிக்க ஒரு ஜனநாயக நாட்டேகூட மொதுகிறதென்றால் அதற்கு ஜெயவர்த்தனாவோ அல்லது சிங்களப் படையோ மட்டும் காரணமல்ல, தனிப்பட்ட

1987 ஏப்ரல் 27] [திரு. கே. சுப்பராயன்]

இலங்கை மட்டும் தான் காரணம் என்று மட்டும் பார்ப்பது பிரச்சினைகளின் முழுத் தன்மையைப் பார்ப்பதாக ஆகாது என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஏனென்றால், ஒரு சின்னஞ்சிறு நாடு 75 கோடி மக்கள் வாழ்கிற நாட்டுக்கு எதிராக தனித்து நின்று தைரியத்தோடு நிற்குமென்று எதிர்பார்ப்பது சரியல்ல. இதற்குப் பின்னால் ஒரு சக்தி இருக்கிறது. அந்தச் சக்தி எது என்பதைத்தான் தமிழ் நாட்டின் அரசாக இருந்தாலும் சரி, எதிர்க் கட்சிகளாக இருந்தாலும் சரி, உணர் வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஒரு மிக முக்கியமான பிரச்சினையை இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பாக வேண்டுகோளாக வைக்க விரும்புகிறேன். இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையை தயவு செய்து தமிழ் நாட்டின் அரசியலுக்கு ஒருபோதும் பயன்படுத்தலாகாது. தமிழ் நாட்டில் அரசியல் பிரச்சினைக்கு அவற்றை பயன்படுத்திக் கொள்ள விரும்புவது ஒரு பொறுப்புள்ள அரசியல் இயக்கத்தின் பொறுப்புள்ள பணியாக இராது என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். இலங்கையில் பாதிக்கப்பட்டுள்ள தமிழர்களுக்கு உணர்வுபூர்வமாக உதவ விரும்புவது உண்மையானால், இதய சுத்தியோடு உதவுவதாக இருந்தால், நாட்டின் ஐக்கியப்பாட்டில் உறுதியாக நின்று தமிழகத்தின் எல்லைக்குள் எவ்வளவோ அரசியல் வேறுபாடுகள் இருந்தாலும், இந்திய எல்லைக்குள் எவ்வளவோ அரசியல் முரண்பாடுகள் நீடித்தாலும், அவற்றை இந்தப் பிரச்சினையில் பயன்படுத்தாமல் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு, தமிழர் பிரச்சினையில் நிரந்தரத் தீர்வு காண ஐக்கிய உணர்வோடு செயலாற்ற வேண்டுமென்று அந்த ரங்க சுத்தியோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஏனென்றால் அங்கே தாக்குதல் நடத்திக் கொண்டிருப்பது ஜெயவர்த்தனா மட்டும் அல்ல; சிங்களச் சிப்பாய்கள் மட்டும் அல்ல. அவற்றுக்கு முக்கியமான காரணம் என்ன என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இந்துமகாசமுத்திரத்தில் உள்ள பல்வேறு பிரச்சினைகளையும் சர்வதேசநிலைமைகளையும், சர்வதேச நிலைமையில் இந்திய அரசின் மதிப்புமிக்க பாத்திரத்தையும் மறந்துவிடக்கூடாது.

[திரு. கே. சுப்பராயன்]

[1987 ஏப்ரல் 27]

உலக அரங்கில் நடுநிலை நாடுகளில் மிக முக்கிய பாத்திரத்தை வகிக்கும் இந்திய அரசை எந்த வகையிலாவது நிர்பந்தித்து, நெருக்கி, இந்திய தேசிய ஒற்றுமையைச் சீர்குலைத்து, இந்திய சுதந்திரத்திற்கு, சுயாதிபத்திய உரிமைக்கு வேட்டு வைப்பதற்கு அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் திட்டமிட்டு, இச்செயலில் ஈடுபட்டிருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பாகச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். தமிழ் நாட்டின் தென் எல்லை குமரியிலிருந்து 800 கிலோ மீட்டருக்கு அப்பால் சின்னஞ்சிறு கடல் திட்டு நாலுசதுர மைல் நிலப்பரப்பு கொண்ட சின்னஞ்சிறு கடல் திட்டு இருக்கிறது. அதற்கு மகோகாரஷ்யா என்று பெயர். அந்தத் திட்டு நம்முடைய தமிழகத்தின் தலைவாயிலில் இருக்கிறது. ஆனால் 5,000 மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள அமெரிக்கா அதை 99 வருடங்களுக்கு குத்தகைக்கு வாங்கியிருக்கிறது. 4 சதுர மைல் நிலப்பரப்பு கொண்ட நிலத்திட்டு அது. அங்கே கடல் ஆராய்ச்சி செய்கிறார்களா? மீன் பிடிக்கிறார்களா? இல்லை. அது ஆயுதம் தாங்கிய கப்பலை அங்கே நிறுத்தியிருக்கிறார்கள். அங்கே அமெரிக்க கடற்படை நிறுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அமெரிக்காவில் கப்பற் படைக்கு Rest and reiteration இடம் வேண்டுமென்று திரிகோணமலைத் துறைமுகத்தை வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இலங்கை அரசால் அது அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. திரிகோண மலை துறைமுகம், இயற்கையான உலகத் துறைமுகங்களில் 6-ஆம் இடத்தை வகிக்கிறது. அந்தத் துறைமுகம் இந்து மகா சமுத்திரத்தில் இராவண முக்கியத்துவம் கொண்ட

(முற்பகல் 10-30)

துறைமுகம். அந்தத் துறைமுகத்தை அமெரிக்கர்கள் கைப்பற்றிக் கொள்வதும் இந்தியாவின் பங்கை உலக அரங்கில் குறைக்கவும், இந்தியாவின் மதிப்பு மிக்க அயல்துறைக் கொள்கையை நிர்பந்தித்து திசை திருப்புவதற்காகவும், அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் அந்த திரிகோண மலையை கைப்பற்றிக்கொள்வதற்கும், இரு நாடுகளுக்கிடையில் ஒரு அமைதியற்ற சூழ்நிலையை தோற்றுவிப்பதற்கும் சிங்கள-தமிழ் இன மோதல்களை திட்டமிட்டு தூண்டி வளர்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இத்தகைய சந்தடி ஏற்படுகின்றபோது, அந்த சந்தடி சாக்கில்தான் தனது சர்வதேச நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் முயற்சி எடுத்து அதில் வெற்றிபெற்றிருக்கிறது

1987 ஏப்ரல் 27] [திரு. கே. சுப்பராயன்]

என்பதுதான் திரிகோணமலையை இன்று அவர்கள் கைப்பற்றி இருக்கின்ற சம்பவம் காட்டுகிறது. இதை நான் மிக்க பொறுப்பு போட்டு சுட்டிக் காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அந்தச் சம்பவம் நடந்ததற்குப் பிறகு இன்றைக்கு நடந்துகொண்டிருக்கின்ற ராணுவத் தாக்குதல் நிலையில் நான் பொறுப்போடு சுட்டிக்காட்டுவது, சிங்களத்தில் சிங்களவர்கள் தமிழர்களுக்கு எதிராகவோ அல்லது தமிழர்கள் சிங்களவர்களுக்கு எதிராகவோ இருக்கிறார்கள் என்பது அல்ல. அவர்களை முற்றிலும் பின்னா, லிருந்து இயக்கிக்கொண்டிருக்கின்ற மோசாத்தும் அமெரிக்க சி.ஐ.ஏ. ஸ்தாபனமும், பிரிட்டிஷ் கூலிப்படைகளும் தான் என்பதை சுட்டிக்காட்டுகிறேன். அவர்களை அப்படி இயக்குவதற்குக் காரணம், ஏதோ தமிழர்களைக் கொல்ல வேண்டும் என்பதற்காக அல்ல. தமிழர் பிரச்சினை மட்டுமல்ல, இது மனித இனப் பிரச்சினை. ஒரு மனித இனப் பிரச்சினை என்ற முறையிலே இனப்படுகொலைக்கு எதிராகப் போராட வேண்டுமென்ற முறையிலேதான் இந்தப் போராட்ட விளைவுகளைப் பற்றி சிந்திப்பதில் இந்த வகாதிபத்தியச் சதிச் செயல்களை நாம் மறந்துவிட முடியாது என்பதை அழுத்தத் திருத்தமாக சுட்டிக்காட்டிக்கொள்கிறேன். தமிழ் நாட்டிலே இருக்கின்ற அனைத்துக் கட்சிகளையும் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பாக நான் இந்தப் பேரவையில் கேட்டுக்கொள்வது, வெறும் அம்புகளோடு போராடிப் பயன் இல்லை, பிரச்சிக்களோடு சண்டைப் போட்டும் பயன் இல்லை. அம்பை எய்தவர்களை, சூத்திரதாரியை தமிழ் நாட்டுக்கு அடையாளம் காட்டுங்கள். இரண்டு விஷயங்களை அமெரிக்க சி.ஐ.ஏ. செய்து வருகிறது, மோசாத் தே செய்து வருகிறது. தமிழ்நாட்டில் சில பல இடங்களிலே வன்முறைகளைத் தோற்றுவிப்பது, அப்படி தோற்று விப்பதன் மூலமாக போராளிகளின் மீது தமிழ் மக்களுக்கு இருக்கின்ற நல்ல எண்ணத்தை அகற்றி, தமிழ்நாட்டிலே அதிருப்தியை ஏற்படுத்தி, தமிழ் நாட்டிலேயிருந்து போராளிகளை அப்புறப்படுத்துவதற்குரிய ஒரு சாதகமான சூழ்நிலை தமிழ் நாட்டில் தோற்றுவிக்கின்ற தந்திரம்தான் தமிழ்நாட்டில் நடக்கிறது. இலங்கையில் சிங்களவர்கள் செல்கின்ற பஸ்களில் வெடிகுண்டு வைப்பது, கொழும்புலிலே வெடிகுண்டு வைப்பது இதன் மூலம் சிங்கள மக்களுக்கு தமிழ்நாட்டிலுள்ள அரசாங்கத்தின்

[திரு. கே. சுப்பராயன்] [1987 ஏப்ரல் 27]

மீதும் இந்திய அரசாங்கத்தின் மீதும், இந்திய மக்கள் மீதும்! மேலும் கடுமையான ஆத்திரத்தை தோற்றுவிப்பதன் மூலம் ஒரு பகையுணர்ச்சியையும், பதட்டத்தையும் நிரந்தரமாக தோற்று விக்கின்ற யுத்த தந்திர முயற்சிதான் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறேன். இலங்கையை அமெரிக்க சி.ஐ.ஏ. கைக் கருவியாகத் தான் பயன்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறது. இதற்கு இலங்கை அரசாங்கம் பயன்படுகிறது. ஆகவே தயவுசெய்து தமிழர் சிங்களவர் இன மோதல்கள் என்று இதை சுருக்கி விடாதீர்கள். தமிழர் சிங்களவர் இனச் சண்டை என்று இதை குறைத்து மதிப்பிட்டு விடாதீர்கள். இந்தியா என்கின்ற பழம் பெரும் சிறப்பு வாய்ந்த ஜனநாயக நாட்டிற்கு எதிரான ஏகாதிபத்தியத்தின் சதியின் ஒரு வடிவம் தான் இது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இன்றைக்கு அதுதான் சிக்கலான இந்த நிலையை ஏற்படச் செய்கிறது என்பதை குறிப்பாகச் சுட்டிக் காட்டுகிறேன். அதே நேரத்தில் ஒரு விஷயத்தை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இதற்கு தீர்வுகாணும் முயற்சி எப்போதிலிருந்து நடந்துகொண்டிருக்கிறது? 1983-லே இருந்து 4 ஆண்டுகாலமாகப் பிரச்சினையைப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் ஒரு விஷயம், நான்கு ஆண்டுகளாக பேசியும் முன்னேற்றம் எதுவும் ஏற்படவில்லை. பேசுகிறபோது முன்னேற்றம் ஏற்பட வேண்டும் அல்லவா? பேசி முன்னேற்றம் ஏற்படவில்லை. 4 ஆண்டு காலமாக இன்றைய வரைக்கும் பல கட்டங்களில் பேசிப் பேசியும் கடட பிரச்சினையில் நெருக்கடி தான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. நெருக்கடி தவிர அடைந்திருக்கிறதே தவிர, படுகொலைதான் அதிகரித்திருக்கிறதே தவிர, தாக்குதல்கள் தொடருகின்றனவே தவிர குறையவில்லை. இதிலிருந்து என்ன புலப்படுகிறது என்றால் பேசிப் பயன் இல்லை என்பது போலத் தெரிகிறது. இதே நேரத்தில் பேச்சு வார்த்தை நடத்தி அரசியல் தீர்வு காண்பதை இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தொடக்க முதல் வலியுறுத்தியது, இன்றைக்கும் வலியுறுத்துகிறது. இலங்கைப் பிரச்சினைக்கு அரசியல் தீர்வுதான் பொருத்தமானது, சரியானது, காலத்தினால் தேவையானது என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். ஆனால் அரசியல் தீர்வை நிறைவேற்றுவதற்கு என்று பேசுகின்றபோது அவர்கள் பேச்சு வார்த்தைகளை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சுமுக

1987 ஏப்ரல் 27] [திரு. கே. சுப்பராயன்]

உணர்ச்சியை சீர்குலைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் இராணுவ மோதலைத்தான், அதற்கான முயற்சிகளைத்தான் மேற்கொள்ளுகின்றார்கள் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டிக்கொள்கிறேன். இங்கே நான் குறிப்பாகச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். தமிழ்நாட்டின் அனைத்து எதிர்க்கட்சிகளுக்கும் சொல்லிக்கொள்வேன். இலங்கை நாடாளுமன்றத்தில் கடந்த சில தினங்களுக்கு முன்னர் அவசர நிலையை ஒரு மாதம் நீட்டிப்பதற்கான பிரச்சினை மீது விவாதித்த போது சிலோன் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பாக நாடாளுமன்றத்தில் ஒரே ஒரு உறுப்பினர்தான் இருந்தார். எண்ணிக்கையில் ஒரே ஒருவர்தான் இருந்தார். தோழர் குணசேகரா என்று ஒருவர். அவர்தான் அக்கட்சியின் ஒரே ஒரு நாடாளுமன்ற கம்யூனிஸ்ட் உறுப்பினர். அந்த உறுப்பினர் என்ன சொன்னார்? நான் பிறப்பால் தமிழன். ஆகவே தமிழன் பாதிப்பது பற்றி சொல்வதில் பயன் இல்லை. ஆனால் குணசேகரா இலங்கையில் பிறப்பால் சிங்களவன். தமிழரை கொல்கின்ற சிங்கள அரசாங்கத்தின் நாடாளுமன்றத்தில் நின்றுகொண்டு சொன்னார்கள். சிங்களப் பிரதமருக்கு எதிராகச் சொன்னார்கள். சிங்கள நாயே என்று சுற்றிலும் பலராலும் தூற்றப்படுகின்றபோது, தமிழ் இன மக்களை கொல்லாதே, தமிழர்களின் ஜனநாயகத்தைப் பறிக் காடே என்று ஒரு கம்யூனிஸ்ட் உறுதியோடும், கம்யூனிஸ்ட் தெளிவோடும், கம்யூனிஸ்ட் நேர்மையோடும் இலங்கை நாடாளுமன்றத்தில் ஒரு சிங்களவன் பேசியிருக்கிறார் என்றால் தமிழர் ஆனாலும் சரி, சிங்களவர் ஆனாலும் சரி, கம்யூனிஸ்ட்டுகள் ஒரே நிலையை எடுத்துக்கொண்டு அங்கும் சரி இங்கும் சரி அரசியல் தீர்வு காணவேண்டும், என்று போராடுகிறார்கள். தமிழர்களுக்கு எதிராக தாக்குதல் கூடாது, ஜனநாயக விரோத இனப் படுகொலை கூடாது என்பதில் மிகத் தெளிவாக இருக்கிறார் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டத்தான் நான் இதைச் சொல்கிறேன். ஆக, இலங்கை நாடாளுமன்றத்திலே ஓர் உறுப்பினர் குறிப்பிட்டதை நான் இங்கே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். ஆகவே, இங்கே பேரவையிலே விவாதிக்கின்ற நேரத்திலே வலியுறுத்துகின்ற விஷயத்தை பொறுத்தவரையில் இராணுவம் அனுப்பப்பட்டு அதன் மூலம் தீர்வு காணப்பட வேண்டும் என்பது சரி அல்ல அது பொருத்தமும் அல்ல. இராணுவம் எப்படி நடவடிக்கை எடுக்க

[திரு. கே. சுப்பராயன்] [1987 ஏப்ரல் 27]

வேண்டும் என்பதை முடிவு செய்வது பொதுக் கூட்டத்தின் மூலமும், சட்டமன்றப் பேரவையின் மூலமும் அல்ல. அதற்குரிய பொறுப்பில் இருப்பவர்களால் அது வகுக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றேயல்லாமல் சட்டமன்றப் பேரவையால் அல்ல. மேலும் இதுகுறித்து இந்த நேரத்தில் மத்திய அரசுக்கு ஒரு வேண்டி கோள். நம்முடைய போர் தந்திரமானாலும் சரி, பேச்சுவார்த்தையானாலும் சரி இவற்றிலே ஏதோ பலனினம் இருக்கிறது, அவர்கள் இந்த நமது இராஜதந்திரத்தில் ஏதோ கோளாறு இருக்கிறது. அதை மாற்றி அமையுங்கள். காயை அற்புதமாக நகர்த்தியிருக்கிறார்கள். ஆகவே, இனப் படுகொலை சம்பந்தமாக இன்னதை செய்யுங்கள் என்று சொல்ல நாங்கள் தயாராக இல்லை. ஆனால் இனப்படுகொலையை உடனடியாக அவர்கள் நிறுத்த, முற்றுப்புள்ளி வைக்க என்ன நடவடிக்கை தேவையோ, பொருத்தமோ அதை உடனடியாகத் தாமதமின்றி நிறைவேற்றுங்கள் என்று சொல்லி முடிக்கிறேன்.

* திரு. எ. எஸ். ஏ. ஆறுமுகம் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கடந்த சில நாட்களாக இலங்கையில் தமிழர்கள் பயங்கரமான முறையில் படுகொலை செய்யப்படுவது பற்றிய விவாதத்திலே ஜனதா கட்சியின் சார்பில் என் கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். 1983 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதத்தில் ஏற்பட்ட இனக் கலவரத்தின் காரணமாக சுமார் 4½ லட்சம் தமிழர்கள் உலகம் முழுவதும் அகதிகளாக சென்றிருக்கிறார்கள். அவர்களிலே 1¼ லட்சம் தமிழர்கள் இந்தியாவிற்கு அதாவது தமிழ்நாட்டிற்கு அகதிகளாக வந்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் எல்லாம் இவ்வாறு அங்கிருந்து அகதிகளாக வெளியேற வேண்டிய அளவுக்கு ஏற்பாடுகளை செய்து ஜெயவர்த்தனே அரசாங்கம் தமிழ் இன மக்களை அழிக்கின்ற செயல்களை செய்கிறது என்று நமக்கு அது எடுத்துக்காட்டியது. இந்த நிலைகளை எல்லாம் மாற்றுவதற்கும், தமிழர்கள் மனப்படியும் அங்கே குடியேற்றப்படுவதற்கு உதவுகின்ற முறையிலே முயற்சிகளை செய்வதாகவும் மத்திய அரசு அதன்பிறகு அறிவித்தது. அதன் காரணமாக இந்தியாவின் தூதுவராக முதலில் பார்த்தசாரதியும், பின்னால் பண்டாரியும் சென்றார்கள். பிறகு வெங்கடேஸ்வரனும் பின்னால் நடவீரசிங்கும் சென்றார்கள். அதன்பிறகு சிதம்பரமும்

1987 ஏப்ரல் 27] [திரு. எ. எஸ். ஏ. ஆறுமுகம்]

கடைசியாக தினேஷ் சிங் போன்றவர்கள் எல்லாம் சென்று பேச்சுவார்த்தை நடத்திக்கொண்டிருந்தார்கள், அதுமட்டுமல்ல, இதிலே பூட்டாசிங் கூட தொடர்பு வைத்துக் கொண்டிருந்தார். ஆனாலும் இன்னும் பேச்சுவார்த்தை நல்லமுறையில் முடியவில்லை. பேச்சுவார்த்தை, பேச்சுவார்த்தை என்று சொல்லிக் கொண்டே இலங்கை அரசாங்கம் தன்னுடைய படை வலிமையை பெருக்கிக் கொண்டே தமிழ் மக்களைக் கொன்று குவித்து, அந்த இனமே இலங்கையில் இல்லை என்கிற நிலையில் அவர்களை இல்லாமல் ஆக்குவதற்குரிய முயற்சிகளை செய்துகொண்டிருப்பதை நாம் இன்றையதினம் கண்கடாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே, அங்கே நடைபெறுகின்ற இனப் படுகொலைகளை தடுத்து நிறுத்துவதற்கும் தமிழர்களை பாதுகாப்பதற்கும் உரிய நடவடிக்கைகளை உடனடியாக மத்திய அரசு மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

முன்பு அங்கே இருந்த இலங்கை இராணுவத்தினரின் எண்ணிக்கை ஒரு லட்சமாக இருந்தது. ஆனால் இப்போழுது அந்த எண்ணிக்கை 24 லட்சமாக உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. அதுபோல அமெரிக்க அரசாங்கத்தின் ஆதரவு இருக்கிறது. அதுபோல பாகிஸ்தானின் ஆதரவும் இருக்கிறது. அதுமட்டுமல்ல இஸ்ரேல் கூலிப் படைகளின் ஒத்துழைப்பும் இருக்கிறது. இவ்வளவு செயல்களை இலங்கை அரசாங்கம் செய்துகொண்டிருப்பதை பார்த்த பிறகும் கூட 'இந்திய இராணுவம் இதிலே தலையிடாது' என்று இந்திய அரசாங்கம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது. அதுபோல 'தாக்குதல் இருக்கும்வரை பேச்சுவார்த்தை நடத்த மாட்டோம்' என்றும் சொல்கிறார்கள். இந்திய இராணுவம் தலையிடாது என்கிற நிலை ஒருவேளை இருந்தாலும் கூட அதை ஏன் இப்படி இந்திய அரசாங்கம் அறிவிப்பு செய்ய வேண்டும்? அதுபோல தாக்குதல் இருக்கும்வரை பேச்சுவார்த்தை நடத்த மாட்டோம் என்று சொல்வதில் என்ன அர்த்தம் இருக்கிறது. அப்படி என்றால் அங்கே தாக்குதல்கள் 70 முமையாக நிறுத்தப்பட வேண்டும் என்கிற நிலையை எடுத்த பிறகு பேச்சுவார்த்தையை மறுபடியும் நடத்த இருக்கிறார்களா? இது சம்பந்தமாக பிரதமர் ராஜீவ் காந்தி அவர்கள் இலங்கை ஐனாதிபதி ஜெயவர்த்தனையுடன் 30 நிமிடம் பேசியதாகவும்,

[திரு. எ. எஸ். ஏ. ஆறுமுகம்] [1987 ஏப்ரல் 27]

விமான தாக்குதலை உடனே நிறுத்தவும் என்று சொல்லியதாகவும் செய்தி வந்தது. ஆனால் மறுநாளே இலங்கையிலுள்ள தமிழ் சினிமையின்களும், பெண்களும் தாக்கப்பட்டதாக செய்தி வந்தது. அப்படி என்றால் இந்திய அரசாங்கத்தை ஜெயவர்த்தனே அரசாங்கம் மதிக்கவில்லை என்று தானே அர்த்தம்.

(முற்பகல் 10-40)

இப்படி நடக்கின்ற தாக்குதலுக்கு முக்கிய காரணம், கொழும்பு நகரிலே பஸ் நிலையத்திலே வெடிகுண்டு வைக்கப்பட்டது என்ற ஒரு காரணத்தால் 200 பேர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள் என்ற காரணத்தினால். வன்முறையை நாம் ஆதரிக்கவில்லை. இருந்தாலும்கூட 200 பேர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள் என்று சொன்னால் சதி செய்தது யார்? தடயம் இருக்கிறதா? அதிலே இறந்தவர்கள் யார்? சிங்களவர்களா, தமிழர்களா? இதையெல்லாம் நாம் பார்க்க வேண்டுமல்லவா? கொழும்பு நகரைச் சுற்றிச் செய்திருக்கிறார்கள். வாஸ்தவம். இந்தச் சதியைச் செய்தது யார்? இதைச் சரி பார்க்க வேண்டும். இதைச் சரி பார்க்காமலேயே, ஈழத் தமிழர்கள்தான் செய்தார்கள் என்று சொல்லி, அந்தப் பகுதியிலுள்ள மக்களையே அழித்துவிடக்கூடிய நிலையிலே இலங்கை அரசு முனைப்பு காட்டுகிறது. நாம் பேச்சு வார்த்தை பேச்சு வார்த்தை என்று சொல்லி, தமிழ் இன மக்கள் அழிந்து போன பிறகுதான் பேச்சு வார்த்தையை முடிக்கப் போகிறோமாம் என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

அதைப்போலவே, வியட்நாமிலே அமெரிக்கா தாக்கிய பொழுது மத்திய அரசுக்கு ஏற்பட்ட வேகம் இதிலே ஏற்படவில்லை என்று கருதுகிறேன். அதேபோல பங்களாதேஷ் முக்திபகணிக்கும் நாம் ஆதரவு கொடுத்தோமல்லவா? இன்று பங்களாதேஷும், பாகிஸ்தானும் தனித்தனியாக இருக்கிறது அல்லவா? நாம் இதையெல்லாம் எப்படிச் செய்தோம்? அரசியல் தீர்வு காண்பதற்கு நம்மால் மத்திய அரசினாலே ஏற்படுத்தப்பட்ட நிலைமை, சந்தர்ப்பங்கள், அதாவது தந்திரம் என்று கூடச் சொல்லலாம். அதுமாதிரி இதற்கு ஒரு தீர்வு காண வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1987 ஏப்ரல் 27] [திரு. எ. எஸ். ஏ. ஆறுமுகம்]

இதிலே பேச்சுவார்த்தை என்பதிலே ஷெய்வர்த்தனே அரசுக்கு இஷ்டமே கிடையாது என்பது என்னுடைய கருத்து. அவர்கள் சொன்னார்கள், வடக்கு மாகாணம் தனியாகவும், கிழக்கு மாகாணம் தனியாகவும் வைத்துக்கொள்வதிலே, வடக்கு மாகாணத்திற்கு ஒப்புதல் தந்தார்கள்; கிழக்கு மாகாணத்திலே சிங்களவர்கள் ஒரு பகுதி, முஸ்லீம்கள் ஒரு பகுதி, தமிழர்கள் ஒரு பகுதி என்று இருக்கும் என்று சொன்னார்கள். இதைத் தமிழர்கள் ஏற்கவில்லை. அதன்பிறகு சொன்னார். அம்பாறை பகுதி தவிர மற்றவையெல்லாம் தமிழ் மாகாணங்களாக வைத்துக் கொள்வதற்கு ஒப்புக்கொள்வதாகச் சொன்னார். அங்குள்ளவர்களுடன் பேசிச் சொல்வதாகச் சொன்னார். பேச்சுக்குப் பிறகு சொல்கிறார், முஸ்லீம்கள் ஏற்கவில்லை என்று. இப்படி ஏதாவது ஒரு காரணத்தைச் சொல்லி அங்கேயுள்ள மக்களை அழித்து விட வேண்டுமென்ற திட்டத்திலே அவர்களுடைய செயல்பாடு இருக்கிறது. 42 சிராமங்கள் அழிக்கப்பட்டு, புல் பூண்டுகூட இல்லாத நிலைமை ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தத் தமிழ் ஈழத்தைக் கேட்பவர்களது கோரிக்கைகள், இராணுவத் தாக்குதல் நிறுத்தப்பட வேண்டும்; 1984 மார்ச் 1 ஆம் தேதி ஜெனீவாவில் நடைபெற்ற ஐக்கிய நாடுகள் உரிமைக் குழுவிலே நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தை ஒழுங்காகக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்; தமிழ் மக்களுடைய அடிப்படை மனித உரிமைகளை சிங்களவர்களைப் போலவே பாதுகாக்க வேண்டும்; சிறையிலுள்ள கைதிகளை விடுதலை செய்ய வேண்டும்; நீதிமன்ற விசாரணைக்கு உட்படுத்த வேண்டும்; தமிழ் பகுதியில் இன்று அமல்படுத்தப்பட்டு வருகின்ற பொருளாதாரம் மற்றும் தகவல் தொடர்புகள் தடை நீக்கப்பட வேண்டும். இதன் மூலம்தான் அரசியல் தீர்வு காண முடியும் என்று சொல்கிறார்கள். இதைச் செய்வதிலே என்ன சிரமம் இருக்கிறது?

நான் இன்னொன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்தக் கொழும்பிலே-இலங்கையிலே இராணுவத்தை அனுப்ப வேண்டும் என்று சொல்லாவிட்டாலும்கூட சைப்ரஸ் நாட்டிலே துருக்கியைச் சேர்ந்த மக்கள் முப்பது சதவீதம் வசிக்கிறார்கள். இனப் படுகொலை என்ற காரணத்தைக்காட்டி துருக்கி நாடு சைப்ரஸ் தீவுக்கு, சைப்ரஸ் நாட்டிலே தன்னுடைய படையைக் கொண்டு

[திரு. எ. எஸ். ஏ. ஆறுமுகம்] [1987 ஏப்ரல் 27]

நிறுத்தியிருக்கிறது. அந்த மக்களைப் பாதுகாப்பதற்கு ஏற்பாட்டைச் செய்தது. இன்னும் அந்தத் துருக்கி இராணுவம் சைபரஸ் நாட்டிலே இருக்கிறது. இதுவெல்லாம் இந்த நாட்டினுடைய ஐக்கிய நாடுகளினுடைய சபைத் தீர்மானத்தை அனுசரித்தது. ஐக்கிய நாடுகள் சபை தீர்மானத்திலே இது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. துருக்கி நாட்டை எந்த நாடும் குறை சொல்லவில்லை. இம்மாதிரி ஒரு நிலையை இந்திய அரசு எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதைப்போலவே இலங்கைப் பிரச்சினைக்கு அரசியல் ரீதியான தீர்வு காணும்படி கூறும் நண்பர் எவரும் மிகப்பெரிய எதிரியாகக் கருதப்படுவார் என்று அந்த நாட்டினுடைய பிரதமர் பிரேமதாசாவே பேசிவிட்ட பிறகு இனிமேல் இந்திய அரசு என்ன செய்ய இருக்கிறது என்று கேட்க விரும்புகிறேன். பேச்சு வார்த்தை, பேச்சு வார்த்தை என்று சொல்வதை நிறுத்தி ஒரு முடிவை, தமிழ் சமூகத்தை வாழ வைக்கின்ற முடிவை, ஒரு சமரச ஏற்பாட்டை இந்திய அரசாங்கம் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதேநேரத்திலே இந்தச் சட்டமன்றத்திலே ஒரு தீர்மானத்தை நாம் போட வேண்டுமென்று கேட்டு, அனைத்துக் கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்களையும் நமது மதிப்புமிக்க பிரதமர் இராஜீவ்காந்தி அவர்களிடம் அழைத்துச்சென்று, தமிழக மக்களுடைய உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டு, வாய்ப்புக்கு நன்றி கூறி, என்னுடைய உரையை நிறைவு செய்கிறேன், நன்றி, வணக்கம்.

*திரு. கு. ரமணி : மதிப்பிற்குரிய சபைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த விவாதத்தை ஆரம்பித்து வைப்பதில் என்ன எதிர்பார்த்தோம் என்றால் அரசாங்கத்தின் பக்கத்தில் இருந்து ஏற்கெனவே நம்முடைய மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இராஜீவ் காந்தியுடன் நேரடியாகப் பேசி வந்தபிறகு, அங்கே பேசியதைப்பற்றி விவாதிப்பார்கள் என்று எதிர்பார்த்தோம். இதுவரையிலும் நடந்துகொண்டிருக்கிற பிரச்சினை முழுவதையும் சொல்ல வேண்டுமென்று நாம் கேட்கவில்லை. இப்போதுள்ள நிலைமைபற்றி மிக முக்கியமான சில விஷயங்களை

1987 ஏப்ரல் 27] [திரு. கு. ரமணி]

முன்னால் வைத்து அரசாங்கத்தின் பக்கத்திலிருந்து விவாதத்தை ஆரம்பித்து வைத்திருந்தால் எங்களுக்கு எல்லாம் பிரயோஜனமாக இருந்திருக்கும். அப்படி வந்திருந்தால் இன்னும் சிக்கலான காரியங்கள் என்ன என்பதைச் சொல்வதற்கும், அதற்கு என்ன செய்யலாம் என்று எங்களுடைய கருத்துக்களைச் சொல்வதற்கும் வசதியாக இருந்திருக்கும். அதைச் செய்யவில்லை. அந்த மாதிரி லகான் எடுத்து காரியங்கள் செய்வது நல்லது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆனால் எல்லோரும் பேசிய பின்னால் விரிவாகப் பேசுவோம் என்று சொல்கிறார்கள்.

இப்போது இலங்கையில் நடக்கும்படியான இந்த பரஸ்பர சண்டையில் தமிழ் மக்களை அழிக்கும்படியான ஒரு நிலைக்கு திட்டமிட்டு, ஒரு யுத்தத்தை அந்த மக்கள்மீது பிரகடனப்படுத்தி யிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லலாம். தமிழ் மக்கள் அல்லது தமிழர்களுக்கு ஒரு தனி நாடு அங்கே வேண்டுமென்று சொல்லுகிற புலிகள் இயக்கத்தோடு இருக்கும்படியான தனி நாடு கோரிக்கையை மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஸ்ரீலங்காவிற்குள்ளே ஒரு தனித் தமிழ் இலங்கையை உருவாக்க முடியாது. பேச்சுவார்த்தை நடத்தி, செட்டில்மெண்டுக்கு வரவேண்டும், இல்லை என்றால் அழிவுதான் என்று சொல்கிறோம். அவர்கள் சொல்லுகிறபடி அழிவுக்கு வந்துவிடக் கூடாது. அது பெரிதும் அபாயகரமானது. அந்த அபாயம் இலங்கைக்கு மட்டுமல்ல; இந்தியாவுக்கும் ஆபத்தானது. இலங்கையின் தற்போதைய வழிமுறை, அணுகுமுறை, இந்தப் பிரச்சினைக்கு தீர்வாகாது. பேச்சுவார்த்தை மூலம் காரியத்தை நடத்த முடியும். பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதற்கு சென்ற ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 19-ம் தேதி ஆலோசனை ஓரளவுக்கு அடிப்படையை உருவாக்கியிருக்கிறது என்பது இரண்டு பக்கத்திலும் பேசப்பட்டது. அதன் பேரில்தான் மேற்கொண்டு பேச்சுவார்த்தை நடத்தி, தமிழ் மக்களுக்கு உரிய ஜனநாயக உரிமை வழங்கப்பட்டு, அவர்களுக்கு அதிகப்படியான அதிகாரங்கள் இருக்கும்படியான ஒரு மாநில சட்டம் போன்ற ஏற்பாடு, அரசியல் ஏற்பாடு அங்கே செய்யப்பட்டு, அதன் அடிப்படையில் தீர்வு காணப்பட வேண்டும் என்பதுதான் சிறந்த முறை. இந்த முறையில்தான் இந்தப் பிரச்சினைக்கு தீர்வு காணவேண்டும்.

[திரு. கு. சமணி] 1987 ஏப்ரல் 27

அந்த அடிப்படையிலே இருபக்கமும் ஒரு புரப்போசல் வைத்து, யோசனை சொல்ல வேண்டும். ஆனால் அதற்கு இடமில்லாமல் இருபக்கமும் தாக்குதல் நடக்கிறது. எங்களை அழிக்க வேண்டுமென்று தாக்குதல் நடத்துகிறார்கள்; நாங்கள் திருப்பித் தாக்குகிறோம் என்று சொல்லி தாக்குதல் நடத்துகிறார்கள். அதுதான் இன்றைக்கு உச்சக்கட்டத்திற்கு வந்து, இன்றைக்கு இலங்கை அரசு தமிழர்கள் வாழும் பகுதிகளில் விமானத்தின் மூலமாக குண்டுகளை வீசி வருகிறது. இலங்கையின் வடபகுதியில், குறிப்பாக யாழ்ப்பாணம் பகுதியில் குண்டுகள் வீசி, பலமான தாக்குதல் நடத்தி, நூற்றுக் கணக்கான மக்கள் அங்கே படுகொலை செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்தப் படுகொலையில் எதுவும் தெரியாத அப்பாவி மக்கள் சாகடிக்கப்படுகிறார்கள். இப்படி ஒரு யுத்தம் நடத்த வேண்டும். யுத்தத்தின் மூலம் தீர்வு காண வேண்டுமென்று அந்த மக்கள் சொல்லவில்லை. இப்படிப்பட்ட மக்கள்மீது குண்டு வீசித் தாக்குவது, அந்தக் குடும்பங்களை அழிப்பது ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடியதல்ல.

இதற்கு முன்னாலே எரிபொருள் சப்ளை செய்யாமாட்டோம் என்று சொல்லி எரிபொருள் சப்ளையைத் தடுத்து, ஒரு மனிதன் மூச்சுவிட முடியாமல், மூச்சை அடக்கிப்பிடித்து கொலை செய்தால் எப்படி இருக்குமோ அப்படிப்பட்ட நிலையை அங்கே ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். மண்ணெண்ணெய், பெட்ரோல், டீசல் போன்ற எண்ணெய் வகைகளை சப்ளை செய்ய மாட்டோம் என்று சொன்னால் எந்த நிலையில் அந்த மக்கள் வாழமுடியும்? பெட்ரோல், டீசல் எல்லாம் போனால் விடுதலைப் புலிகள் இடையிலே அவற்றைப் பெற்றுவிடுவார்கள்; அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்த இதுதான் வழி என்று கூறி இப்படிப்பட்ட நடவடிக்கையை நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இது கொடுமையான செயல்; அக்ரமமான செயல், அநியாயமான நடவடிக்கை; உலகம் முழுவதும் கண்டிக்கவேண்டிய கடுமையான நடவடிக்கை. இந்தமாதிரியான நடவடிக்கையை ஒருபக்கம் நடத்திக்கொண்டு, பேச்சுவார்த்தை பேச்சுவார்த்தை என்று கூறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இது அவர்களுடைய தந்திரம். பேச்சுவார்த்தை என்று சொல்லிக்கொண்டே அதற்கு அடிப்படையாக இருக்கிற தமிழ்மக்களை, படுகொலை செய்கிறார்கள். பேச்சுவார்த்தை

1987 ஏப்ரல் 27] [திரு. கு. ரமணி]

என்று சொல்லிக்கொண்டு தமிழ் மக்கள் வாழுகின்ற பகுதிகளைத் தாக்குவதால் இலங்கையின் ஒரு பகுதியை விடுதலைப்பெற்ற நாடாக, தமிழ்ப் பகுதியாக ஆக்க வேண்டுமென்று விடுதலைப் புலிகள் போராட்டம் நடத்துகிறார்கள். விடுதலைப் பெற்ற நாடாக ஆக்கவேண்டுமென்று முயற்சி செய்வதை அடியோடு முடித்துவிடுவோம், இதோடு முடித்துவிடுவோம் என்று உலகத்திற்குச் சொல்லிக்கொண்டு இப்படிப்பட்ட அழிவுப் பாதையிலே அவர்கள் சென்றுகொண்டிருக்கிறார்கள்.

(முற்பகல் 10-50)

இந்த நிலைமையைச் சமாளிக்க வேண்டிய ஒரு முக்கியமான பொறுப்பும் கடமையும் இந்திய அரசாங்கத்திற்கு உண்டு. நம் முடைய தமிழகத்திற்கும் இதனால் கஷ்டங்கள் ஏற்படுகின்றன. அகதிகள் வருவதும், வேறுவிதமான துன்பங்கள் ஏற்படுவது மான நிலைமை இருக்கிறது. தமிழ் மக்களுக்கு அங்கே ஏற்படும் படியான ஒவ்வொரு காரியத்தைப் பொறுத்தவரையிலும் இங்கே இருக்கின்ற தமிழ் இன மக்களினுடைய எண்ணங்களில், உள்ளங்களில் அது பிரதிபலிக்கும். அந்தப் பிரதிபலிப்பு மோசமான நிலைமையை உருவாக்கும்படியான கஷ்டம் இங்கேயும் இருக்கிறது. நம்முடைய பொருளாதாரத்திற்குக் கூட கஷ்டங்கள் உருவாகும். அப்படிப்பட்ட ரூழ்நிலைகள் எல்லாம் ஏற்படுகின்றன. ஆகவே இதில் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவது என்பதைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு உறுதியான நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். உறுதியான நடவடிக்கை என்று சொன்னால், என்ன சொல்கிறார்களோ அதில் ஜெயவர்த்தனா அரசாங்கம் நின்று நிறைவேற்றுகிறார்களா அல்லது ஏமாற்றுவதற்காகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்களா என்பதை உலகுக்கு அம்பலப்படுத்தி, தமிழர்களுக்கு முன்னால் அம்பலப்படுத்தி, உலக ஜனநாயக சக்திகளுக்கு முன்பாக அம்பலப்படுத்தி அப்படிப்பட்ட ஒரு நிலைமையைக் கொண்டுவந்தால்தான் அந்த ஜெயவர்த்தனா அரசாங்கத்தினுடைய இப்படிப்பட்ட ஜனநாயக விரோதமான கொடுமைகளைத் தடுத்து நிறுத்த முடியும். அப்போதுதான் சமரசப் பேச்சுவார்த்தை வெற்றி பெறக்கூடிய வகையில் உருவாகி, அதிகாரத்தை எப்படி எல்லாம் பகிர்ந்தளிக்க வேண்டும் என்பதைப் பொறுத்தவரையில் எல்லாம் ஒரு சரியான நிலைமை

[திரு. கு. ரமணி]

[1987 ஏப்ரல் 27]

ஏற்படுகின்ற வகையிலே நல்ல முறையிலான பேச்சுவார்த்தையாக அமையும். அந்தக் காரியத்தைச் செய்வதில் இந்திய அரசாங்கத்திற்குச் சரியானபடி லகானைப் பிடித்துக்கொண்டு போகக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறதா என்பதை நாம் பார்க்கவேண்டும்.

ஒரு காரியம் என்னவென்றால் அப்படிப்பட்ட ராஜ தந்திரிகளை, திறமையான வகையில் டேசி, சரியானபடி நிர்ப்பந்தம் கொடுக்கிற வகையில் பேச்சுவார்த்தையை நடத்தி அந்த முறையில் இந்திய அரசாங்கம் ஒரு நல்ல ஆதரவையும், ஒரு ஜனநாயக முறையான ஆதரவையும் தீர்ப்புகின்ற நிலைமைகளை உருவாக்குவதற்காக நியமிக்க வேண்டும். பேச்சுவார்த்தையை நிராகரிக்காமல், அன்னிய ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் ஊடுறுவல் காரணமாகச் சண்டையைப் பெரிதாக ஆக்காமல், சிங்களவன்-தமிழன் சண்டையாக மாற்றி இனப்படுகொலையைத் தூண்டிவிடுகிற ஆப்படிப்பட்ட இடத்திற்குக் கொண்டுபோகாமல் தடுத்தி நிறுத்தவேண்டும். அந்த வகையில் இலங்கை அரசோடு இந்திய அரசு பேச்சுவார்த்தையை சீரியஸாக நடத்தவேண்டும். அது விளையாட்டுத்தனம் அல்ல. சொல்லிவிட்டு எமாற்றுவதும் அல்ல. நாள் கடத்திக்கொண்டு போகின்ற பிரச்சினையும் அல்ல. இப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் வராமல் தடுக்கக்கூடிய ராஜதந்திர முறைகளைக் கையாள வேண்டும். இது படிப்படியாக முன்னேறக்கூடிய முறையில் கையாளப்பட வேண்டும். அதற்கு வேண்டிய நல்ல ராஜதந்திரிகளை நாம் நியமிக்கவேண்டும். ஆரம்பத்தில் திரு. பார்த்தசாரதி அவர்கள் பிரதிநிதியாகப் போய் பேச்சுவார்த்தை நடத்தி ஓரளவுக்கு முன்னேற்றம் வந்தது, அப்போது நாங்கள் எல்லாம் சந்தோஷப்பட்டோம்; நல்ல நிலைமை வரும் என்று நினைத்தோம். ஆனால் திடீரென்று அந்த ராஜதந்திரி எங்கே போனார் என்பதே தெரியவில்லை. அவரை மாற்றியாகி விட்டது. அன்னிய நாடுகளில் இருக்கக்கூடிய முக்கியமான சூழ்நிலைகளைப் பொறுத்தவரையில் நன்கு கூர்மையாகச் செயல்படக்கூடியவர்களைத் திடீரென்று மாற்றிவிடுகிறார்கள். சர்க்கார் என்ன மாற்றத்தைச் செய்யவேண்டும் என்று இங்கே இருந்து கொண்டு நாம் ஆலோசனை சொல்ல வேண்டும் என்பதல்ல பிரச்சினை. தமிழ் மக்கள் பாதிக்கப்படும்போது, நாமெல்லாம் பாதிக்கப்படும்போது, ஜனநாயகம் பாதிக்கப்படும்போது சர்வாதி

1987 ஏப்ரல் 27]

[திரு. கு. ரமணி]

காரத தோரணையில் அவர்கள் செய்கின்ற அக்கிரமத்தினை எதிர்த்து நின்று போராடக்கூடிய ஒரு போராட்டமாகும் இது. எனவே நல்ல முறையில் ராஜதந்திரத்தைப் பயன்படுத்தக்கூடிய முறையில் பேச்சுவார்த்தை நடத்தக்கூடியவர்களை அதாவது தகுந்த ஆட்களை இந்திய அரசாங்கம் பயன்படுத்த வேண்டும். ஆனால் என்ன நடக்கிறது? அவர்களாகவே முதலில் சொல்ல வேண்டியது; கொஞ்ச காலத்திற்கு கிடப்பில் போட வேண்டியது; பிறகு திரும்பவும் ஆரம்பிக்க வேண்டியது; ஒரு கட்டம் வந்தபோது கொஞ்சம் கோபத்தோடு நிலைமை இப்படியிப் போனால் மேற்கொண்டு பேச்சுவார்த்தை இல்லை என்று சொல்லிவிடுகிற நிலைமை வருகிறது. ஆனால் பேச்சுவார்த்தை இல்லாமல் இந்தப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வே இல்லை. திரும்பத் திரும்பப் பேசித்தான் தீர்க்க வேண்டும். அந்த வகையில் அதிலே ஒரு பிரஷ்ஷர், நிர்ப்பந்தம் கொடுப்பதாகத் தெரியவில்லை. எனவே அப்படிப்பட்ட நிலைமையைக் கையாளுவதில் இந்திய அரசாங்கத்திற்கு பலவினம் இருக்கிறது. அந்த பலவினம் தீர்க்கப்பட வேண்டும். இந்திய அரசாங்கத்தினுடைய நடவடிக்கைகளையும், பலத்தையும் கொண்டுதான் இந்தப் பிரச்சினையைப் பேச்சுவார்த்தை மூலம் ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டுவரவேண்டும். இன்றைக்கு அங்கே நடக்கக் கூடிய தாக்குதல்கள் இருக்கிறதே—ஒரு உதாரணத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இரண்டு பஸ்களில், இரண்டு லாரிகளில், ஒரு மோட்டார் காரில் போன ஜனங்களை, திரிகோணமலை நகரத் திற்குப் பக்கத்தில் தடுத்து நிறுத்தி 100, 125 பேர்களைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து வரிசையாக நிறுத்தி சுட்டுக்கொன்றுவிட்டார்கள் இன்னி வரையில் ஜெபவர்த்தனா அரசாங்கம் அதைச் செய்தவர்களைக் கண்டுபிடிக்கவில்லை. கண்டுபிடித்தால் ஒருபாடு உண்மைகள் வெளியே வரும். ஆனால் அதைப்பற்றித் தவறான விவரத்தில் தமிழர்களுடைய விடுதலைப் புலிகள் போராட்டம் என்ற அளவுக்குக் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டார்கள். இப்படி தாக்க வேண்டியது; பிறகு அவர்கள் செய்துவிட்டார்கள் என்ற நிலைமையைத் தோற்றுவிப்பது என்பதுமான் நிலைமை ஏற்படுகிறது. இந்தக் கொலை இங்கே நடந்தவுடனே அதனுடைய பிரதிபலிப்பாக—பிரதிபலிப்பு என்று சொல்கிறார்கள்; ஆனால்

[திரு. கு. ரமணி]

[1987 ஏப்ரல் 27]

திட்டம் போட்ட நடவடிக்கையாக இருக்கலாம்—கொழும்பு நகரத்தில் பஸ் ஸ்டாண்டிலே ஒரு காரில் அதிகமான சக்தி கொண்ட அதாவது ஹைலி எக்ஸ்ப்ளோசிவ் குண்டை வைத்து, அது பல மைல் தூரத்திற்கு வெடித்து கட்டிடங்கள் எல்லாம் சுக்கு நூறாக உடைந்து அதன் காரணமாக 200-க்கும் மேற்பட்ட மக்கள் செத்து, பல நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் காயப்பட்டார்கள். சிங்கள மக்களை தமிழர்கள் தாக்குகிறார்கள். தமிழக மக்களை சிங்களவர்கள் தாக்குகிறார்கள். அதைக் கேட்ட உடனேயே சிறைச்சாலையில் இருக்கக் கூடிய கைதிகள் இடையே சண்டை ஏற்படுகிறது. சிங்களக் கைதிகள் தமிழ்க் கைதிகளைக் கொல்லுகிறார்கள், தாக்குகிறார்கள். அவர்களை பாதுகாக்க முடியாமல் வேறு சிறைக்கு கொண்டு போகிறது அரசாங்கம். இப்படி நடக்கிறது. இப்படிப்பட்ட கொந்தளிப்பு தொடர்ந்தால் என்ன நடக்கும். தொடர்ந்து இந்த தாக்குதல் போய்க் கொண்டே இருக்கும். இப்படிப்பட்ட தாக்குதல்கள் வளர்ந்துக் கொண்டே போனால் ஜெயவர்த்தனே அரசாங்கம் இதுதான் முடிவு என்று தெரியாத வகையில்... (மனியடிக்கப்பெற்றது) மணி அடித்து உட்கார வைக்கக் கூடிய பிரச்சினை அல்ல இது இன்னும் நேரம் வேண்டும். அதை தயவுசெய்து அனுமதிக்க வேண்டும்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: உங்களுக்கு கன்செஷன் கொடுத்து 11 நிமிடங்கள் கழித்துதான் மணி அடித்திருக்கிறேன்.

திரு. கு. ரமணி: பேச்சு வார்த்தை நடத்தி செட்டில் பண்ண வேண்டும் என்று சொல்லக் கூடிய ஒரு சூழ்நிலை உருவாக வேண்டும். ஆனால் ஒரு மோசமான சூழ்நிலை உருவாகி அதை சமாளித்து வைக்கக் கூடிய நிலைமையோ முறையோ இல்லாமல், செட்டில்மெண்ட் உண்மையாகவே வரவேண்டும் என்ற எண்ணம் இல்லாது ஒரு சர்வாதிகாரப் போக்கை நடத்தும் ஜெயவர்த்தனேயின் அரசாட்சி இன்னும் பல்வீனப்பட்டு, உள்நாட்டில் எதையும் செய்ய முடியாமல் போய், கடைசியில் ராணுவமே தலையிட்டு, இந்த அரசாட்சியை ஒரு முடிவிற்குக் கொண்டு வந்து, அரசாங்கத்தைத் தன் கையில் எடுத்துக் கொள்ளாது என்று யாருக்குத் தெரியும். அப்படி ஒரு சூழ்நிலை வந்தால் அதுதான் அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்திற்கு வேண்டும். அதைத்தான் அவர்கள்

1987 ஏப்ரல் 27] [திரு. கு. ரமணி]

எதிர்பார்க்கிறார்கள். அதற்குரிய சூழ்நிலையும் அங்கே வளர்ந்து கொண்டே வருகிறது. இப்படிப்பட்ட இனப் படு கொலையை, இனச் சண்டையை உடனடியாகத் தீர்த்து வைக்க வில்லை என்றால் அது இந்தியப் பாதுகாப்புக்கே ஆபத்து. இந்தியாவுக்கு மாட்டுமல்ல தென் கிழக்கு ஆசியா முழுவதற்குமே அது இடையூறாக உண்டாக்கும். ஒரு உலக யுத்தத்திற்கே இழுத்துப் போகக்கூடிய வித்துக்கள்கூட அதன் உள்ளே இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட சக்திகள் அதன் பின்னால் இருக்கின்றன. இல்லையென்றால் இஸ்ரேலுக்கு இலங்கையில் என்ன வேலை? பாகிஸ்தானுக்கு இலங்கையில் என்ன வேலை? அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்திற்கு அங்கு என்ன வேலை? இப்போது கடைசியாகக் கேள்விப்படுகிறோம், அமெரிக்காவினுடைய ஏழாவது கடற்படை அங்கே வரப் போகிறது என்கிற மாதிரி செய்தி வருகிறது. அப்படி வந்தால் நிலைமை எங்கே போகும்? என்ன கதி ஏற்படும்?

அப்படிப்பட்ட மோசமான சூழ்நிலை உருவாகாத வகையில் இப்படிப்பட்ட மோசமான படுகொலைகள் நடந்து கொண்டே இருக்காமல் உடனடியாக தடுக்கப்பட வேண்டும். அதற்காகத் தான் மார்க்சிஸ்ட் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சார்பிலே திட்டவட்டமாகச் சொல்லிக் கொள்கிறேன், ஆரம்பத்திலிருந்தே எங்கள் கொள்கை அதுதான். சண்டை போட்டு தீர்க்கின்ற விஷயம் அல்ல இது. பலாத்காரத்தினால் தீர்க்கின்ற விஷயமும் அல்ல இது. அங்குள்ள தமிழின மக்களுக்கு ஜனநாயக ரீதியிலே உரிமைகள் வழங்கி அவர்களுக்கு வேண்டிய தனி மாகாணத்தைப் பிரித்து ஜனநாயக முறையில் வழங்கி அவர்களுக்கு வேண்டியதைச் செய்ய இலங்கை அரசு முன் வந்து, இந்திய அரசின் ஆதரவைப் புரணமாகப் பெற்றுக் கொண்டு, உலகத்திலுள்ள ஜனநாயக சக்திகளின் ஆதரவையும் புரணமாகப் பெற்றுக் கொண்டு அந்தக் காரியத்தைச் செய்ய முன்வரவேண்டும். அதற்குரிய முயற்சிகளையும் நடவடிக்கைகளையும் நாம் நடத்தியாக வேண்டும். அரசியல் தீர்வுக்கான அனைத்து முயற்சிகளையும் எடுக்க வேண்டும். இலங்கை அரசின் ஸ்தாபனங்களும் சரி, தமிழ் மக்களின் ஸ்தாபனங்களும் சரி, பேச்சுவார்த்தை மூலம் இந்தப் பிரச்சினைக்கு முடிவு காண முன் வரவேண்டும். சாதாரண மக்கள் அனைவரும், இடது சாரி சக்திகளும் எல்லா

[திரு. கு. ரமணி]

[1987 ஏப்ரல் 27]

(முற்பகல் 11-00)

கட்சிகளும், எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து பேச்சு வார்த்தை நடத்தி இதற்குத் தீர்வு காண வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தம் இப்போது எழுந்திருக்கிறது. இலங்கைத் தமிழர்கள் உரிமைப் போரில் அரசியல் தீர்வு காண்பதற்கு நடவடிக்கையெடுக்க வேண்டுமென்று பேசுவதற்குக் காரணம் ஜெயவர்த்தனா அரசையும் போராளிகளையும் மோதவிட்டு இரானுவ நோக்கங்களில், அரசியல் நோக்கங்களில் ஆதாயம் பெற விரும்பும் அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் போன்ற சக்திகள் அங்கே முன்கை எடுத்துப் போகின்றன. அதைத் தடுத்து நிறுத்துகிற வகையில் நமது இந்திய அரசாங்கமும், நாடும் செயல்பட வேண்டும். ஒரே ஒரு உதாரணம். ஈரான், ஈராக் சண்டை என்ன? இரண்டாவது உலக யுத்தத்திற்குப் பிறகு விடுதலை பெற்ற நாடுகள் விரோதிகள் அல்ல, சிநேகிதர்கள். அந்த நாடுகளுக்கு இரண்டு பக்கத்திலும் அமெரிக்க ஆதரவு இருக்கிறது. அந்த இரண்டு பேரையும் மோதவிட்டு எப்படி வாட்டர் கேட்ஸ்காண்டல் என்று அமெரிக்காவில் நடந்ததோ அப்படி இந்த ஈரான் ஸ்காண்டல் இப்போது உலகத்திற்கு முன்னால் வந்திருக்கிறது. அமெரிக்க ஜனாதிபதியினுடைய அந்த ஆட்சியிலிருந்து ஆயுதங்கள் கொடுக்கக்கூடாது என்பதற்கு பதில் இரகசியமாக அவற்றைக் கொடுத்து அது கண்டுபிடிக்கப்பட்டு அமெரிக்க பாராளுமன்றத்தில் விவாதம் நடக்கிறது. அங்கே நடக்கிற இந்த நிலைமையைத்தான் இங்கேயும் கையாண்டு கொண்டிருக்கிறார்கள். கொழும்புவில் நடந்த வெடி விபத்து, யாழ்ப்பாணத்தில் லாரி, பஸ் போன்றவற்றை தடுத்து நிறுத்தி நடந்த படுகொலை, இதற்கெல்லாம் யார் பொறுப்பு என்பதை ஜெயவர்த்தனா அரசு கண்டுபிடிக்கவில்லை. மக்கள் மீது விமானத்தை அனுப்பி குண்டு வீசியாகிவிட்டது. ஹெலிகாப்டரை அனுப்பி துப்பாக்கிச் சூட்டில் ஆளைக் கொன்றாகி விட்டது. அதைக் கண்டுபிடிக்க ஆள் இல்லை. ஆகவே, நிலைமை எவ்வளவு எக்ஸ்ப்ளோசிவாக இருக்கிறது என்பதை நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதற்குத் தகுந்தபடி நடவடிக்கைகளை நாம் தீர்மானிப்படுத்த வேண்டும். ஒன்றுபட்ட இலங்கையில் இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் வாழும் பகுதியில் மாநில ஈயாட்சி கொடுத்து அந்தப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண்பதுதான்

1987 ஏப்ரல் 27]

[திரு. கு. ரமணி]

வழி. அந்த வழியை வற்புறுத்தி எவ்வளவு பெரிய நடவடிக்கை நாம் எடுக்கவேண்டுமோ, அதை எடுக்கவேண்டும் அதற்குத் தகுந்த முறையில் இந்திய அரசாங்கத்தினுடைய ராஜதந்திர நடவடிக்கைகளை தீவிரப்படுத்த வேண்டும். அதைத்தான் நாம் சொல்கிறோம். 1986-ம் ஆண்டு டிசம்பர் புரோபோசல் அடிப்படையில் நாம் பேச்சுவார்த்தையை துவக்கலாம். அது எல்லோராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட சம்மதமான ஒரு அடிப்படை. அதைத் தூக்கியெறிந்துவிட்டு வேறு எதையோ கொண்டு வந்து வைத்தால் எப்படி நடவடிக்கையெடுக்க முடியும்? ஆகவே அதைக் கொண்டு வர வேண்டும். இலங்கை அரசு இராணுவத் தாக்குதலை நிறுத்த வேண்டும். அதே மாதிரி இராணுவத் தாக்குதலைக் கொண்டு வந்து இதைத் தீர்க்க வேண்டுமென்று யாரும் அந்த வழிமுறையைக் கையாளும் அளவிற்குப் போகக்கூடாது. நாங்கள் இராணுவத் தாக்குதலை எதிர்க்கிறோம். அரசியல் பேச்சு வார்த்தைதான் அதற்கு வேண்டியது. அதே சமயத்தில் தமிழர்கள் வாழும் பகுதியில் துப்பாக்கிச் சண்டை, கொலை என்பது மட்டுமல்ல, குண்டு போட்டது மட்டுமல்ல, அரிசி, பருப்பு, சாதனங்கள் சகலமும் வாங்கி சாப்பிட்டு மனுஷன் உயிரோடு இருப்பதற்கு வழியில்லாமல் இருக்கிறது. அந்த பிளாக்கேடை தடுத்து நிறுத்துகிற அளவிற்கு நடவடிக்கை யெடுக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஆலோசனையை நாம் நம் முடைய சபையின் மூலமாக உருவாக்கி, மத்திய அரசுக்குத் தெரிவித்து இன்னும் கொஞ்சம் உறுதியான முறையில், திறமையான ராஜதந்திரிகளைப் பயன்படுத்தி, விளையாட்டுத்தனமான முறையில் ஜெயவர்த்தனா போவதற்கு வழியில்லாமல் நடவடிக்கையெடுக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட முறையில் பேச்சு வார்த்தை மேசைக்கு முன்னால் வந்து உட்கார்ந்து பிரச்சனையைத் தீர்க்கும்படியான நிர்ப்பந்தத்தை நாம் ஏற்படுத்த வேண்டும். இந்த நடவடிக்கைக்குவேறு வழி சிடையாது. இலங்கையில் இருக்கிற ஜனநாயக சக்திகளும் இடதுசாரி சக்திகளும் அதற்காகப் போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அங்கே அந்தவாறேயும் தமிழர்களுக்கு விசேடிகள் அல்ல. இலங்கை மக்கள் சமாதானமாக வாழ விரும்புகிறார்கள். இல்லையென்றால் இலங்கையின் சுதந்திரமே போய் விடும். ஜெயவர்த்தனா தள்ளப் பட்டு இராணுவம் வந்தால் இலங்கையினுடைய சுதந்திரம் பறிபோய் விடும். அது இந்தியாவிற்கே ஆபத்து. அப்படிப் பட்ட

[திரு. கு. ரமணி]

[1987 ஏப்ரல் 27]

அபாயத்திற்குப் போகக்கூடாது. ஜனநாயக முறையில் அந்தப் பிரச்சினைக்கு தீர்வு காண இப்படிப்பட்ட ஒரு நிர்ப்பந்தத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும். நம் அரசாங்கமும், மத்திய சர்க்காரும் அந்த வகையில் நடவடிக்கையெடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. கி. மனோகரன்: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, தமிழகத்தைப் பெரிதும் பாதித்துக் கொண்டிருக்கிற, கவலைக்குள்ளாக்கிக் கொண்டிருக்கிற சமூகத் தமிழர்களின் பிரச்சனை பற்றி இந்த அவை விவாதிக்க வேண்டுமென்று எதிர்க்கட்சிகளைச் சார்ந்த நாங்கள் எல்லாம் உங்களைச் சந்தித்து கேட்ட நேரத்தில் நீங்கள் ஆர்வத்தோடு அதை ஏற்றுக் கொண்டீர்கள். “முதலமைச்சர் அவர்கள் டெல்லியில் இருக்கிறார். அவரும் இதில் கலந்து கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்புகிறார். அவர் வந்தால் சில பிரச்சனைகள் நமக்குப் பரிகாரம் காணுகின்ற வகையில் உருவாகக் கூடும்” என்று கருத்து தெரிவித்ததன் அடிப்படையில் இன்றைக்கு இந்த நிகழ்ச்சியை, விவாதத்தை ஆரம்பித்து வைத்து வாய்ப்பினை வழங்கிய உங்களுக்கு முதற்கண் நான் சார்ந்திருக்கின்ற திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பில் துணி தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

எனக்கு முன்பு இங்கே பேசிய நண்பர்கள் எல்லாம், 1983-ஆம் ஆண்டு வெடித்துச் சிதறிய இனப்படுகொலையைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். 1983 ஆம் ஆண்டு என்று மட்டும் சொல்ல முடியாது. அதற்கு முன்னாலேயே கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இங்கேயும் அங்கேயும் இப்படிப்பட்ட படுகொலைகள் நடந்த வண்ணம்தான் இருந்தன. ஆனால் முழு வடிவம் பெற்று, இனப் படுகொலை என்ற அளவிற்கு கூர்மை பெற்ற ஆண்டு 1983. அந்த நேரத்தில், தமிழர்கள் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்கள், தாய்மார்கள் கற்பழிக்கப்பட்டார்கள் என்ற செய்திகள் வந்த வண்ணமாக இருந்த நேரத்திலே எல்லாம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் தலைவர் டாக்டர் கலைஞர்

1987 ஏப்ரல் 27] [திரு. கி. மனோகரன்]

அவர்கள், “படையெடுப்பு நடத்துவதைத் தவிர வேறு வழியே இல்லை” என்று குறிப்பிட்டார்கள். இன்றைக்கும் இந்த மாமன்றத்திலே நான் தெளிவுபடுத்த விரும்புகிறேன். படையெடுப்பு நடத்த வேண்டும் என்று அவர்கள் அப்போது கேட்ட நேரத்தில், அப்படி ஒரு படையெடுப்பு நடத்தியே தீரவேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் அவர்கள் சொல்லவில்லை. மாறாக பலகீனமாக இருந்த இலங்கையை இப்படிப்பட்ட ஒரு பயமுறுத்தலின் மூலம் வழிக்குக் கொண்டு வர முடியும் என்று நம்பியே அந்தக் கருத்தை வெளியிட்டார்கள். ஆனால் அவரது கருத்துக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை என்பது மட்டுமல்ல, அந்தக் கருத்துக்களை பொறுப்புள்ள இடத்திலே இருக்கின்றவர்கள் கூட மிகச் சாதாரணமான கருத்துக்களாகக் கருதித் தூக்கி எறிந்தார்கள். அதற்குப் பிறகு படுகொலைகள் வளர்ந்து கொண்டே இருந்தன. நீங்கள் அதை அறிவீர்கள்.

எனக்கு முன்னாலே திரு. ஆறுமுகம் அவர்கள் இங்கே பேசிய போது ஒரு உண்மையைச் சொன்னார். 1983 ஆம் ஆண்டிலேயிருந்து இன்றைக்கு நான் பேசுகிற இந்த நேரம் வரை, நாம் ராஜதந்திரிகளைப் பரிமாறிக்கொண்டிருந்தோமே தவிர, வேறல்ல. திரு. ஜி. பார்த்தசாரதி போனால், அங்கிருந்து திரு. ஹமீது வருவார். இங்கிருந்து திரு. பண்டாரி போனால், அங்கிருந்து திரு. லலித் அதுலத் முதலி வருவார். இங்கிருந்து நமது மரியாதைக்குரிய அமைச்சர் திரு. சிதம்பரம் அவர்களும், திரு. நடவாசிங் அவர்களும் அங்கே போனால், அங்கிருந்து வேறொருவர் வந்து இங்கே பேசுவார். கடைசியில் நமது பிரதம அமைச்சர் அவர்களும், இலங்கை குடியரசுத் தலைவர் அவர்களும் சந்தித்துப் பேசுவது வாடிக்கையாகிவிட்டதே தவிர, பிரச்சினைகளுக்குப் பரிகாரம் காணுகின்ற வாய்ப்பினை இந்தப் பேச்சுவார்த்தைகளோ, சதுர, வட்ட மேஜை மாநாடுகளோ உருவாக்கவில்லை என்பதைப் பலமுறை இந்த மாமன்றத்திலே தெளிவுபடுத்தி இருக்கிறேன். ஒவ்வொரு முறையும் இந்தப் பிரச்சினையை அணுகுகிற நேரத்திலே இலங்கைக் குடியரசுத் தலைவர் திரு. ஜெயவர்தனா அவர்கள் பேசும்போது, அரசியல் தீர்வு காண்பதுதான் முறையே தவிர, Military solution நிச்சயமாக ஒரு பரிகாரமாக இருக்க முடியாது என்று

[திரு. கி. மனோகான்] [1987 ஏப்ரல் 27]

அவர்கள் குறிப்பிட்டுக்கொண்டே இருந்தார்கள், பேசிக்கொண்டேயிருந்தார்களே தவிர, அதே நேரத்தில் தமிழ் மக்கள் சுட்டுப் பொசுக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள் என்பதையும் நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.

(முற்பகல் 11-10)

அதேபோலத்தான் உங்களுக்குத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். நமது பிரதம அமைச்சர் நூற்றுக்கு நூறு அதை நம்பினார். குறிப்பாக 1983 ஆம் ஆண்டு இந்த இனப்படுகொலை நடந்த போது, அப்போது பிரதம அமைச்சராக இருந்த அன்னை இந்திரா காந்தி அம்மையாரிடம் இந்தப் பிரச்சினையைக் குறித்து பல கேள்விகள் கேட்கப்பட்டன. அங்கேயிருக்கின்ற இந்தப் பிரச்சினையின் ஆழத்தை அல்லது பரிமாணத்தை சொல்ல வேண்டிய முறையில், சொல்ல வேண்டியவர்கள் அன்னை இந்திரா காந்தி அம்மையாருக்குச் சொல்லாத காரணத்தால், இந்தப் பிரச்சினை ஒரு பெரிய பிரச்சினை இல்லை என்று கருதுகிற அளவிற்கு 1 ஆண்டு வரை, அவர்கள் பார்க்கலாம், பார்க்கலாம் என்று விட்டுவிட்டு, அதற்குப் பிறகு பிரச்சினையின் கோரத்தை புரிந்ததற்குப் பிறகு, 'கிராவிட்டி ஆப் தி சிட்டிவேசன்' புரிந்ததற்குப் பிறகு, இந்திரா காந்தி அம்மையார் அவர்கள், ஐக்கிய நாடுகளுக்குச் செல்லுகின்ற போது, வழியில், சைப்ரஸ் தீவிலே இறங்கி பத்திரிகை நிருபர்களுக்குப் பேட்டி அளித்த நேரத்திலே ஒன்றைச் சொன்னார்கள். நிச்சயமாக எனது நாடு, இந்தியா cannot be a silent spectator to the inhuman frivolities of the Government of Sri Lanka. என்று குறிப்பிட்டார். அதற்குப்பிறகு பிரச்சினை வளர்ந்தது. ஒரு பக்கத்திலே பொலிட்டிக்கல் சொல்யூஷன் என்று கூறுவதும், மறு பக்கத்திலே இல்லை, இதற்கு ஒரே வழி நிச்சயமாக இராணுவ பரிகாரம்தான் என்று கூறுவதும் வாடிக்கையாகிக் கொண்டு இருப்பதை நான் இந்த அவைக்கு நினைவூட்டி, இலங்கை அரசை நிர்ப்பந்தப் படுத்தினாலொழிய நிச்சயமாக இதற்குப் பரிகாரம் கிடைக்காது என்ற உண்மையை நான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய சார்பாக எடுத்து வைக்க விரும்புகிறேன். யாரும் வருத்தப்படத் தேவையில்லை. ஜெயவர்த்தனேவை இனிமேலும் தமிழர்கள் நம்பத் தயாராக

1987 ஏப்ரல் 27] [திரு. கி. மனோகரன்]

இல்லை. நாம் இங்கே பேசுகின்ற பேச்சுகள் அங்கே வாழ்கின்ற தமிழர்களுக்கு இடைஞ்சலாக அமையக்கூடாது என்ற பொறுப்புணர்ச்சியோடுதான் நான் பேசுகிறேன். ஜெயவர்த்தனே ஒவ்வொரு முறையும் பேசுகிறபோது நான் எதற்கும் தயார். ராஜீவ் காந்தி அவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள் என்பதை நான் கேட்பதற்குத் தயார் என்று சொல்லிக்கொண்டு இருந்தாரே தவிர, சொல்லிக்கொண்டிருந்துவிட்டு, கொன்று குவிக்கின்ற காரியத்திலும், அவர் கசாப்பு கடைக்காரனாக இருந்துகொண்டு இருக்கிறார் என்பதையும், 20 ஆம் நூற்றாண்டின் சுடுஇனையற்ற குள்ளநரியாக மாறிப் பணியாற்றிக்கொண்டிருக்கிறார் என்பதையும் தயவுசெய்து நாம் மறந்துவிடுவதற்கு இல்லை; மறந்து விடக்கூடாது.

உலகத்திலேயே மிக முக்கியமான வாசகசாலை என்று கருதப்படுகிற, ஏறத்தாழ 90 ஆயிரம் வால்டும் புத்தங்களை உள்ளடக்கிய வாசகசாலை ஒன்றை சீமகன் வெறியர்கள் கொளுத்திக்காட்டிய அந்த சோகக் கதைகளை நீங்கள் மறந்து இருக்கமாட்டீர்கள் என்று நான் நிச்சயமாக நம்புகிறேன். 1983 ஆம் ஆண்டிலிருந்து இன்றுவரை எத்தனை பேர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள் என்றால் தோராயமாக ஒரு கணக்கு தருகிறார்கள். அந்தக் கணக்கு சரியாக இருக்குமா, இருக்காது? எனக்குத் தெரியாது. அவர்கள் தருகின்ற எண்ணிக்கையையே அதிகமாக இருக்கக்கூடும் என்று கூட நான் நம்புகிறேன். கிட்டத்தட்ட 15 ஆயிரத்திலிருந்து 20 ஆயிரம் தமிழர்களும், தமிழ்ச்சிங்களும் அங்கே கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்ற செய்தி எனக்கு கிடைத்து இருக்கிறது. சம்பந்தப்பட்டவர்கள் எனக்கு அந்தச் செய்தியை வழங்கியிருக்கிறார்கள். அதைப்போல துளிக்கூட கவலைப்படாமல், மனித உணர்வுகளைப்பற்றி கிஞ்சித்தும் கவலைப்படாமல், மாதாகோயில்கள் இடித்துத் தள்ளப்பட்டன. மசூதிகள் இடித்து தரைமட்டமாக்கப்பட்டன. கோயில்கள் இடித்து தரைமட்டமாக்கப்பட்டன. இவைகளையெல்லாம் தொடர்ந்து அவர்கள் செய்ததற்குப் பிறகு, நான் பழைய கதைக்குப் போக விரும்பவில்லை, இன்றைக்கு உங்கள் அனைவருக்கும் தெரியும். 'ஏரியல் பாம்பிங்' என்ற பெயரால் இன்றைக்கு 42 கிராமங்கள் அடியோடு காணப்

[திரு. கி. மனோகரன்] [1987 ஏப்ரல் 27]

படவில்லை என்பதும், யாழ்ப்பாணம் பற்றி எரிகிறது என்ற செய்தியும் பதைபதைக்கத்தக்க வகையில் இன்றைக்கு செய்தி கொட வந்துகொண்டிருக்கின்றன. இன்னும் சூழநிலை எழுக மாக இல்லை என்று கருதத் தகுந்த அளவிற்கு போரை நிறுத்தி வைத்திருக்கிறோம் என்று சொல்லவிட்டு, போர் பிரகடனத்தில் ஈடுபடுகின்ற காரியத்தை ஜெயவர்த்தனேவும், பிரேமதேசா என்ற அவரது பிரதம அமைச்சரும் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற அந்த உண்மையை இந்த நேரத்தில் இந்த அவையின் கவனத்திற்கு நான் கொடுக்க விரும்புகிறேன். இந்த விஷயத்தில் மத்திய சர்க்கார் என்ன கருத்தைக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை இறுதியில் பேசப்போகின்ற சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர்கள் பதில் சொல்லக்கூடும் என்று நான் நம்புகிறேன். என்னைப்போலுத்தவயையில் தென்வாக ஒன்றைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். இந்தப் பிரச்சினையை, ஈழத் தமிழர்களின் பிரச்சினையை, மனித உரிமைப் பிரச்சினையாக மனித உரிமையைக் காப்பாற்றுகின்ற பிரச்சினையாக ராஜீவ் காந்தி அவர்கள் கருதட்டும். அந்த அடிப்படையில் அவர் நடவடிக்கை எடுக்கட்டும். தமிழர்களின் நலன் பேணுகின்ற, உரிமைகளைப் பேணுகின்ற பிரச்சினையாக இந்தப் பிரச்சினையை இந்த மாநிலம் எடுத்துக்கொள்ளட்டும் என்ற எனது யோசனையை இந்த நேரத்தில் நான் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். ராஜீவ் காந்தி அவர்கள் எந்த அளவிற்கு இதில் அக்கறை காட்டுகிறார்கள் என்பதைப் பற்றி, நான் பெயர் சொல்ல விரும்பவில்லை, அண்மையில் வெளியுறவு அமைச்சராக இருந்தவர், விஜயவாடாவிலே பேசும் போது தெரிவித்தார்கள். வடபுலத்தில் இப்படிப்பட்ட திகழ்ச்சிகள் ஏதாவது நடைபெறுமானால் பதைக்கின்ற அளவுக்கு உணர்ச்சி படைத்த இந்தியத் துணைக் கண்ட அரசு, தென்னகத்திலே இப்படிப்பட்ட திகழ்ச்சிகள் நடைபெறுகிறபோது, தமிழர்கள் மத்தியில் இப்படிப்பட்ட கொலை வெறிகள் தூண்டிவிடப்படுகின்ற நேரத்தில், அவர்கள் அதிக அக்கறை காட்டுவதில்லை என்ற கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள், (குறுக்கீடு) வெளியுறவுச் செயலாளர். இவ்வளவு சொன்னதற்குப் பிறகு சொல்கிறேன். வெங்கடேசன் அவர்கள்

1987 ஏப்ரல் 27] [திரு. கி. மனோகரன்]

சொன்னார்கள். அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பொறுத்த வரையில் அது போதுமான அளவுக்கு கடமை ஆற்றவில்லை என்பதை வருத்தத்தோடு நான் தெரிவிக்கிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு, காங்கிரஸ் கட்சியும் அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் கூட்டணி கட்சிகளாக இருக்கிற காரணத்தாலே அந்த நிர்ப்பந்தத்தில் அவர்கள் மாட்டிக் கொண்டு இருக்கின்றார்கள் என்று வெங்கடேசன் அவர்கள் சொன்னார்கள் என்ற கருத்தை எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். வெங்கடேசன் அவர்கள் நமது மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ரமணி அவர்கள் தெரிவித்ததைப் போல எவ்வளவு பெரிய Ace diplomat என்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட வேண்டிய தேவையில்லை. அவரே அந்தக் கருத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

பத்திரிகைகளில் வந்த செய்திகள் பதை பதைக்க வைக்கின்ற செய்திகள். “Lanka PM bangs door on political solution” அரசியல் தீர்வின் கதவுகளை அங்கே இருக்கின்ற பிரதம அமைச்சர் மூடியிருக்கிறார் என்ற செய்தி கிடைத்து இருக்கிறது. அது மட்டும் அல்ல அவர் இன்னும் ஒன்றை சொல்லியிருக்கிறார். “Any friend who tells us to find a political solution will be considered as the biggest enemy” என்ற கருத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். எந்த நடவடிக்கை அல்லது எந்த நடவடிக்கை அரசியல் தீர்வு காண்பதின் மூலமாகத் தான் இதற்கு ஒரு பரிகாரம் காண முடியும் என்று சொல்வார்களேயானால் அந்த நாடு மிகப் பெரிய எதிரி நாடாக எங்களாலே கருதப்படும் என்ற கருத்தை பிரேம தேசா அவர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள் என்றால், நான் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன் குடியரசுத் தலைவருக்குத் தெரியாமல் அந்தக் கருத்தை சொல்லியிருப்பார்கள் என்று நாம் நம்பவா? அல்லது குடியரசுத் தலைவர் அவர்களும் பிரேமதேசா அவர்களும் சேர்ந்து இந்தக் காரியத்தில் ஈடுபட்டு பிரேமதேசா பேசினார், எனக்கும் அதற்கும் சம்பந்தம் இல்லை என்று குடியரசுத்

[திரு. கி. மனோகரன்] [1987 ஏப்ரல் 27]

தலைவர் தப்புவதற்காக செய்யப்பட்ட சூழ்ச்சியா என்று நான் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். நடைபெற்றுக் கொண்டு இருக்கிற சம்பவங்களைப் பற்றி இங்கே இருக்கிற அமைச்சர்களுக்கு எல்லாம் நன்கு தெரியும். நான் இப்போது கேட்கிறேன் “India is a hostile country ; India is an enemy country ;”

என்று ஸ்ரீலங்காவின் பிரதமர் பிரேம தாசா சொன்னதற்கு பிறகு திரு. ராஜீவ் காந்தி அவர்களை சபாநாயகர் அவர்களே உங்கள் மூலமாகவும், இந்த மாமன்றத்தின் மூலமாகவும் நான் கேட்டுக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

Whether Thiru Rajiv Gandhi considers Sri Lanka as a friendly country?

இதற்கு அவர் பதில் சொல்ல வேண்டிய கால கட்டம் நெருங்கிக் கொண்டு இருப்பதாக நான் நம்புகிறேன். இனிமேல் தமிழர்களின் உயிருக்கு பாதுகாப்புத் தர, பாதுகாப்புக்கு உத்தரவாதம் தர, மேலே இருக்கின்ற மத்திய அரசு தயங்குமானால் மத்திய அரசின் உணர்வுகளைப் பற்றியே உள்ளத்தைப் பற்றியே சந்தேகப்படுகின்ற சூழ்நிலை நமக்கு ஏற்படும் என்பதை இந்த நேரத்தில் நான் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் திரு. ரமணி அவர்களும், திரு. சுப்பராயன் அவர்களும் அமெரிக்க ஏதாதிபத்தியம் எந்த அளவுக்கு இதில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறது என்பதைப் பற்றிச் சுட்டிக்காட்டினார்கள். உண்மை. இன்றைக்கு aerial

என்கிறார்களே இது பாகிஸ்தானிலிருந்து கொண்டு வந்த வெடி குண்டு. அந்த பாமை சுற்றி அவர்கள் ரப்பர் வளையம் போட்டு இருக்கிறார்கள். ரப்பராலே பொதியப்பட்டு அதைப் போட்டால் அவர்கள் குடியிருக்கின்ற இடங்கள் மட்டும் அல்ல காலியாகும், அதன் கீழே தோண்டியிருக்கிறார்களே bunkers and trenches அதுவும் காலி ஆகும். ஆக எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் அவர்களுக்கு இன்றைக்கு பாதுகாப்பு இல்லை. வெறிபிடித்து அலைந்து கொண்டிருக்கின்றது சிங்கள ராணுவப் படை. அதை தடுத்து நிறுத்துகின்ற சக்தி அங்கு இருக்கின்ற அமைச்சரவைக்கு இல்லை என்று நான் வாதிட

1987 ஏப்ரல் 27] [திரு. கி. மனோகரன்]

மாட்டேன், தடுத்து நிறுத்த முடியும். ஓரளவுக்கு சிலபேர் இருப்பார்கள் கேட்காமல், ஆனால் நினைத்தால் தடுத்து இருக்க முடியும். இதுவரை திட்டமிட்டு ராஜீவ் காந்தி அவர்களை ஏமாற்றுகின்ற குற்றச் சாட்டுக்கு நான் ஜெயவர்த்தனே அவர்களை இறையாக்குகிறேன். திரு. ராஜீவ் காந்தி அவர்கள் ஏமாற்றப்பட்டார்கள் என்று நான் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டு இருக்கிறேன். திரு. ராஜீவ் காந்தி அவர்கள் நம்பி இருக்கக்கூடும். நம்மைப் பொறுத்தவரையில் இன்னும் ஒன்றை நான் இந்த நேரத்தில் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். சிங்களவர்கள் அத்தனை பேரும் அயோக்கியர்கள் அல்ல. அவர்கள் அத்தனை பேரும் கொடுமைக்காரர்கள் அல்ல. அவர்கள் அத்தனை பேரும் இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் எதிரிகள் அல்ல. உதாரணத்திற்கு சொல்வோம், இதே மாநில அரசு சிங்களவர்கள் நாட்டில் பெரும் புயல் வீசிய நேரத்தில், பெருவேளளம் அடித்துக் கொண்டு சென்ற நேரத்தில் அந்த அரசுக்கு உதவுவதற்காக அப்போது நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் அமெரிக்காவில் இருந்தார்கள். உதவுங்கள் என்று அமெரிக்காவிலிருந்து தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொண்டு என்னைக் கேட்டார். எவ்வளவு உதவுலாம் என்று கேட்டபோது 10 லட்ச ரூபாய் பெறுமான பொருட்களை அனுப்பி வையுங்கள் என்று சொல்லிவிட்டு இன்னும் ஒன்றைச் சொன்னார். நான் அவருடைய பெருந்தன்மையைப் பாராட்டுகிறேன். இது பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்காக. இதில் தமிழர்கள் என்றோ, சிங்களவர்கள் என்றோ வேறுபாடு அல்லது பாசுபாடு காட்டக் கூடாது என்பதைச் சொன்னார். இந்த கருத்தை இங்கே நான் ஜெயவர்த்தனே அவர்களிடம் சொன்னேன். அவர் பாராட்டினார். இத்தனையும் செய்ததற்குப் பிறகு, இன்றைக்கு துளிக் கூட இரக்கமற்ற அரசுக்களைப் போல அவர்கள் நடந்து கொள்கிற நிலைமையை நாம் எத்தனை நாளைக்கு தாங்கிக் கொண்டிருக்கப் போகிறோம் என்பதை முடிவு செய்ய வேண்டிய பொறுப்பு இந்த அவைக்கு உண்டு. இந்த அவையின் மூலம் மத்திய அரசுக்கு உண்டு என்பதை நான் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். அப்படியானால் என்ன 'சொல்லுவன்?' என்னுடைய மதிப்பிற்குரிய நண்பர் ரமணி அவர்களிடமிருந்து ஓரளவிற்கு இந்த பரிகாரத்திலிருந்து வேறுபடுகிறேன். பேசியே தீர்க்க

[திரு. கி. மனோகரன்] [1987 ஏப்ரல் 25]

(முற்பகல் 11-20)

வேண்டும், பேசியே தீர்க்கவேண்டும் என்று ரமணி சொல்கிறார். பேசியே தீர்க்க வேண்டுமென்பது தொடர் கதையானால், நான் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன், இலங்கையிலே இன்றைக்கு செத்து மடிந்து கொண்டிருக்கிற அத்தனை லட்சம் தமிழர்களுக்கும் நீங்கள் இரங்கல் பா தீட்டவேண்டியிருக்கும், அல்லது இரங்கல் விழா நடத்த வேண்டியிருக்கும் என்பதை மறந்து விடக் கூடாது. வெறும் சிங்களர்களமட்டும் அங்கே இருப்பார்கள். சில காட்டிக் கொடுக்கின்ற தமிழ் எட்டயப்பர்களும் தான் அங்கே வாழ முடியுமே தவிர, மற்றவர்கள் அத்தனை பேரையும் ஒழித்துக் கட்டுகின்ற ஒரு உணர்வோடுதான், ஒரு முனைப்போடுதான் இலங்கை அரசு ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்கிறது என்பதை இந்த நேரத்தில் நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அப்படியானால் அதற்குப் பரிகாசம் என்ன என்று கேட்கக் கூடும். ராஜீவ் காந்தி அவர்களின் பேச்சை மேற்கோளாகக் காட்டினேன். இதிலே காலதாமதப்படுத்தக் கூடாது எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும். 1983-ல் நடந்தது. இப்போது 1987, இடைப்பட்ட 4½ ஆண்டு காலத்திற்குள் எவ்வளவோ படுகொலைகள். ராஜீவ் காந்தி டில்லியில் நடைபெற்ற சமித் மாநாட்டில் பேசும்போது குறிப்பிட்டார்.

“Pretoria remains obstinate, intransigent, obdurate. They think Apartheid can be given an acceptable face. It cannot. Their legislative amendments and administrative changes do not end the racial domination. They prolong it. Freedom in South Africa will brook no further delay...” என்று சொல்லிவிட்டுச் சொன்னார் “The question starkly is liberty now, with innocent lives saved or liberty later, in welter of blood.”

இந்தக் கருத்தை நான் ராஜீவ் காந்தி அவர்களிடம் சொல்லி நீங்கள் ஏராளமான வசதிகளை, வாய்ப்புகளை காலத்தை, அவகாசங்களை இலங்கை சர்க்காருக்குத் தந்ததன் மூலம் அவர்கள் காணுவ ரீதியாக தங்களைப் பெருமளவுக்கு வளர்த்துக்கொண்டார்கள், வலுப்படுத்திக் கொண்டார்கள் என்பது மட்டுமல்ல, இன்றைக்கு இந்தியத் துணைகண்ட அரசைப் பார்த்து, கேள்வி கேட்கின்ற அளவுக்கு சவால் விடக் கூடிய அளவுக்கு சுண்டைக் காய் இலங்கை அதற்குத் தயாராகியிருக்கிறது என்பதை தயவு

1987 ஏப்ரல் 27] [திரு. கி. மனோகரன்]

செய்து மறந்து விடக் கூடாது என்று நான் இங்கே இருக்கின்ற எனது அருமை நண்பர்கள் அனைவருக்கும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். சிலபேர் சொன்னார்கள். அதன் அடிப்படையில் உலக யுத்தம் மூளக்கூடும் என்று. நான் இந்தத் தியரியை மறுக்கிறேன். உலக யுத்தம் மூளப் பேரவதில்லை. இலங்கை அரசு இங்கே குண்டு போடும். வார் நடந்தால் குண்டு தான் போடுமே தவிர, செண்டு போடாது. இது தெரியும். ஆனால் நிச்சயமாக எழுதிவைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஒரு பயமுறுத்தல் செய்வதன் மூலம் இலங்கை அரசை வழிக்குக் கொண்டு வா முடியும், என்பது எனது நம்பிக்கை. நாங்கள் பேரராட விரும்ப வில்லை. சமாதானத்தை நாடுகிறோம். நாம் வணிகடவர்கள் அல்ல. வன்முறையாளர்கள் அல்ல. அப்படிப்பட்ட நிலையில் நான் இந்த நேரத்தில் சில கருத்துக்களை மட்டும் ராஜீவ் காந்தி அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரவிரும்புகிறேன்.

உடனடியாக செய்ய வேண்டிய காரியங்களாக நான் கருதுகிறேன்.

(1) Severence of diplomatic relations.

துணைத் தொடர்பு துண்டிக்கப்பட வேண்டும்.

(2) Severance of Trade Relations.

வர்த்தக உறவு துண்டிக்கப் பட்டாக வேண்டும்.

(3) Economic blockade in all trends.

அனைத்துத் துறைகளிலேயும் பொருளாதார முட்டுக் கட்டை தேவை.

(4) Mobilisation of views internationally regarding the genocide perpetrated

அகில உலகத்திலே இருக்கிற அரசியல்வாதிகளுக்கு, பெருந் தலைவர்களுக்கு நாடாள்பவர்களுக்கு இந்தப் பிரச்சினையைப்பற்றி இன்றைக்குச் சொல்லி இருக்கிறோமா என்ற கேள்வியை மெத்த பணிவன்போடு நான் ராஜீவ் காந்தி அவர்களிடம் வைக்க விரும்புகிறேன்

அவர் சேர் பர்சனாக இருந்தவர். உங்களுக்குத் தெரியும். அதைப்போலவே சர்க் மாநாட்டிற்கு இன்றைக்கு சேர்மனாக இருக்கிறார். உங்களுக்குத் தெரியும். காமன்வெல்த் மாநாட்டிலே இந்தியா ஒரு அங்கம். உங்களுக்குத் தெரியும். ஐக்கிய நாடுகள்

[திரு. கி. மனோகசன்] [1987 ஏப்ரல் 27]

கலப்பியிலே பேசுகின்ற வாய்ப்பினை அவர் பெற்றார். உங்களுக்குத் தெரியும். ஹராரே மாநாட்டிலே பேசுகின்ற வாய்ப்பினை அவர் பெற்றார். உங்களுக்குத் தெரியும். நான் தொந்துகொள்ள விரும்புவதெல்லாம், எந்த மாநாட்டிலாவது, எந்த உச்ச மாநாட்டிலாவது ராஜவ் காந்தி அவர்கள் இலங்கைப் பிரச்சினையை பற்றி பேசியிருப்பாரா என்று தயவு செய்து மனதிலே கை வைத்துப் பாராளுங்கள். உலக அபிப்பிராயம் எப்படி உருவாகும்? இந்திரா காந்தி அமமையார் பங்களாதேஷ் போராட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் உலக சுற்றுப்பயணம் மேற்கொண்டதன் மூலம் உலக அபிப்பிராயத்தை அவராலே உருவாக்க முடிந்தது. அதன் மூலம் நாம் வெற்றிபெற முடிந்ததை மறந்துவிடக் கூடாது. அந்த வாய்ப்பை ராஜவ் காந்தி அவர்கள் நழுவ விட்டுவிட்டார் என்று நான் நம்புகின்றேன். உலகப்போர் மூளாது. உலகப்போர் வெடிக்காது. இந்தே பேசிய ரமணி அவர்கள் சொன்னார்கள். ஈரான்-ஈராக் போன்றவற்றிற்கெல்லாம் ரகசிய மாக ஆயுதங்கள் சப்ளை செய்யப்படுகின்றன அமெரிக்காவால் என்று சொன்னார். அமெரிக்கா சண்டைகளைத் தான் இன்றைக்கு தேடிக்கொண்டு இருக்கிறது. சண்டைகள் மட்டும் அல்ல, சந்தைகளை அவர்கள் உருவாக்கிய துப்பாக்கிகள், அவர்கள் உருவாக்கிய பயங்கர மிலிட்டரி ஹார்டுவேர் இருக்கிறதே அவைகளை விற்பதற்கு ஏற்ற சந்தைகளை அவர்கள் தேடுகிறார்கள். வசமாக அவர்களுக்கு சந்தைகள் சிக்குகின்றன. அதிலே ஒன்று ஈராக் இன்னொன்று ஈரான் என்ற இரண்டையும் பயன்படுத்தி அவர்கள் தங்கள் பொருளாதாரத்தை வளர்த்துக் கொள்ள முயற்சிக்குகிறார்கள்.

உலகப்போர் மூளும், உலகப்போர் மூளும் என்று சொல்கின்ற நண்பர்களுக்குச் சொல்கிறேன். ஆப்கானிஸ்தான் என்னவாயிற்று? ஆப்கானிஸ்தானத்தில் ரஷ்ய துருப்பு நுழைந்த நேரத்தில், உடனடியாக சீனத் துருப்புகள் அதை எதிர்த்து போராட முனைந்ததா? நான் கேட்கின்றேன். அமெரிக்கா உடனடியாக ஓடிவந்து ஆப்கானிஸ்தானத்தை காப்பாற்றுகின்ற பொறுப்பு எங்களுக்கும் உண்டு என்று சொல்லி உலக யுத்தத் திற்கு தன்னை தயார் செய்து கொண்டதா? இல்லை. இருக்கின்ற சூழ்நிலையைச் சொல்கின்றேன். எந்த நாடும் ஒரு

1987 ஏப்ரல் 27] [திரு. கி. மனோகரன்]

யுத்தத்திற்கு இப்போது தயாராக இல்லை. அந்த அளவிற்கு எந்த நாடும் இன்றைக்கு இல்லை என்பதை இந்த நேரத்திலே நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆக ராஜீவ் காந்தி அவர்கள் செய்ய வேண்டும் என்று நான் விரும்புவது இன்னொன்று.

All Tamil Ministers in Premadasa Cabinet must offer their resignations.

அங்கு இருக்கின்ற தமிழக அமைச்சர்கள் இதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவிக்கின்ற வகையில் தங்களுடைய பதவிகளை காந்தி அவர்கள் செய்ய வேண்டும் என்று நான் விரும்புவது யிருக்கின்ற குடியரசுத் தலைவரின் முகத்திலே வ்சி எறிந்து விட்டு அவர்கள் வெளியேறி தமிழ் சமுதாயத்தின் உரிமை களுக்காக பாடுபடவேண்டும் என்று நல்ல நண்பர் தொண்டை மான் அவர்களையும், அவர்களோடு இணைந்து பணியாற்றுகின்ற அமைச்சர்களையும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே கேட்டுக் கொள்கிறேன். இவற்றைச் செய்வதோடு நிற்காமல், உலக அபிப்பிராயங்களைச் சேகரிப்பதுடன் நிற்காமல், இந்தப் பிரச்சினையின் வேகத்தைச் சுட்டிக்காட்டுவதோடு நிற்காமல், ராஜீவ் காந்தி அவர்கள் இன்னொன்றையும் செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்.

Deadline must be fixed

இந்த வன்முறைச் சம்பவங்கள் தொடருமேயானால், இன்ன தேதிக்குள் இதை நீ நிறுத்தத் தவறுவாயேயனால் நிச்சயமாக இந்தியா இலங்கையின் மீது படையெடுப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்ற டெட் லைன் ஒன்றை அவர் சொல்லியாக வேண்டும். சொன்னால்தான் இன்றையதினம் இருக்கின்ற ஸ்ரீலங்கா அரசு தன்னை உணர்ந்துகொள்ள வாய்ப்பு இருக்கும் என்று இந்த நேரத்திலே தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆக உலகப் போர் மூளும் என்ற அச்சம் நமக்குத் தேவையில்லை. ராஜீவ் காந்தி அவர்கள் அந்தக் காரியத்தைச் செய்து பார்க்கட்டும். உடனடி விளைவு கிடைக்கின்றதா அல்லவா என்று பார்ப்போம். இன்றைக்கு அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருப்பதெல்லாம் ஷித்தின் 48 ஹவ்ஸ் இலங்கையிலே வாழுகின்ற அத்தனை தமிழர்களையும் அழித்துவிட என்னால் முடியும் என்று கொக்கரிக்கின்றார் ஜெயவர்த்தனா. அதே போல பிரேமதேசா கொக்கரிக்கின்றார். அவர் அதற்கு மேலே சென்று 24 மணிக்குள் நான் தமிழர்களை ஒழித்துக் கட்டுவேன் என்று கொக்கரிக்கின்றார். நான் திரும்பவும் விடைபெறுவதற்கு முன்னால் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இது

[திரு. கி. மனோகரன்]

[1987 ஏப்ரல் 27]

ஒரு கட்சியின் பிரச்சினை என்று அருங்கூர்ந்து கருத வேண்டாம் இது மொத்த தமிழர்களின் பிரச்சினை; மானப் பிரச்சினை; உரிமைப் பிரச்சினை; தன்மானப் பிரச்சினை; இதிலே இந்தக் கட்சி லாபம் தேடப் பார்க்கின்றது, அந்தக் கட்சி லாபம் தேடப்பார்க்கின்றது என்ற பேச்சுக்களுக்கு இடம் இல்லாத அளவிற்கு நண்பர்கள் எடுத்துச் சொன்னபடி நாம் அனைவரும் இணைவோம். பிணைந்து பணியாற்றுவோம். மேலே இருக்கின்ற ராஜீவ் காந்தி அவர்கள் சர்க்கார் இந்தக் காரியங்களைச் செய்யவேண்டாமல் தமிழகத்தில் இருக்கின்ற 5 கோடி மக்களும் ராஜீவ் காந்திக்கு உறுதுணையாக இருப்பார்கள் என்ற உறுதிப் பாட்டை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எல்லோரும் வழங்கியதைப் போல நானும் வழங்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதை அவர் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த விவாதத்தில் யார் ஸ்கோர் செய்தார்கள் என்பது அல்ல பிரச்சினை. தனது கருத்துக்களை எடுத்து வைத்ததன் மூலம் யார் அதிலே வெற்றிக் கொடி நாட்டினார்கள் என்பது அல்ல பிரச்சினை. கருத்துக்களை எடுத்து வைத்ததன் மூலம் கண்ணியமாக எடுத்து வைத்ததன் மூலம் யார் சொன்ன கருத்துக்கள் உடனடியாக ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய கருத்துக்கள் என்ற உணர்வினை நாம் கவமைப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று இந்த நேரத்தில் எனது பேச்சின் இறுதியில் பதில் சொல்வதற்கு முன்பாக அமைச்சர் பெருமக்களுக்கு நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

(முற்பகல் 11-30)

இதற்கு மேல் இந்தப் பிரச்சினை பற்றி நான் பேச விரும்பவில்லை. பிரச்சினையின் ரூப உங்களுக்குத் தெரியும். தயவு செய்து தமிழர்களை—இலங்கைத் தமிழர்களைக் காப்பாற்றுங்கள். இங்கே இருக்கின்ற விடுதலைப் புலிகள் பற்றி எல்லாம் பேசப்பட்டது. நான் பேச விரும்பவில்லை அவர்களுக்குள்ளே பேதங்கள் இருக்கின்றன என்று சொன்னார்கள். அதைப்பற்றி நான் பேச விரும்பவில்லை. ஒரு கட்டம் வரும் நிச்சயமாக அவர்கள் அத்தனை பேரும் இணைவார்கள் என்ற நம்பிக்கை எங்களுக்கு உண்டு. இணைந்து செயல்படுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை எங்களுக்கு உண்டு. அப்படி செயல்பட அவர்களுக்கு இங்கே இருக்கின்ற முதலமைச்சர் அவர்களும், அங்கே இருக்கின்ற ராஜீவ்காந்தி அவர்களும் உதவவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1987 ஏப்ரல் 27] [திரு. கி. மனோகரன்]

ஒரு விஷயத்தை மட்டும் நான் சொல்லாமற்போனால் பெரிய தவறிழைத்தனானாவேன் என்று கருதுகிறேன். திருப்பித் திருப்பி ஜெயவர்த்தனே சொன்னார்—இந்தியத் துணைக்கண்டம் முழுமையும் கேம்ப்ஸ் இருக்கின்றன. முகாம்கள் இருக்கின்றன. அங்கே விடுதலைப் புலிகள் பயிற்சிகளைப் பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களிடம் ஆயுதங்கள் இருக்கின்றன. அந்த ஆயுதங்களை மத்திய அரசும் வழங்குகிறது, மாநில அரசும் வழங்குகிறது என்று சொல்லிச் சொல்லி, எதிர்த்துப் போராடி அப்படிச் சிடையவே சிடையாது என்று வாதாடிய பெருமை மத்திய சர்க்காருக்கு உண்டு; மாநில சர்க்காருக்கும் உண்டு. ஆனால், திடீரென்று விடுதலைப் புலிகளிலே சில பேர் கைது செய்யப்பட்டார்கள் என்றும், அவர்களிடமிருந்து ஆயுதங்கள் பிடுங்கப்பட்டன; ஓயர்லஸ் கருவிகள் பிடுங்கப்பட்டன என்றும் செய்தி உலகத்திற்குத் தெரிந்தவுடன் சைக்காலாஜிக்குலராக நான் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்—உலகம் ஒரு அனுதாபத்தோடு திரண்டு வந்து கொண்டிருந்த நேரத்தில் அந்த உலகத்தின் கவனத்தையே திசை திருப்புகிற அளவிற்கு ஜெயவர்த்தனையின் கரத்தை வலுவிட்டிருக்கின்ற அளவுக்கு அந்த துர்பாக்கியமான சம்பவம் நிகழ்ந்திருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டி, அந்தச் சம்பவத்திலே ஈடுபட்ட அரசு எதுவானாலும் சரி, அந்த அரசு நியாயமான முறையில் இந்தப் பிரச்சினையை அணுகவில்லை என்பதை எடுத்துச் சொல்லி, உடனடிப் பரிசாரம் காண, இன்றைக்கு தீர்மானம் போட்டோ அல்லது இன்றைக்கு கடிதம் மூலமாகவோ எழுதி அனுப்புவதை விட்டுவிட்டு, தோடியாக அமைச்சர் ராமச்சந்திரனே போகலாம். அதை அவருக்குச் சொல்லலாம். இந்த அவையின் வேதனையை, கொத்தளிப்பை சொல்லலாம். இதற்கு ஒரு பரிசாரம் காணுங்கள் என்று வற்புறுத்தலாம். அவர்களே வற்புறுத்தி இருக்கக்கூடும் என்று நான் நம்புகிறேன். எப்படிப்பட்ட கருத்துக்களை அவர் சொன்னார் என்று நமக்குத் தெரியாது. அவர் பேசும்போது அந்தக் கருத்துக்களைச் சொல்வார் என்று நம்பி, உடனடி நடவடிக்கை எடுங்கள், அல்லாவிட்டால் எதிர்கால தமிழ்ச் சமுதாயம் உங்களையும், என்னையும் பழிக்கும் என்று கூறி நான் அமைகிறேன், லணக்கம்

[1987 ஏப்ரல் 27]

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அடுத்து, மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சித் துணைத் தலைவர் : (குறுக்கீடு) அதற்கு பதில் அப்படி சொல்லிக்கொண்டிருக்க முடியாது. (குறுக்கீடு) அவரவர் கருத்து அவைக் குறிப்பில் இருக்கிறது. (குறுக்கீடு).

திரு. கு. ரமணி : என்னுடைய கருத்தை டிஸ்டார்ட் பண்ணிப் பேசினார்கள்

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அவரவருடைய கருத்து அப்படியே இருக்கின்றது. (குறுக்கீடு) அதற்கு பதில் திரும்பப் பேசினால் பெரிய விவாதம் ஆகிவிடும் (குறுக்கீடு). உங்களுடைய கருத்து அப்படியே அவைக் குறிப்பில் இருக்கிறது.

திரு. கு. ரமணி : தலைவர் அவர்களே, என்னுடைய கருத்து தவறான முறையில் சொல்லப்பட்டது. அது சரியல்ல.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : நீங்கள் சரியாகச் சொன்னது அவைக் குறிப்பில் இருக்கிறது. அவர் சொன்னதைப் பற்றி நீங்கள் ஏன் நினைக்கிறீர்கள்?

திரு. கு. ரமணி : நான் சொல்லாத ஒன்றை சொன்னது உண்டு என்று அவர் பின்பாய்ந் பண்ணிச் சொன்னது எப்படி. . . . (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அதைத்தான் சொன்னேன். உங்கள் இருவர் கருத்துக்களும் அவைக் குறிப்பில் இருக்கின்றன. (குறுக்கீடு) நீங்கள் பேசியதும் இருக்கிறது. அவர் பேசியதும் இருக்கிறது. இரண்டையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக் கொள்ளவும். (குறுக்கீடு)

திரு. கு. ரமணி : விவாதிக்கிற அளவுக்கு நேரம் வேண்டாம். இரண்டு நிமிடத்தில் சொல்லி விடுகிறேன். தயவு செய்து ஒரு நிபாயத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு நீங்கள் எனக்கு அனுமதி தர வேண்டும். அதைத்தான் நான் கேட்கிறேன். நான் சொன்ன பாயிண்ட் இருக்கிறதே, அந்தப் பாயிண்ட்டிலே திரு. மனோகான் அவர்கள் கூறிய உலக யுத்தம் வந்தே தீரும், வந்தே தீரும் என்பது அவருடைய கூர்மையான அழுத்தம். (குறுக்கீடு) கொஞ்சம் பொறுங்கள். நான் சொன்னது அது அல்ல. இஸ்ரேல் என் தலையிடுகிறது? பாகிஸ்தான் ஏன் தலையிடுகிறது? மற்ற நாடுகள் இதில் ஏன் தலையிடுகின்றன? இலங்கைக்குள்ளே

1987 ஏப்ரல் 27] [திரு. கு. ரமணி]

ஏன் தலையிடுகின்றன? (குறுக்கீடு) ப்ளீஸ் வெயிட். அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியம் ஏற்கனவே தலையிட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட ஒரு இடத்தில் சிங்களவர்கள், தமிழர்கள் என்கின்ற முறையில் அந்த இனச் சண்டையை இரண்டு பக்கமும் தூண்டி விடுவதற்கான உளவு வேலைகளும் நடத்தப்பட்டு, யார்பாம் வைத்தார்கள், யார் தகர்த்தார்கள் என்று கூட கண்டுபிடிக்க முடியாதபடி, அந்த அரசாங்கம் இருக்கிற இடத்தில் ஒரு அந்நிய ஏகாதிபத்தியம் தூண்டிவிடக்கூடிய ஒரு உலகப்போரின் விதைகளைக் கூடப் போடுகிறார்கள். (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: மாண்புமிகு எதிர்க்கட்சிக் துணைத் தலைவர், பேசுங்கள். (குறுக்கீடு).

திரு. கு. ரமணி: நான் சொல்லாததை மறுபடியும் சொல்லிப் பிரயோசனம் இல்லை. நான் ஆப்கானிஸ்தானத்திற்குப் போக வில்லை. அவர் போய் இருக்கிறார். . . (குறுக்கீடு)

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: போதும், சொல்லி விட்டீர்கள். அடுத்து, எதிர்க்கட்சித் துணைத் தலைவர்.

திருமதி டி. யசோதா: மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, கடந்த சில நாட்களாக இலங்கையில் தமிழர்கள் பயங்கரமான முறையில் படுகொலை செய்யப்படுவது பற்றிய விவாதத்தில் இந்த மாமன்றத்தில், நான் சார்ந்திருக்கிற இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் கட்சியின் சார்பாக எங்கள் கருத்துக்களை முன் வைக்க விரும்புகிறேன்.

இலங்கையில் நடக்கின்ற கொலை வெறிச் செயல்களை கடந்த சில தினங்களாகத், தொடர்ச்சியாகப் பத்திரிகைகள் வாயிலாக அறிந்து, தமிழகம் குமுறி, கொந்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இலங்கையில், இலங்கை அரசு தமிழ் மக்களைப் பூண்டோடு அழித் தொழிக்கக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு முப்படைகளையும் தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக ஏவிவிட்டு, நித்தமும் 50-க்கும் மேற்பட்ட குண்டுகளை வீசி, நூற்றுக் கணக்கான தமிழர்களைக் கொன்று குவித்த வண்ணம் இருக்கிறது. ஏராளமான தமிழர்களின்

[திருமதி டி. யசோதா] [1987 ஏப்ரல் 27]

வீடுகளும், கடைகளும் குண்டு வீச்சால் தீப்பிடித்து எரிந்தபடி காட்சியளிப்பதாக வெளியாகும் செய்திகள் நெஞ்சை உலுக்குவதாக இருக்கின்றன.

இலங்கை ராணுவத்தினுடைய கொலை வெறியர்களின் குண்டு வீச்சுக்கு அஞ்சி ஓடி கோயில்களில் தஞ்சம் புகுந்தவர்களையும் விட்டுவைக்கவில்லை. கோயில் மீதும் குண்டுகளைப் பொழிந்து கோயிலோடு சேர்த்துப் பலபேரின் உயிரைத் துள்ளத் துடிக்கக் கொன்று குவித்து எக்காளம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

நல்லூர் கோயில் அருகில் வீசப்பட்ட குண்டு வீச்சால் அந்தப் பகுதியிலுள்ள வீடுகள் தீப்பற்றி எரிந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் வீட்டுக்குள் இருந்த தாய்மார்களும் குழந்தைகளும் கூட தீப்பிடித்து எரிந்து உடல் கருகி, சுருண்டு விழுந்து இறந்ததாக வெளியான செய்தியைப் படித்த தமிழ் மக்கள் மாத்திரமல்ல, இந்திய மக்கள் அத்தனை பேருமே வேதனையால் கண்ணீர் வடித்தே இருப்பார்கள்.

பள்ளிக்கூடத்தில் குண்டு வீச்சு நடைபெற்ற காரணத்தால் 15 மாணவர்கள் அங்கே எரிந்து தீக்கு இரையாக்கப்பட்டதோடு மட்டுமல்லாமல், அவர்கள் உயிரை இழந்தது மட்டுமல்லாமல்—150 பேர் அங்கே உயிருக்காகப் போராடக்கூடிய அளவுக்கு மிகப் பயங்கரமாகத் தாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நினைக்கிற போது வேதனை ஏற்படுகிறது.

1983 ஆம் ஆண்டில் நடத்திய கொடுமைகளைவிட இந்த முறை மிகவும் உக்கிரமான முறையில் ஜெயவர்த்தனே அரசு தனது தாக்குதலைத் துவக்கிய இந்த நான்கு அல்லது ஐந்து நாட்களுக்குள் ஏராளமான தமிழ் மக்களைக் கொன்று குவித்து அந்தப் பிணங்களின் மீது தனது அரசு கட்டிலை ஸ்திரமாக அமைத்துக் கொள்ள முனைந்து விட்டது என்றே தெரிகிறது.

கொழும்பு பஸ் நிலையத்தில் நடந்த குண்டு வெடிப்புக்குக் காரணமானவர்கள் யாரென்பது இன்றுவரை கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. ஆனால் அதே சமயத்தில் அங்கே கூட்டப்பட்ட பாராளுமன்றக் கூட்டத்தில் பேசிய எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர் ஒருவர் ஜெயவர்த்தனே அரசுதான் இஸ்ரேல் கூலிப்படைகளின்

1987 ஏப்ரல் 27] [திருமதி டி. யசோதா]

துணையுடன் இந்த குண்டு வெடிப்புச் சம்பவத்தை நடத்தி 200 பேர்களின் உயிரை பலி கொண்டதோடு மட்டுமல்லாமல் இந்தப் பழியைப் போராளிகள் மீது திணித்து அப்பாவித் தமிழர்கள் மீது இராணுவத்தை ஏவி கொலை பாதக செயல் புரிந்து விட்டதாக பகிரங்கமாகக் குற்றஞ்சாட்டி இருக்கிறார். அதுமாத்திரமல்லாமல், அவசர நிலையை நீட்டிப்பதற்காக இப்படி ஒரு சதியைச் செய்ததாகவும் அழுத்தத்திருத்தமாகக் கூறியிருக்கிறார். இந்தக் குற்றச் சாட்டுகளுக்குச் சரியான விளக்கம் தருவதற்கு ஜெயவர்த்தனே அரசுக்கு திராணி இல்லை. மாறாக, போராளிகளுக்கு இந்தியாதான் அபூத உதவி செய்கிறது என்று இலங்கை அமைச்சர் ஒருவர் வாய் புளித்ததோ, மாங்காய் புளித்ததோ என்று இந்தியா மீது ஒரு ஆதாரமற்ற குற்றச்சாட்டைச் சுமத்தியிருக்கிறார்.

இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களும் பூர்வீகக் குடிகளான தமிழ் பெருங்குடி மக்களும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி சரிசமமாக வாழ வேண்டும் என்ற உயர்ந்த எண்ணம், உயர்ந்த லட்சியம் எங்கள் ஊனோடும் உயிரோடும் கலந்திருக்கிறது. அந்த எண்ணத்தின் அடிப்படையில் எங்கள் பிரதமர் அவர்களும் தமிழக முதல்வர் அவர்களும் விழிப்போடு செயல்பட்டு வருவதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

இங்கே கூட பேசுகின்றபோது சிலர் சொன்னார்கள். பல மாநாடுகள் வெளிநாடுகளில் நடைபெற்றன. அதில் பூலங்கா வைப்பற்றி பேசவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டை வைத்தார்கள்.

மாநாடுகளில் அஜென்டாவில் உள்ள நிகழ்ச்சிகளின்படி தான் நடக்கும். அதற்குப் பிறகு வெளியில் வந்த பிறகு அங்கே கான்பரென்ஸ் நடக்கிற நேரத்தில் பத்திரிகை நிருபர்களிடம் பேசுகிற நேரத்தில் எங்களுடைய பிரதமர் திரு. ராஜீவ் காந்தி அவர்கள் இந்தப் பிரச்சினையைச் சுமுகமான முறையில் தீர்ப்பதற்கு இந்திய அரசாங்கம் எடுத்து வருகிற நடவடிக்கைகளைப் பற்றி எந்தக் கட்டத்திலும் சொல்வதற்குத் தயங்கிய கில்லை என்பதை நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

அதைப் போலவே முன்னாள் வெளியுறவுச் செயலாளர் பகவியில் இருந்தவர் இன்றைக்கு ஒரு பிரச்சினைக்குரிய விவரத்தைச் சொல்லியிருப்பதாகவும் இங்கே குறிப்பிட்டார்கள். அவர் கூட

[திருமதி டி. யசோதா] [1987 ஏப்ரல் 27]

பொறுப்பில் இருந்து வெளியே வந்த பிறகுதான் இத்தகைய குற்றச்சாட்டைக் கூறியிருக்கிறாரே தவிர உள்ளே இருக்கிறபொது அவ்வாறு கூறவில்லை என்பதையும் நாம் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும் என்று கூற விரும்புகிறேன்.

(முற்பகல் 11-40)

இலங்கைத் தமிழர்களோடு நாம் மொழியால் ஒன்றுபட்டிருக்கிறோம், பண்பால் ஒன்றுபட்டிருக்கிறோம், நாகரீகத்தால் ஒன்றுபட்டிருக்கிறோம். இவ்விதம் சகலவற்றிலும் நம்மோடு ஒன்றுபட்டு விட்ட இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு சிங்கள வெறியர்கள் இழைக்கும் கொடுமைகளைக் கண்டு மனம் பொறுக்க முடியாதவர்களாய் உணர்ச்சி வயப்படுவது இயற்கையாகும்.

இந்த உணர்ச்சி இங்குள்ள அனைவருக்கும் பொதுவானதாகும். இதில் யாருடைய உணர்வையும் குறைத்து மதிப்பிடத் தேவையில்லை. அதே சமயம் இந்த உணர்ச்சி வேகத்தால் நம் மிடமிருந்து வெளியாகும் சொல்லும், நம்மால் செய்யப்படும் செயலும் விவேகமற்றதாக இருந்து விடக் கூடாது.

அங்கே செத்து மடிகின்ற பிணங்கள் மீது நடந்து தங்கள் தங்கள் கட்சியை ஆட்சி பிடித்தில் அமர்த்திக்கொள்ள அங்கே யுள்ள கட்சிகள் வகை தேடி வரிந்துகட்டுக்கொண்டு நிற்பது போலவே, இங்கேயும் கோட்டைமீது தங்கள் தங்கள் கொடிகளைப் பறக்க விட்ட வேண்டும் என்ற ஆசையிலே இலங்கை அரசைக் கண்டிப்பதை விட்டு, மந்திய அரசையும், பாரதப் பிரதமரையும், தமிழக முதல்வர் அவர்களையும் குறைத்து மதிப்பிட்டு பேசியும், எழுதியும் வருகிறார்கள். இத்தகைய பேச்சும் எழுத்தும் இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு நன்மை செய்வதற்கு பதில் தீமை செய்வதாக ஆகும் என்பதை ஏனோ நினைத்துப் பார்க்க மறுக்கிறார்கள்.

உயிருக்காகப் போராடிக்கொண்டிருக்கும் தமிழர்களைக் காப்பதில் கருத்து வேறுபாடு எவருக்குமே இருக்க முடியாது. இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு ஆபத்து என்ற மாத்திரத்தில் பாரதப் பிரதமரின் அழைப்பு தமிழக முதல்வருக்கு வருகிறது. உடனடியாக ஜெயவர்த்தனாவுடன் தொலைபேசி மூலம் தொடர்பு கொண்டு, அங்கே நடத்தப்படுகின்ற கொலை வெறிச் செயல்

1987 ஏப்ரல் 87] [திருமதி டி. யசோதா]

களுக்கு பரிகாரம் தேடப்படுகிறது என்பதை அறிந்தும் கூட, மத்திய அரசும், பராதப் பிரதமரும் உண்மையான அக்கறை காட்டவில்லை என்றும், நம்புவதில் பயன் இல்லை என்றும் பொறுப்புள்ளவர்களால் சொல்லப்படுமேயானால், இந்தப் பிரச்சினைக்கு வேறு யார்தான் தீர்வு காணுவர் என்றே தெரியவில்லை.

அதுமாத்திரமல்ல. இலங்கையில் இன்றைய தினம் கொலை வெறியர்களுக்கு, கொலைபாதகச் செயலைச் செய்யும் துணிச்சல் வருவதற்கே இத்தகைய அறிக்கைகள் ஒரு காரணமாக ஏன் அமையக்கூடாது என்பதையும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

மத்திய அரசு, இலங்கைத் தமிழர்களைக் காப்பாற்றத் தவறி, நட்பாற்றில் விட்டுவிடுவார்களோ என்ற அச்சம் எவருக்கும் இருக்கத் தேவையில்லை. இலங்கைத் தமிழர் பிரச்சினையில் தமிழ்நாடு அரசு எடுக்கின்ற அத்துனை நடவடிக்கைகளுக்கும் மத்திய அரசு ஆதரவு அளிக்கத் தவறியதில்லை.

தமிழ் நாட்டிலே எத்தனையோ கடையடைப்புகள் வெவ்வேறு காரணங்களுக்காக நடந்ததுண்டு. மத்திய அரசு கலந்து கொண்டது கிடையாது. இலங்கைத் தமிழர்களுக்காக ஜெய வர்த்தனாவின் கொடுமைகளை கண்டிக்கும் வகையில் ஜெயவர்த்தனா தன் பிடிவாதத்திலிருந்து இறங்கி வந்து பேச்சு வார்த்தை மூலம் அரசியல் தீர்வு காண வைப்பதற்காக தமிழக அரசு நடத்திய கடை அடைப்பு, அதுவும் மாண்புமிகு முத்தவரவர்கள் நடத்திய அந்தக் கடையடைப்பை ஆதரித்து இரயிலையும், விமானத்தையும் மத்திய அரசு அலுவலகங்களையும் செயல்படாது நிறுத்தி, தனது உணர்வை மத்திய அரசு வெளிப்படுத்தியிருக்கிறது. இதுவிரிந்து இப்பிரச்சினை 6 கோடி தமிழ் மக்கள் பிரச்சினை மட்டுமல்ல, 68 கோடி இந்திய மக்களின் பிரச்சினை என்பதை இலங்கை மட்டுமல்ல, உலக நாடுகள் அறியும்படி செய்துவிட்டிருக்கிறது.

இதன் காரணமாக உதித்த புதிய உக்திதான் இலங்கை பாராளுமன்றத்திலேயே பேச்சு வார்த்தை மூலம் அரசியல் தீர்வு காண வேண்டும் என்று எவர் சொன்னாலும், அவர்கள் எங்கள் எதிரியாகக் கருதப்படுவார்கள் என்று இலங்கைப் பிரதமர் பிரேமதாசா கூறியுள்ளது. அதுமாத்திரமா கூறினார். இந்தப் பிரச்சினையில் போராளிகளுக்கு ஆதரவாக நட்பு நாடுகள் இருக்குமேயானால்,

[திருமதி டி. யசோதா] [1987 ஏப்ரல் 27]

நாங்கள் வேறொரு நட்பை தேடிக்கொள்வோம் என்றும் ஆணவமாகக் கூறியிருக்கிறார். இப்படிப்பட்ட ஒருவிதமான கருத்து 1983-லும் அங்கே இருக்கத்தான் செய்தது. அப்போது நமது தமிழக முதல்வர் எம். ஜி. ஆர். அவர்கள் ஒன்றை சொன்னார்கள். இந்தியாவின் ஆலோசனையைக் கேட்காமல், நட்புறவைப் பகைத்துக் கொண்டால், இலங்கைக்குத்தான் பாதிப்பு ஏற்படும் என்றும், மேலும் ஒரு படி சென்று இலங்கை சுதந்திர நாடாக விளங்க இந்தியாவின் நட்பும் ஆலோசனையும் தேவை என்றும் சொன்னார்கள். அதையே இப்போதும் சொல்வேன். இலங்கை சுதந்திர நாடாக விளங்க வேண்டுமானால், இந்தியாவின் நட்புறவும் ஆலோசனையும் தேவை. இந்த அறிவுரையை ஏற்று இலங்கை அரசு தனது ஆணவப் பேச்சை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இலங்கையிலுள்ள தமிழர்கள் உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டு இரண்டாம்தரக் குடிமக்களாக நடத்தப்பட்டு வருகிறார்கள். அவ்விதம் உரிமைகளை இழந்த தமிழர்கள் உரிமைகளுக்காகப் போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதுமட்டுமல்ல, அங்கே தானே எடுக்கின்ற முடிவையும் சரி, மத்திய அரசு தலையிட்டு எடுத்த முடிவுகளையும் சரி, காலையில் ஏற்றுக்கொண்டதை மாலையில் மறுதலிப்பதுதான் ஜெயவர்த்தனாவின் அரசியல் மோசடியாக இருந்து வந்திருக்கிறது என்பதைக் குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது.

உதாரணத்திற்கு நான் சொல்கிறேன். 1977-ல் நடந்த தேர்தலின்போது ஒரு வாக்குறுதியை தமிழர்களுக்குத் தந்தார். என்ன அந்த வாக்குறுதி? தான் பதவிக்கு வந்தால் தனி நாடு கேட்கும் தமிழர்களுக்காக சர்வ கட்சி மாநாட்டைக்கூட்டி அவர்களுடைய பிரச்சினையைத் தீர்த்து வைப்பேன் என்பதாகும். செய்தாரா? 1983 வரை செய்யவில்லை. 1981-ல் அவரே நிறைவேற்றிய மாவட்ட அறிவிருத்திச் சபை சட்டத்தையும் அமல்படுத்தவில்லை. 1983-ல் மறைந்த மூன்னாள் பிரதமர் பிரதமர் அன்னை இந்திரா காந்தி தலைமையில் கூடிய காமன்வெல்த் மாநாட்டிற்கு வந்த ஜெயவர்த்தனா அவர்கள் அன்றைய நம் பிரதமர் இந்திரா காந்தியின் முன்னிலையில் பிரதமர்கள் தாட்சர் அவர்களும், முகாம்பே அவர்களும் கனடியன் நாட்டு பிரதமர் அவர்களும் கேட்டுக்கொண்டதற்கிணங்க இலங்கைத் தமிழர்

1987 ஏப்ரல் 27] [திருமதி டி. யசோதா]

பிரச்சினைக்கு ஏற்படுத்திய உடன்படிக்கை அவராலேயே பின்னர் நிராகரிக்கப்பட்டுவிட்டது. அதுபோல திம்பு பேச்சு வார்த்தையிலும் இணக்கம் காணத் தவறி விட்டார். 1985 டிசம்பர் மாதம் இந்திய அரசாங்கம் மூலம் டி.யு.எல்.எஃப். சமர்ப்பித்த ஆலோசனையை பூரணமாக நிராகரித்துவிட்டார். 1986 ஆகஸ்ட்டில் டி.யு.எல். எஃப். உடன் நடத்திய பேச்சு வார்த்தையில் பிரச்சினைக்கு நல்ல தீர்வு ஏற்படுத்தத் தவறி விட்டார்.

டிசம்பர் 19-ல் திட்டத்தினை ஏற்றுக்கொண்டு தன் நாடு திரும்பியவுடன் நிராகரித்துவிட்டார். இன்றைக்கு அரசியல் தீர்வை ஆதரிப்பதாக கூறுகிறார்கள். பொருளாதார முற்றுகையை நீக்குவேன் என்று சொன்னார். ஆனால் இது வரையிலே நீக்கவில்லை. இப்படி நானயத்துக்கும் தனக்கும் சொந்தம் இல்லாதவராக நடந்து அங்குள்ள அப்பாவித் தமிழர்களுக்கு நிரந்தரமாக அரசியல் தீர்வை ஏற்படுத்துவதற்கு பதிலாக அடுத்தவர் மீது பழி சுமத்தி அரசியல் ஆதாயம் தேடுபவர் இடத்தில் மனிதாபிமானத்துக்கு இடம் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. நிராயுதபாணியான இலங்கை மக்கள் மீது இலங்கை அரசாங்கமே முப்படையை ஏவி குண்டுகளை வீசி ஆயிரக்கணக்கான உயிர்களை அழிப்பது மனிதாபிமானத்துக்கு முற்றிலும் விரோதமானதாகும்.

இதைத் தவிர்த்து அரசியல் தீர்வு காணவேண்டுமென்று கூறினால், அவர்கள் எங்களது விரோதிகள் என்று கருதப்படுவார்கள் என்றும் இலங்கை அமைச்சர் கூறுவதிலிருந்து யாருமே இந்தப் படுகொலையைக் கண்டிக்கக்கூடாது என்கின்ற ஆணவம் மட்டுமல்ல அதே நேரத்தில் வேறு நட்பைத் தேடிக்கொள்வோம் என்று பயமுறுத்துவது என்பது தங்களது சர்வாதிகாரக் குரலை எதிரொலிக்கச் செய்வதாகும்.

போராளிகளுக்கு ஆதரவு கொடுப்பவரை கைது செய்ய மாட்டோம். அவர்களை சமூதாயத்திலிருந்தே அகற்றிவிடுவோம் என்கின்ற உச்சகட்ட சர்வாதிகார குரலுக்கு நான் இந்த மன்றத்தின் வாயிலாகத் தெரிவித்துக்கொள்வது இதைப்போன்ற சர்வாதிகாரிகளாக இருந்த ஹிட்லர், முசோலினி வரலாறு, நாடறிந்த ஒன்றாகும். இதை இலங்கை அமைச்சர் அறியாமலிருந்தால் இனியாவது அறிந்து கொள்வது அவசியம் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

[திருமதி டி. பசோதா] [1987 ஏப்ரல் 27]

தமிழக அரசு டெல்லிக்கு சென்று பிரதமரை சந்திக்கும் முன் சட்டமன்றத்தில் இந்த விவாதம் வந்திருக்குமானால் அது தமிழக முதல்வருக்கு இன்னும் பலம் சேர்க்கக்கூடியதாக அமைந்திருக்கும் என்பதைத் தான் நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்தியாவும் இலங்கையும் சுதந்திரம் பெற்ற நாடுகள். இந்திய குடிமக்கள் அனுபவிக்கும் ஜனநாயக உரிமைகளை இலங்கை தமிழர்கள் அனுபவிக்க முடியவில்லை. எல்லா காலகட்டங்களிலும் இலங்கை குடிமக்கள் இரண்டாம் தர குடிமக்களாகவே நடத்தப்பட்டு வருகின்றனர். இது நாடறிந்த உண்மை.

இழந்த உரிமைகளைப் பெற முயற்சித்து முயற்சித்து தோல்விகண்ட பிறகு அந்த தோல்வி கண்ட உள்ளங்களிலிருந்து வெடித்துக் கிளம்பிய புரட்சித் திட்டம்தான் தனிநாடு கோரிக்கையாகும். இதை நாமும் அறிந்திருக்கிறோம் மத்திய அரசும் அறிந்தே இருக்கிறது.

பிரிவினையை நம்மால் ஆதரிக்க முடியாது என்றாலும் இலங்கை தமிழர்கள் சிங்கள மக்களோடு சரிநிகர் சமமானமாக வாழ்வதற்குரிய நிலையை உண்டாக்க வேண்டும் என்ற துடிப்பில் 1983-லிருந்து தொடர்ந்து பேச்சு வார்க்கைகள் மூலம் தீர்வு காண பலவிதமான முயற்சிகள் இந்திய அரசாலும் தமிழக அரசாலும் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகிறது வரவேற்கத்தக்கது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இறுதியாக நான் ஒன்றைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பிரேமதாசா அவர்கள் இங்கே அரசியல் தீர்வு காணவேண்டும் என்று சொல்பவர்கள் எங்களுடைய விரோதிகள் என்று சொன்னாலும்கூட அதற்குப் பிறகு நம்முடைய பாரதப் பிரதமர் அவர்கள் தொலைபேசியின் மூலமாக தொடர்பு கொண்ட பிறகுதான் இன்றைக்கு ஜெயவர்த்தனா அவர்கள் நான் அரசியல் தீர்வு காண பதற்கு ஒப்புதல் அளிக்கிறேன், ஒப்புக் கொள்கிறேன் என்று அவர்கள் இன்றைக்கு மறுபடியும் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். பிரதமர் ஒரு கருத்தும், ஜனாதிபதி அவர்கள் ஒரு கருத்தும் என்று கருத்துக் குழப்பம் இருக்கின்ற இந்த நேரத்தில் நாம் இதிலே சற்று வேகப்படுகின்ற அதே நேரத்திலே நிதானத்தோடு இந்தப் பிரச்சினையை அணுக வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1987 ஏப்ரல் 27] [திருமதி டி. யசோதா]

(முற்பகல் 11-50)

மூர்க்கத்தனமான இராணுவ நடவடிக்கைகளை உடன் நிறுத்த வேண்டும். ஐ. நா. மனித உரிமைகள் கமிஷன் கடந்த மார்ச் மாதத்தில் நிறைவேற்றிய தீர்மானத்தை கண்டிப்பாக அமுல் செய்ய வேண்டும். தமிழர்களின் அடிப்படை உரிமைகள் பாதுகாக்கப்பட கீழ்க்காணும் நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டும். ஒன்றாவதாக நெருக்கடி பிரகடனத்தை திரும்ப பெற வேண்டும். இரண்டாவதாக அரசியல் கைதிகளை நீதிமன்றத்தின் முன் ஆஜர் செய்ய வேண்டும். மூன்றாவதாக பொருளாதார முற்றுகை நீக்கப்பட வேண்டும். நான்காவதாக இனப்பாகுபாட்டு கொள்கைகளும் திட்டங்களும் முடிவுக்கு கொண்டு வரப்பட வேண்டும். சிங்களர்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும் தகராறு இல்லை. இலங்கை அரசுக்கும் தமிழர்களுக்கும் தான் உரிமை கோரல் சம்பந்தமாக உருவெடுத்த பிரச்சினை இன்று மிகப் பெரிய அளவில் உருவாகி யிருக்கிறது. இந்த நிலையினை போக்கவும் நடந்து விட்ட சோக சம்பவங்கள் மீண்டும் தொடராமல் இருக்கவும், துன்பங்களுக்கும் தொல்லைகளுக்கும் ஆளாக்கப்பட்டிருக்கின்ற இலங்கைத் தமிழ் மக்களுக்கு மீண்டும் மீண்டும் உயிர்ச் சேதம் பொருட் சேதம் ஏற்படாது தவிர்க்கவும் மத்திய அரசும் பாசுத பிரதமர் ராஜீவ் காந்தியும் ராஜ தந்திர முறையில் செயல்பட்டு என்ன விலை கொடுத்தேனும் அப்பாவித் தமிழ் மக்களை காக்க நடவடிக்கை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டு, இத்துடன் என் பேச்சை முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

* மாண்புமிகு திரு. ச. இராமச்சந்திரன் : மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இலங்கைத் தமிழர்களிடையே நடத்தப்படுகிற இனப் படுகொலை பற்றி பல்வேறு அரசியல் கட்சிகளைச் சார்ந்த தலைவர்களும் இங்கே தங்களுடைய கருத்துக்களை எடுத்து வைத்தார்கள். அவர்கள் தெரிவித்த அதிர்ச்சியோடும், வேதனையோடும் மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் தலைமையில் இயங்குகிற அனைத்திந்திய அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக்கழக அரசும் தன்னை இணைத்துக்கொள்கிறது. ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்ற உடன் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஒன்றை குறிப்பிட்டார்கள். 'செய்ய முடிந்ததை நாங்கள் செய்வோம். எங்களால் செய்ய இயலாதவற்றை எங்களை இந்த மன்றத்திற்கு யார் அனுப்பி வைத்தார்களோ.

[திரு. ச. இராமச்சந்திரன்]

[1987 ஏப்ரல் 27]

அந்த மக்களிடத்தில் சொல்வோம்' என்று சொன்னார்கள். அதைப்போல பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் வழியில் ஆட்சி செய்கின்ற மாண்புமிகு புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் இந்தப் பிரச்சினை இன்றைய தினம் பேரவை விவாதத்திற்கு எடுத்துக் கொள்கிறது என்பதை அறிந்து நேற்றையதினம் சுமார் ஒரு மணி நேரம் என்னோடு கலந்து எந்தெந்த கருத்துக்களை நாம் மக்களிடத்தில் தெரிவிக்க வேண்டுமோ அவற்றை எல்லாம் தெரிவிக்க கட்டாயம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் என்கிற வகையிலே சிலவற்றை சொல்லச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

இலங்கைத் தமிழர்கள் பிரச்சினை குறித்து இலங்கை அரசும் அவர்களோடு நெருங்கிய நண்பர்களும் அதை அறிந்தோ அறியாமலோ, அதைபோல இந்திய திரு நாட்டிலேயுள்ள சில பத்திரிகைகளும், சில நேரங்களில் தொலைக்காட்சிகளும், வானொலிகளும் கூட சில சம்பவங்களை சரியான முறையில் நாட்டு மக்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருவதில்லை. ஆகவே, அந்த பணிப் பட்டத்தை நீக்கி உண்மை நிலையை விளக்க வேண்டிவது இந்த அரசின் தலையாய கடமையாகும்.

பேச்சுவார்த்தை பற்றியும், கடந்த காலத்தில் தூதுவர்கள் அனுப்பப்பட்டது பற்றியும், இந்திய அரசு நடவடிக்கைகள் எடுத்தது பற்றியும் இங்கே பேசியபோது சில கருத்துக்களையும், யோசனைகளையும் சொன்னார்கள். இன்றையதினம் நாடாளுமன்றத்திலே இந்த பிரச்சினை விவாதத்திற்காக எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது என்று அறிகின்றேன். ஆகவே, மத்திய அரசின் சார்பில் அவர்கள் என்னென்ன செய்ய வேண்டும் அல்லது என்ன நிலை எடுப்பார்கள் என்பதை அங்கே விளக்குவார்கள் என்று நான் நிச்சயமாக எதிர்பார்க்கின்றேன். ஆனால் ஒன்றை மட்டும் இங்கே சொல்ல விரும்புகிறேன். பேச்சுவார்த்தைகள் என்கிறபோது இரு புறமும் சுடுபடுகின்றவர்களின் இயல்பை பொறுத்து தான் பேச்சுவார்த்தை அமைகிறது. இலங்கை அரசை எடுத்துக்கொண்டால் கடந்த கால அனுபவம் என்ன வென்றால், இன வெறியையும், மத வெறியையும், மொழி வெறியையும் மையமாக வைத்து செயல்படுகின்ற ஒரு அரசைத் தான் நாம் இலங்கையில் பார்க்கின்றோம். இதற்கு ஆதாரங்களைத் தேடி அலைய வேண்டிய அவசியம் நிச்சயமாக இல்லை. சில தினங்களுக்கு முன் இலங்கை பாராளுமன்றத்தில் பேசிய அந்த நாட்டின் பிரதம அமைச்சர் பிரமதேசா அவர்கள் அண்மையில்

1987 ஏப்ரல் 27] [திரு. ச. இராமச்சந்திரன்]

திருகோணமலையிலும், கொழும்புலிலும் நடந்து விட்ட வெடிகுண்டு சம்பவங்கள் பற்றி பேசினார். அவர் பேசியதில் தவறு இல்லை, ஆனால் அவர் பேசியபோது இலங்கை அரசிலுடைய உண்மையான சொருபம், ட்ரு கலர்ஸ், என்ன என்பதை நாமெல்லாம் தெளிவாக புரிந்துகொள்ளும் அளவுக்கு பேசியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பேசுகின்ற பொழுது சொன்னது,

“When the lives of our people are in danger, we are not prepared to go in for a political solution. எமது மக்கள் உயிருக்கு ஆபத்து என்றால் அரசியல் தீர்வுக்கு நாங்கள் தயாராக இல்லை”. இந்த ‘எமது மக்கள்’ என்றால் யார்? இது வரையில் இராணுவத்தினாலும், காவல்துறையினராலும் வடபுடத்திலேயும், கிழக்கு மாகாணத்திலேயும் கொல்லப்பட்ட தமிழர்கள் அல்ல. திரிகோணமலையிலே, கொழும்புலிலே நடந்த வெடிகுண்டு சம்பவங்களின் விளைவாக சிங்களவர்கள் பாதிக்கப்பட்டார்கள் என்றவுடன் ஒரு நாட்டின் அரசு, அந்த அரசின் சார்பிலே பேசுகின்ற பிரதமர் என்ன சொல்கிறார் என்றால், Our people என்றால் யார் என்கிறார், Who are the other மேலும் அவர் இந்தியாவைப் பற்றிச் சொல்கிறபொழுது because we want friendship with India we can not betray our people இந்தியாவோடு நட்புறவு வேண்டுமென்பதற்காக எமது மக்களை நாங்கள் கைவிட மாட்டோம்; ஆகவே அவர்கள் சிங்களவர்களின் பிரதமராக இருக்கிறாரே தவிர, சிங்களவர்களின் ஐனாதிபதியாக இருக்கின்றார்களே தவிர, இலங்கையிலே உள்ள அத்தனை மக்களினுடைய ஐனாதிபதியாகவும், பிரதமராகவும் இருக்கின்றார்களா என்பதை நாம் தயவு செய்து எண்ணிப் பார்க்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

எப்பொழுது ஒற்றுமை வரும்? எல்லோரும் ஒன்று என்கின்ற எண்ணம் ஏற்படுகின்றபொழுது ஒற்றுமை வரும். அவர்களே ஒன்றாக நினைக்காமல் தமிழ் மக்களை வேறாக நினைக்கின்ற பொழுது நீங்களும் நானும் சேர்ந்தா இலங்கையிலே ஒற்றுமையை உருவாக்கப்போகிறோம்? இதை இலங்கையிலே இருக்கின்ற சிங்கள மக்களும் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

அந்த மக்களின் சார்பிலே நடைபெறுகிற ஒரு அரசின் சார்பில் ஜெயவர்த்தனே அவர்கள் இன்றைக்குப் பேசுகிற பொழுது We are for peace. We are for talks ஆனால் இதே ஜெயவர்த்தனே அவர்கள் 1983 ஆம் ஆண்டு இனப்படுகொலை நடை

[திரு. ச. இராமச்சந்திரன்] [1987 ஏப்ரல் 27]

பெற்றபொழுது, மக்களுக்கு விடுத்த அறிக்கையிலே அவர் பேசுகிறபொழுதும் சொன்னார், சிங்கள மக்களை எண்ணித்தான் 'எமது மக்கள் ஆபத்துக்கு உள்ளானால் நான் சும்மா இருக்க முடியுமா?' எமது மக்கள் சும்மா இருப்பார்களா என்று கேட்டார். இவர்கள் "Our people" என்கிறார்களே, Then who are the other people? இந்த உள்ளுணர்வு அவர்களுக்கு இருக்கின்ற வரை அவர்கள் பேச்சு வார்த்தையிலே ஈடுபடுகிறோம் என்று சொல்வதை எந்த அளவிற்கு நாம் ஏற்றுக்கொள்ள முடியும் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டுகிறோம். Who are the other people? என்றால் அதற்கும் பிரேமதாசா சொல்கிறார், சொல்லாமல் விடுவாரா? சொல்கிறார். என்ன சொல்கிறார். If they continue to support our enemies we will have to look for support from another quarter. இந்தியாவைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிற பொழுது, 'எங்களுடைய எதிரிகளை அவர்கள் தொடர்ந்து ஆதரிப்பார்களானால் நாங்கள் வேறுபுறத்திற்குத் திரும்புவோம்' ஆகவே, அங்குள்ள தமிழ் மக்களை அங்குள்ள குடிமக்களாக அவர்கள் கருதவில்லை; அந்த நாட்டு மக்களாக எண்ணவில்லை. அவர்கள் உள்ளகிடக்கையை அவர்களாகவே. ஆத்திரம் வந்தவுடன் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அந்த உள்ளத்தில் தமிழ் மக்களை அன்னிய மக்களாக பராவர்களாகக் கருதுகிறார்களே தவிர வேறு அல்ல. அப்படிக் கருதுகின்ற வரையிலும் எப்படி அந்த நாட்டிலே ஒற்றுமை வளரும்? எப்படி இறையாண்மை இருக்கும்? அதை நாம் போய் எப்படி உருவாக்க முடியும் என்பது நிச்சயமாக இந்த அரசுக்குத் தெரியவில்லை.

அதோடு மட்டுமல்ல, இங்கே எதிர்க்கட்சியைச் சார்ந்தவர்களும் எடுத்துச் சொன்னார்கள். அந்நாட்டுப் பிரதமர் பிரேமதாசா அவர்கள் மேலும் கூறுகிறார், We are not prepared to go in for a political solution. அரசியல் தீர்வுக்கு நாங்கள் தயார் இல்லை. யாராவது அரசியல் தீர்வு வேண்டுமென்று, எந்த நண்பராவது சொன்னால் அந்த நண்பர் மிகப் பெரிய எதிரி என்கிறார். எதிரிகளை என்பதை மூன்று விதமாகச் சொல்லலாம். எனிமி நம்பர் 1—முதல் என்று சொல்லலாம். ஒர்ட்டி எனிமி என்று சொல்வார்கள்; மிக மோசமான எதிரி என்று சொல்லலாம். ஆனால் இவர் சொல்வது பிக்கஸ்ட் எனிமி—அதாவது இந்தியாவைக் குறிப்பிடுகிறார் ஏனென்றால் இந்தியா என்பது பெரிய

1987 ஏப்ரல் 27] [திரு. ச. இராமச்சந்திரன்]

பாகமாகத் தெரிகிறது. அவர்களையும் அறியாமலேயே அவர் களிடத்திலேயிருந்து என்ன வருகிறது என்றால், அரசியல் தீர்வு என்று சொல்கின்றவர்கள் யாராக இருந்தாலும் அவர்கள் **Woost enemy** அல்ல; **first enemy** அல்ல; **biggest enemy** என்கிற உணர்வு வருகிறது என்றால் இந்திய அரசையும், நம்மை யும் பற்றி அவர்கள் எத்தகைய மனப் போக்கைக் கொண்டிருக்கி றார்கள் என்பதற்கு இது ஒன்றே போதும். ஆகவே தான் அந்த இலங்கை மக்களின் சார்பிலே நடை பெறுகின்ற அரசினுடைய **Content and Character** மினுடைய தன்மைகள் அமையும். பேச்சு வார்த்தையே கூடாது. அதைப் பொறுத்துத்தான் பேச்சுவார்த்தை என்பது நமது நோக்கம் அல்ல.

(நண்பகல் 12-00)

பேச்சுவார்த்தை மூலம்தான் எந்தத் தீர்வும் ஏற்படும். இரு வேறு முகாம்களில் பல ஆண்டுகளாகப் பிரிந்து இருக்கிற சோவியத் ரஷ்யாவும் அமெரிக்காவும் கூட பேச்சுவார்த்தை நடத்துகிறார்கள். அவ்வளவு சொல்வானேன். அங்கே இருக்கிற தமிழ் மக்களின் உரிமைகளுக்காகப் போராடிக் கொண்டிருக்கிற விடுதலைப் புலிகள் கூட பேச்சுவார்த்தைக்கு தாங்கள் தயாராக இல்லை என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் அதற்கான சூழ்நிலைகள் இல்லை என்றுதான் சொல்கின்றார்கள்.

ஆனால் இலங்கை அரசைப் பொறுத்தவரையில் பேச்சு வார்த்தையில் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லை. பேச்சுவார்த்தையை அவர்கள் விரும்பவில்லை. பேச்சுவார்த்தையை அவர்கள் முகமுடியாகப் பயன்படுத்துகிறார்களே கவிர, உண்மையிலேயே அவர்கள் இராணுவத் தீர்விலேதான் மிகுந்த நம்பிக்கை வைத்து, அதற்குத் திட்டமிட்டு செயல்படுகிறார்கள் என்பதுதான் நம் முடைய கணிப்பு கருத்து. அதை மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் பாரதப் பிரதமரிடமும் இந்திய அரசிடமும் வாய்ப்பு சிடைத்தபோதெல்லாம் சொல்லியிருக்கிறார்கள். கடந்த பிப்ரவரி மாதம் பாரதப் பிரதமரைச் சந்தித்து மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் கடிதம் கொடுத்தபோதும் தெளிவாகச் சொன்னார்கள். பிரதமர் எடுத்த பல்வேறு நடவடிக்கைகளை குறிப்பிட்டுக் காட்டி விட்டு, நமது முதல்வரவர்கள் கடிதத்தில் கூறுவதாவது

In spite of your sincere efforts, we feel that, all on a sudden, the Sri Lankan Government has switched over to military option instead of arriving at a political solution.

[திரு. ச. இராமச்சந்திரன்] [1987 ஏப்ரல் 27]

உங்களுடைய உண்மையான முயற்சிகளுக்கு மாறாக, இலங்கை அரசு அரசியல் தீர்வை விருப்பவில்லை; அதற்கு மாறாக இராணுவத் தீர்வுக்கு அவர்கள் சென்று விட்டார்கள் என்று தாங்கள் கருதுகிறோம் என்பது அதோடு மட்டுமல்ல, சேலம் மாவட்டத்தில் சுற்றுப் பயணத்திலே இருந்தபோது நம்முடைய முதல்வர் அவர்கள் பாரதப் பிரதமருக்கு அடித்த தந்தியில் குறிப்பிட்டார்கள்.

“These reports only confirm our fear that the Sri Lankan Government has decided to find a military solution to the ethnic problem by annihilating the Tamils.”

2—3—1987 அன்று கொடுத்த அந்தத் தந்தியில் உங்களுக்கு வருகின்ற தகவல்கள் இதை உறுதிப்படுத்துகின்றன. இலங்கை அரசானது இராணுவத் தீர்வை நடத்துவதற்கு முடிவு எடுத்து விட்டது என்று தான் தாங்கள் கருதுகிறோம். அதனைத் தொடர்ந்து மாண்புமிகு முதல்வர் அவர்கள் எழுதிய கடிதத்தில் “Innocent civilians are being massacred. The operations of the Sri Lankan Government against the Tamil people of the Jaffina peninsula have a full military character.”

என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். யாழ்ப்பாணம் பகுதியிலே இருக்கக்கூடிய மக்கள்மீது இலங்கை அரசு முழு இராணுவத் தாக்குதலைத் தொடங்கியிருக்கிறது என்பதை மாண்புமிகு முதல்வர் புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

தன் சொந்த நாட்டு மக்கள்மீது முப்படைகளையும் ஏவியிருக்கிறார்கள். இராணுவத்தின் மூலம் தாக்குதல் நடத்துகிறார்கள்; விமானமூலம் குண்டு வீசுகிறார்கள். தமிழர்கள் தப்பித்து வெளியே செல்ல முடியாமல் கடல் வழியையும் தடை செய்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட அலை நிலையை அங்கே உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். ஆகவேதான் அவர்களுடைய உள்ளக் கிடக்கையை, நாணயத்தை சந்தேகிக்க வேண்டிய கட்டத்தில் இன்றைய தினம் நாம் இருக்கிறோம்.

“Sri Lanka is not fighting for a political solution, but to protect and preserve its unity and integrity”.

என்று இலங்கைப் பிரதமர் பேசுகிறார். அமைதியை ஏற்படுத்திய பிறகு தான் நாங்கள் பேச்சு வார்த்தைக்கு வருவோம் என்றால் அமைதி எப்போது ஏற்படும்? நான் கேட்க விரும்புவதெல்லாம், இந்த அரசு கேட்பதெல்லாம் அமைதி என்றால் சுடுகாட்டு அமைதியா? Do they want the peace of the grave yard?

1987 ஏப்ரல் 27] [திரு. ச. இராமச்சந்திரன்]

விடுதலை இயக்கம் செய்த தவறு என்ன? கொழும்பிலே குண்டு வைத்தார்கள் அல்லது திரிகோணமலையில் குண்டு வைத்தார்கள் என்றால் ஓர் அரசின் கடமை என்ன? குண்டு வைத்தது யார் என்பதைக் கண்டு பிடித்து, குற்றவாளியைத் தடையாக்க வேண்டும், தண்டிக்கட்டும். தமிழகத்தில் அரியலூரிலே குண்டு வெடித்த சம்பவத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். அரியலூரிலே குண்டு வெடிப்பு நடந்தது. நாம் என்ன செய்தோம்? அரியலூரிலே விமானத் தாக்குதல் நடத்தி குண்டு விசி, அங்கே இருக்கிற மக்களை எல்லாம் அழித்து, தரை மட்டமாகவா ஆக்கினோம்? கொழும்பிலே யார் குண்டு வைத்தார்கள் என்று கண்டுபிடிக்க வேண்டாமா? ஆனால் அதை ஒரு சாக்காக வைத்துக்கொண்டு, ஏற்கெனவே திட்டமிட்டபடி, தமிழர் பகுதிகளைத் தாக்குவதற்குப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்கள். வன்முறைகள் எங்கு நடந்தாலும் அவற்றை நாம் ஏற்றுக்கொள்வது இல்லை.

இங்கே மரியாதைக்குரிய உறுப்பினர் திரு. நாஞ்சில் மனோகான் அவர்கள் பேசும்போது சொன்னார்கள். அதையேதான் பிரேமதாசா அவர்கள் கூட சொன்னார்கள். 'உங்கள் நாட்டிலே போராளிகள் தவறு செய்கிறபோது அவர்களை கைது செய்கிறீர்கள்; ஆனால் எங்கள் நாட்டில் தவறு செய்து விட்டு அங்கே வந்தால் அவர்களை இஷ்டம்போல உலாவ விடுகிறீர்கள், பிரேமதாசாவும் அதேதான் கேட்டார். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த திரு. மனோகான் அவர்களும் அதையேதான் கேட்டார்கள், கேட்பவர்கள் இரண்டு பேர்களாக இருந்தாலும் கேள்வி ஒன்றுதான்.

திரு. கி. மனோகான்: தலைவர் அவர்களே, நான் என்ன பிரேமதாசா மாதிரியா பேசுகிறேன்; பொறுப்பாகப் பேச வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. ச. இராமச்சந்திரன்: தலைவர் அவர்களே, பதில் வருகிறபோது கோபம் வரக்கூடாது. அருமை நண்பர் அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்கிறேன், பிரேமதாசா அவர்கள் என்ன கேட்கிறார்.

"When they created a problem there, in India, they were arrested, but nothing was done when they killed hundreds of people in Sri Lanka".

[திரு. ச. இராமச்சந்திரன்] [1987 ஏப்ரல் 27]

என்று கேட்கிறார். எனவே நான் பிரேமதாசா அவர்களுக்கும், அவரைப் போன்று கேள்வி கேட்கிறவர்களுக்கும் ஒன்றைச் சொல்கிறேன். இங்கே There is rule of law. கண்டவர்களை எல்லாம் கைது செய்து சிறையில் போட்டு சித்திரவதை செய்து சுட்டுத் தள்ளுகிற பழக்கம் நமக்கு இல்லை. இங்கே போராளிகளானாலும், சாதாரண மக்களானாலும், இந்திய ஜனநாயகத்தில் தவறுகள் செய்கிறபோது நடவடிக்கை எடுக்கிறோம். ஆனால் இலங்கையில் அப்படியல்ல. தமிழர்கள் என்றால் நடவடிக்கை எடுக்கிறீர்கள்—தவறுகள் செய்ய வேண்டும் என்று அவசியம் இல்லை.

In Sri Lanka, there is no rule of law but only the law of jungle. ஆகவே, இலங்கை அரசினுடைய போக்கு, அது கையாளுகின்ற தன்மை, அதனுடைய பண்பு, அதனுடைய இயல்பு இவற்றை எல்லாம் பார்க்கிறபோது அவர்களுடைய பேச்சுவார்த்தையைப் பற்றியோ அல்லது அவர்கள் கையாளுகின்ற முறையைப் பற்றியோ கிட்டாயம் தீர்க்கமாகச் சிந்தித்து தமிழ் மக்களுக்குச் சொல்ல நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். இன்னும் ஒரு வேடிக்கை என்னவென்றால், அந்த நாட்டின் பிரதமர் கூறுகிறார், “We want to tell our friends in the world that they should help us to destroy those sections which are trying to destroy democracy in this country.” அவர்களுடைய நாட்டிலே உள்ள ஜனநாயகத்தை அழிப்பதற்கு முயலுகிற சில பிரிவினரை அழித்து ஒழிப்பதற்கு உலகத்திலே உள்ள அவர்களின் நண்பர்கள் உதவி செய்ய வேண்டும். நான் கேட்க விரும்புவது, Is there any such thing as democracy in Sri Lanka? இலங்கையில் ஜனநாயகம் என்று ஒன்று உண்டா? பாராளுமன்றத்திலே இருப்பவர்கள் மக்களைச் சந்தித்து தேர்ந்தெடுக்கப் படாமலேயே தங்களுடைய பாராளுமன்ற காலத்தை நீட்டித்து கொண்டார்களே, இதுதான் ஜனநாயகமா? அவ்வளவு சொல்வானேன் ஜனநாயகம் என்பதே தமிழர்கள் வாழ்கிற இலங்கையின் கிழக்குப் பகுதியிலும், வடக்குப் பகுதியிலும் எங்கே இருக்கிறது. இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றதிவிருந்து ஒன்று காவல் துறை ராஜ்யம் இல்லை என்றால் இராணுவ இராஜ்யம். இன்றைக்குப்

They are under military rule. They never enjoyed democracy.

1987 ஏப்ரல் 27] [திரு ச. இராமச்சந்திரன்]

ஒருவேளை சிங்களவர்களுக்கு வேண்டுமானால் ஜனநாயகம் இருக்கலாம், தமிழர்களைக் கொல்கிற ஜனநாயகமாக அது இருக்கலாம். ஒன்றை அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். எந்த நண்பர்கள் அவர்களுடைய ஜனநாயகத்தைக் காப்பார்கள் என்று அவர்கள் நம்புகிறார்களோ அந்த நண்பர்களுடைய கடந்த கால வரலாறு என்ன? எங்கெல்லாம் ஜனநாயகம் இருந்ததோ அதையெல்லாம் சீர்குலைத்து, ஒன்று இராணுவ சர்வாதிகாரி அல்லது தங்களுக்கு வேண்டிய சர்வாதிகாரிகளை வைத்து தங்களுக்கு வேண்டிய காரியங்களைச் சாதித்துக்கொண்ட வரலாறுதான் அவர்களுடைய கடந்த கால வரலாறு என்பதை இலங்கை அரசு தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். இலங்கை அரசுக்கு எப்பொழுதும் ஒரு பழக்கம் உண்டு. அது என்னவென்றால் யார்மீதாவது பழிபோடுவது; பிறகு வேண்டுமென்றே தமிழர்களைப் பழிவாங்குவது.

விடுதலை இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இந்த ஆண்டுத் துவக்கத்தில் தங்களுடைய ஈழப்பகுதியைத் தனி நாடு என்று அறிவிக்கப் போகிறார்கள் என்று பழி போட்டார்கள். விடுதலைப் புலி இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் 'அப்படி எல்லாம் இல்லை. அங்கே நிர்வாகம் இல்லை, சிவில் அட்மினிஸ்ட்ரேஷன் அதாவது உள்ளூரில் தகராறுகள் போன்றவை வந்தால் அவற்றைப் பார்த்துக் கொள்கிற மாதிரிதான் ஏற்பாடு இருக்கிறதே தவிர, தனி நாடு என்று அறிவிக்கவில்லை' என்று மறுத்தார்கள். ஆனால் இலங்கை அரசு அதைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை, இலங்கை அரசு என்ன செய்கிறது என்றால் அப்படிச் சொல்லிவிட்டு உடனே பொருள் தாரத் தடை போட்டார்கள். சாதாரண மக்கள், அப்பாவி மக்கள், வேலைக்குப் போக முடியாது, சம்பாதிக்கவும் முடியாது, சாப்பிடுவதற்கும் உணவுப் பொருள் இல்லை என்ற நிலைமை இருக்கிறது. மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ரமணி அவர்களும் மற்றவர்களும் பேசுகிறபோது இதை எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

அதேபோன்று கொழும்பிலே நடந்த விடிகுண்டுச் சம்பவத்தை வைத்துக்கொண்டு அதனை விடுதலைப் பவிகள்தான் செய்தார்கள் ஈரோஸ் இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தான் செய்தார்கள் என்று பழியைப் போட்டு தமிழ்ப் பகுதிகளில் தாக்குதல் நடத்தியிருக்கிறார்கள். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இப்

[திரு. ச. இராமச்சந்திரன்] [1987 ஏப்ரல் 27]

பொது இந்தியாவின் மீதும் பழிபோட ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். இந்தியாவின் மீது பழிபோட்டு இலங்கையினுடைய சுதந்திரத்தை தங்கள் எஜமானர்களுக்கு அடகு வைத்தால் கூட வைக்கலாம்; அது நடக்காது என்று நினைப்பதற்கு இல்லை; அதுவும் நடக்கலாம். ஆக இதைப் பற்றி, அந்த அரசின் போக்கு பற்றி, அந்த அரசின் செயல்பாடு பற்றி, அந்த அரசின் நடவடிக்கை பற்றி நாம் மட்டுமல்ல; இலங்கையிலே இருக்கின்ற தமிழ் மக்கள் மட்டுமல்ல; இலங்கையிலே இருக்கின்ற சிங்கள மக்களும் சிந்தித்துப் பார்த்தால், தங்களுடைய சுதந்திரம் கூட பறி போவதற்கான முயற்சியில் அந்தச் சர்க்கார் வேகமாகப் போகிறதோ என்று அஞ்ச வேண்டியவர்களாக அவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

(பிற்பகல் 12-10)

இந்தச் சூழ்நிலையின் காரணமாக இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற பாதகங்கள் இலங்கையில் உள்ள அரசியல் சமூக பொருளாதார வாழ்வு சீர் குலையும். இந்தியாவுடன் பகை, இந்தியாவின் பாதுகாப்புக்கு குந்தகம் குமரி பெருங்கடலில் பதட்டம். இதற்கு மேலாக அண்டை வீட்டிலே தீ பிடித்தாலே ஆபத்து, புறக்கடையிலே தீ பிடித்தால் இன்னும் பேராபத்து என்பது போல் தமிழ் நாட்டை பிரண்ட் லைன் ஸ்டேட்டாக மாற்றுகிறார்கள். போர் முகாமின் முன்னணி மாநிலமாக ஆக்குகிறார்கள். ஆகவே இந்த ஒட்டு மொத்தமான பிரச்சினையைப் புரிந்துக் கொண்டு தான் இதை அணுகவேண்டும் என்பதில் மாநில சர்க்கார் மிகத் தெளிவாக இருக்கிறது. இலங்கை அரசு அத்தகைய போக்கிலேயே போகுமானால் அது பாசிச போக்காக மாறும், அதனுடைய விளைவு மிகப்பெரிய போராகத்தான் முடிவதற்கான வாய்ப்புகள், சூழ்நிலை இருக்கிறது. அதை எச்சரிக்க வேண்டியது நம்முடைய கடமையாகும் என்பதையும் இந்தியாவுக்கு விரோதமாக இந்தியாவின் பாதுகாப்புக்கு விரோதமாக இந்திய மக்களுக்கு எதிராக இந்தியப் பெருங்கடல் அமைதிக் கடலாக இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்திற்கு விரோதமாக, இலங்கை தமிழர்களுக்கு விரோதமாக ஏன் இலங்கை மீதான மக்களுக்கே விரோதமாக செயல்படுகின்ற ஒரு போக்கை நாம் கூர்ந்து நோக்குகிற போதுதான் இந்தப் பிரச்சினையின் உண்மையான நிலைமை நமக்குத் தெரிகிறது.

1987 ஏப்ரல் 87] [திரு. ச. இராமச்சந்திரன்]

இவற்றை எல்லாம் இன்றைக்கு எதிர்த்து அரசியல் தீர்வுகாண வேண்டுமா அல்லது ராணுவ தீர்வு காணவேண்டுமா என்றெல்லாம் இங்கே பேசப்பட்டது. அந்தத் தீர்வை காண வேண்டியது நாமல்ல. முதலில் நாம் அதைத் தெளிவாக புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அந்த தீர்வை காண வேண்டியது அங்குள்ள மக்கள் இந்தப் போக்கை எதிர்த்து அவர்கள் தான் போராடுகிறார்கள். அங்குள்ள தமிழ் மக்கள் போராடுகிறார்கள். மாண்புமிகு உறுப்பினர் சுப்பராயன் அவர்கள் சொன்னதைப் போல சிங்கள மக்களிடையே இருக்கக் கூடிய முன்னணியினர் முற்போக்கு எண்ணம் படைத்தவர்களும் தமிழ் மக்களுடன் சேர்ந்து போராடுகிறார்கள். ஆக போராட்டத்தில் முன்னணியில் இருக்கக்கூடிய அந்த மக்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளை, அந்த மக்களுக்கு வேண்டிய உற்சாகத்தையும் தருவதிலேதான், அந்த மக்கள் இத்தகைய போக்கை முறியடிப்பதற்கும், இலங்கை அரசின் முகமூடிகளை கிழித்து எறிவதற்கும் வாய்ப்பு இருக்குமே தவிர. நாம் இங்கே இருந்துகொண்டு அரசியல் தீர்வு, இராணுவத் தீர்வு என்று பேசுவது மட்டும் சரியாக ஆகாது. அரசியல் தீர்வுதான் காண வேண்டுமே தவிர ராணுவ தீர்வு நிரந்தரமான தீர்வு ஆகாது.

விடுதலை இயக்கங்களின் வரலாற்றை படித்தவர்களுக்குத் தெரியும். விடுதலை உணர்வு கொண்டவர்கள் சிறுபான்மை மக்களானாலும் சரி, அந்த நாட்டினுடைய பெரும்பான்மை மக்களானாலும் சரி, எந்த பெரிய ஏகாதிபத்திய வல்லரசுகளானாலும் சரி அவர்களை வீழ்த்த முடியாது என்பது உலக நாடுகளின் வரலாறு. வேண்டுமானால் சில வெற்றிகள் அங்கும் இங்கும் கிடைக்கலாம். சில 'பேட்டல்களில்' வெற்றி பெறலாம். War will be won by liberation forces.

ஆகவே ஒரு இயக்கத்தின் மீது இரண்டு மூன்று குண்டுகள் போடுவதானாலும் 100, 200 பேர்களின் மீது தாக்குதல் நடத்தி கொன்றுவிட்டதனால் வெற்றி பெறலாம் என்று நினைத்தால் அது பகல் கனவாக முடியுமே தவிர வேறு அல்ல. உறுதிகொண்ட ஒரு டெட்டர்மெண்ட் பியூப்பிள் ஒரு நேஷனாலிட்டி உள்ள பியூப்பிள் அவர்களுடைய பிரச்சினையை அறிந்து நியாயம் வழங்குவதன் மூலமாகத்தான் எந்த பிரச்சினைக்கும் தீர்வு காண முடியுமே தவிர ராணுவ தீர்வை நிச்சயமாக காண முடியாது. இராணுவ தீர்வை மேற்கொண்ட

[திரு. ச. இராமச்சந்திரன்] [1987 ஏப்ரல் 27]

நாடுகள் உலகத்தில் எப்படியெல்லாம் பிரிந்தன, என்ன வகையிலே சாகுலைந்தன என்பதைத்தான் பாரகக முடியுமே தவிர நிச்சயமாக அவர்களுக்கு அதனால் பலன் விளைந்ததாக வரலாறு கிடையாது. அப்படிப் பாதுகாப்பாக பார்க்கிறபோது இன்றைக்கு இலங்கையிலே இருக்கிற தமிழ் மக்களுக்குப் பாதுகாப்பாக விடுதலைப் புலி இயக்கம் எல்.டி.டி.இ. அமைப்பினர் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு துணையாக ஈரான் இருக்கிறார்கள். மற்ற இயக்கங்கள் இல்லை என்று சொல்லவில்லை. இருக்கிறார்கள். அங்கே இருந்து அவர்களால் பணியாற்ற முடியவில்லை. சிங்கள இராணுவத்திற்கு எதிராக அங்கே தன்னந்தனியாக நின்று போராடி உயிர் தியாகம் செய்து வருகிறார்கள். சொல்வார்களே கண்ணீரும் செந்நீரும் கொட்டி சுதந்திர பயிர் வளர்த்தார்கள் என்று அப்படி அவர்கள் வளர்க்கிறார்கள்.

பொதுவாக ஆண்கள் செந்நீரை சிந்துவார்கள், பெண்கள் கண்ணீரை சிந்துவார்கள். ஆனால் இலங்கை தமிழ் பகுதியைப் பொறுத்தவரைக்கும் பெண்களும் ஆண்களோடு சேர்ந்து செந்நீரை சிந்துகிறார்கள். ஆண்கள் ஆனாலும் சரி, பெண்கள் ஆனாலும் சரி அத்தனை பேரும் சேர்ந்து இலங்கை அரசின் சர்வாதிகார போக்கை, அந்த பாசிச போக்வை எதிர்த்து உயிர்த் தியாகம் செய்கிறார்கள். அவர்களை எல்லாம் நாம் பாசாட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அவர்களுக்கு உதவி செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். ஜனவரி மாதத்திலிருந்து ஏற்பட்ட பொருளாதாச தடையின் காரணமாக நலிந்து மெலிந்து வாடி வதங்கி வாழ வழியற்று, வீட்டிலும் கூட இருக்க முடியாமல் வீதியிலே கூட நடமாட முடியாமல் காடுகளிலேயும் புதர்களிலேயும் மறைந்து வாழ்கிற வட்சோபலட்சம் ஏழைகளுக்கு அவர்களுக்கு உண்ண உணவு உடுக்க உடை, பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு கொடுக்க வேண்டிய மருந்துகள் கொடுக்கக்கூட வழி இல்லாத நிலைமை இருக்கிறது. நம்முடைய தாய் உள்ளம் கொண்ட முதல்வர் அவர்கள் அந்த மக்களுக்கு மனிதாபிமானத்தோடு மனித நேயத்தோடு நம்மால் ஆன உதவிகளை, அவர்களுக்கு வேண்டிய உணவு வகைகளை அல்லது மருந்துகள் மற்றவைகள் கொடுக்கும் வகையில் அங்கேயிருந்து ஓடி இங்கே வந்திருக்கக்கூடிய தமிழர்களுக்கும், அங்கேயே இருக்கிற தமிழர்

1937 ஏப்ரல் 27] [திரு. ச. இராமச்சந்திரன்]

களுக்கும ஏதாவது வகையில் பயன் தர முடியுமா என்று யோசித்
துப்பார்த்து அவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்பதில்
புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் தனது தலையாய விருப்பத்தைத்
தோவித்துருக்கிறார்கள்.

இலங்கைத் தமிழர்களுக்காகப் பாடுபடுகிற இயக்கங்
களுக்கு நாம் நம்முடைய ஆதரவையும், உதவியையும்
செய்கிற அதே நேரத்தில் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு உதவுகிற
வகையிலும், சாதாரண மக்களுக்கு உதவுகிற வகையிலும்,
இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு தமிழ் நாட்டு மக்கள் ஏற்கனவே
கமார் ஐந்து கோடி ரூபாய் நிதியுதவியாகத் தந்திருக்கிறார்கள்.
புரட்சித் தலைவர் அவர்கள் அந்த ஐந்து கோடி ரூபாயிலிருந்து
உடனடியாக நான்கு கோடி ரூபாயை பாதிக்கப்பட்டிருக்கிற
அந்த மக்களுக்கு உணவு வகையிலும், உடுக்கிற உடை வகை
யிலும், மருந்து வகையிலும், மற்ற மற்ற தேவைகளிலும் உதவிட
அந்த மக்களை காப்பாற்றுவதற்கு அரசு இன்றே உத்தரவு
வழங்கவிருக்கிறது என்ற மகிழ்ச்சியான செய்தியை நான்
தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இங்கே பேசுகிறபோது சொன்னார்கள். மத்திய அரசு
அரசியல் ரீதியாக அல்லது உலக ரீதியாக எதை வேண்டுமானா
லும் எடுத்துக் கொள்ளட்டும். ஆனால் மாநில அரசைப்
பொறுத்த வரையில் தமிழ் மக்களின் நலன் காக்கப்பட வேண்டு
மென்ற உன்னத வட்சியம் ஒன்றை மட்டும் வைத்து செயல்பட
வேண்டுமென்று இங்கே பேசுகிறபோது தெரிவித்தார்கள். இந்த
அரசைப் பொறுத்தவரையிலும் புரட்சித் தலைவர் அவர்களைப்
பொறுத்தவரையிலும் இன்றைக்கு அந்தத் தமிழ் மக்களுக்காக,
இங்கே மட்டுமல்ல, அங்கேயும் போராடுகிற மக்களுக்காகவும்,
பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்காகவும் என்னென்ன உதவிகளைச்
செய்யவேண்டுமோ அதை இந்த அரசு செய்ய முன் வரும்.
இதற்கு பிறகாவது இலங்கை அரசு—சிறுத்தைகள் கூட
தங்களுடைய புள்ளிகளை மாற்றிக் கொண்டாலும் மாற்றிக்
கொள்ளலாம். ஆனால் ஜெயவர்த்தனா மாற்றிக் கொள்வாரா
என்று தெரியவில்லை. ஆனாலும் சொல்கிறோம். தன்னுடைய

[திரு. ச. இராமச்சந்திரன்] [1987 ஏப்ரல் 27]

போக்கை மாற்றிக் கொள்ளுமானால் இலங்கையில் இருக்கிற மக்களுக்கு அவர்கள் பாதுகாப்பைத் தேடியவர்களாவார்கள், அங்கேயிருக்கிற மக்களுக்கு ஜனநாயகத்தை உருவாக்கியவர்களாவார்கள், அங்கே இருக்கிற மக்களுக்கு சமவாழ்வு உருவாக்கியவர்களாவார்கள். அந்தப் போக்கிற்கு மாறான போக்கை கடைபிடிப்பார்களானால் வரலாறு அவர்களை கட்டாயம்தூற்றும் என்று கூறி என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. அ. ரகுமான்கான் : தலைவர் அவர்களே இலங்கைத் தமிழர்கள் பிரச்சனை குறித்து தீர்மானம் நிறைவேற்ற வேண்டும்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : திடீரென்று எழுந்து பேசக் கூடாது. அதுபற்றி அன்றைக்கே பேசி விட்டோம். விவாதம் முடிவுற்றது.

2. வரவு-செலவுத் திட்டம், 1987—88 வாக்கெடுப்பு—தொடர்ச்சி.

(அ) கோரிக்கை எண் 48—ஊரகத் தொழில்கள்.

மாண்புமிகு திரு. ச. முத்துசாமி : தலைவர் அவர்களே, நான் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை மொழிகிறேன் :—

“மானியக் கோரிக்கை எண் 48 ஊரகத் தொழில்கள் என்ற தலைப்பின் கீழ் ரூ. 12,91,11,000-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப் பெற வேண்டும்”

திரு. மு. இராசாங்கம் : தலைவர் அவர்களே, தஞ்சாவூர் மாவட்டம் கும்பகோணத்தின் அருகில் உள்ள தொழில் வளர்ச்சி நிறுவன வளாகத்தில் பட்டு நூல் முறுக்கு ஆலை அமைக்கப்பட வேண்டிய அவசியம் என்பது பற்றி விவாதிக்க நான் கீழ்க்கண்ட வெட்டுத் தீர்மானத்தை மொழிகிறேன் :—

“மானியக் கோரிக்கை எண் 48 ஊரகத் தொழில்கள் என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்பெறுகின்ற ரூ. 13,91,11,000-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்.”